

Darius Kundrotas

DIEVO PLANAS
DANGUI
ir
ŽEMEI

2013
Vilnius

© Darius Kundrotas, 2013

Knygoje naudojamos citatos
iš lietuviško KJV Biblijos vertimo

Turinys

IVADAS	7
1 SKYRIUS. ŽEMIŠKASIS DIEVO TIKSLAS	8
Sukurtas pagal Dievo atvaizdą	9
Karalystė prarasta	10
Šėtono planas	12
Pateptasis cherubas	12
Pažadėta moters sėkla	15
Babelės bokštas	18
Dievas pašaukė Abraomą	20
Jokūbo sapnas	22
Izraelis – pirmagimis Dievo sūnus	24
Izraeliui duotas įstatymas	24
Palaiminimai ir praeikimai	25
Amžinoji Izraelio karalystė	30
Paskutinių dienų bažnyčia	37
Atėjimas pas Izraelio avis	38
Dangaus karalystė	41
Karalystės evangelija	42
Palaimintas tas, kas laimins Izraelio tautą	44
Ar tu šiuo laiku vėl atkursi Izraelio karalystę?	47
Sekminės	48
Izraelio nuodėmių atleidimas ateityje	51
Kristus prikeltas pirmiausia Izraeliui	53
Petras skelbia kryžių	54
Skelbiama ta pati Karalystės evangelija	55
Bažnyčia	57
Izraelio tautos nuopolis	59
Viešpats atsistojo teisti	60

2 SKYRIUS. PASLAPTIS – DIEVO DANGIŠKAS PLANAS ...	64
Pasaulio sutaukymas	65
Naujas sutvėrimas – dangaus žmonės	67
Kunigaikštystės ir valdžios aukštybės vietose	68
Kristaus skelbimas pagal paslaptį	73
Naujas krikštas	75
Malonė, o ne įstatymas	76
Izraelis aklas, kol įeis pagonių pilnuma	76
3 SKYRIUS. PASKUTINĖS DIENOS – ŽEMIŠKOJO DIEVO PLANO UŽBAIGIMAS	79
Karalystės evangelija pradėta skelbti Viešpaties	80
Kristus atnešė Izraelio tautai geresnių ir amžinų dalykų	81
Izraelio tikėjimas	83
Antikristas žemėje – saugokitės!	84
Nuodėmė iki mirčiai	85
Brolių neapykanta	86
Turtuoliai nepaveldės karalystės	87
Reikia laikytis įstatymo	89
Izraelio tautos laukia poilsis pažado žemėje	89
Izraelio tauta – kunigų karalystė.....	91
Išgelbėjimas pačioje pabaigoje	92
Pabaiga	94

IVADAS

Jums turbūt teko lankytis muziejuje ir apžiūrinėti tapytojų paveikslus. Priartėjus prie paveikslo ir išžiūrėjus į kiekvieną lopinėlių, apart ploniau ar storiau teptuku užteptų dažų sluoksnių nelabai kas ir pasimatytų – žiūrint į paveikslą iš labai arti, neįmanoma pamatyti bendro vaizdo, perteikiančio kūrinio mintį. Tik atsitraukus atokiau, iš tolo galime pasigrožėti gražiu vaizdu, perteikta mintimi, spalvų deriniu ir panašiai.

Bet koks projektas ar planas turi bendrą vaizdą, kuris gali būti suskaidytas į daug mažų detalių. Tarkim, namas yra puikiai suplanuotas praktiškas funkciškas kūrinys, po savo stogu priglaudžiantis žmogų. Jame žmogus gyvena, augina šeimą, miega, ilsisi, džiaugiasi, kuria, mąsto, valgo ir leidžia savo gyvenimo metus. Namas turi ne tik tam tikrą plotą, bet ir yra žmogaus gyvenimo dalis. Žmogus sieja savo gyvenimą su savo namu nepaisant to, koks to namo dydis ar medžiagos, iš kurių jis padarytas. Taigi namas turi savo paskirtį nepriklausomai nuo to, kas jame gyvens. Jis padarytas iš atskirų detalių, kurios sudaro bendrą visumą...

Raštą taip pat galima nagrinėti tyrinėjant atskiras detales, bet jis tuo pačiu atskleidžia ir bendrą Dievo planą. Šioje knygoje ir nagrinėsime tą Dievo planą. Kaip pamatysite, jis nėra vienas – jis yra padalintas į dvi dalis. Viena jų yra siejama su dangumi, o kita – su žeme. Lygiai taip pat pamatysime, kaip Dievas tas dvi plano dalis yra atskyres vieną nuo kitos. Todėl ir mes jas atskirsime bei nagrinėsime atskirai.

1 SKYRIUS

ŽEMIŠKASIS DIEVO TIKSLAS

„Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę“. (Pr 1:1)

Pačioje pirmoje Biblijos eilutėje skaitome apie tai, kad Dievas sukūrė dvi atskiras geografines vietas – dangų ir žemę. Jis nesujungė jų į vieną, bet atvirkščiai – atskyrė jas vieną nuo kitos. Todėl nenuostabu, kad tiek dangui, tiek ir žemei Dievas turi atskirus tikslus – žemiškąjį ir dangiškąjį.

Pirmiausia pažvelkime į Dievo planą žemei.

„Kai žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje, ir su juo visi šventi angelai, tada jis atsisės savo šlovės soste; ir prieš jį bus surinktos visos tautos, ir jis atskirs jas vieną nuo kitos, kaip piemuo atskiria savo avis nuo ožkų; ir jis pastatys avis savo dešinėje, bet ožkas kairėje. Tada Karalius sakys tiems jo dešinėje: ‘Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio įkūrimo’...“ (Mt 25:31-34)

Ateityje į žemę ateis Jėzus Kristus, kuris atsisės į Savo sostą Jeruzalėje ir teis tautas. Tačiau norėčiau, kad atkreiptumėte dėmesį į žodžius, kuriuos kalbės atėjęs Jėzus Kristus: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio įkūrimo“. Nuo pasaulio įkūrimo žemėje buvo paruošta karalystė. Kai Dievas sutvėrė žemę, joje Jis įkūrė ir karalystę. Dievas nesukūrė žemės tik tam, kad ji būtų pilna visokiausių padarų, į kuriuos galėtume žiūrėti kaip į žuvis akvariume ir džiaugtis jais. Be jokios abejonės, Dievo kūrinija yra be galo nuostabi ir gniaužianti kvapą savo žavesiu, tačiau be viso to Dievas turėjo dar ir kitą tikslą – Jis įkūrė žemėje karalystę.

„Ir Dievas tarė: ‘Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų panašumą; ir teviešpatauja jie jūros žuvims, oro skrajūnams, galvijams ir visai žemei, ir kiekvienam šliužui, kuris kruta ant žemės’. Taigi Dievas sutvėrė žmogų pagal savo atvaizdą, pagal Dievo atvaizdą jis sukūrė jį; vyriškos lyties ir moteriškos lyties jis juos

sukūrė. Ir Dievas juos palaimino, ir Dievas jiems tarė: ‘Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir užvaldykite ją; ir viešpataukite jūros žuvims, oro skrajūnams ir kiekvienam gyvam padarui, kuris juda ant žemės’.“ (Pr 1:26-28)

O kokia karalystė be karaliaus, ar ne taip? Dievas sukūrė žmogų, kad šis būtų karalius žemėje: „...pripildykite žemę ir užvaldykite ją.“ Dievas liepė Adomui ir Ievai pagimdyti gausybę vaikų ir užvaldyti žemę, kad Adomas būtų žemės valdovas. Valdyti žemę – labai atsakingas darbas. Ne bet kas gali tai padaryti – juk tam reikia daug pažinimo ir didelės išminties. Karalius yra pažįstamas ne savo apdarais ir karūna ant galvos, bet savo išmintimi ir gebėjimu išmintingai valdyti.

SUKURTAS PAGAL DIEVO ATVAIZDĄ

„Ir Dievas tarė: ‘Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų panašumą; ir teviešpatauja jie...’ [...] Taigi Dievas sutvėrė žmogų pagal savo atvaizdą, pagal Dievo atvaizdą jis sukūrė jį; vyriškos lyties ir moteriškos lyties jis juos sukūrė. [...] ...užvaldykite ją; ir viešpataukite’...“ (Pr 1:26-28)

Dievas sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą, pagal Savo panašumą, kad žmogus būtų panašus į Dievą charakterio savybėmis, pažinimu, išmintimi ir kitomis vertybėmis. Žmogus turi valdyti ir karaliauti žemėje ne savo, bet Dievo išmintimi. Žmogus turi mąstyti, kaip Dievas mąsto, viską vertinti taip, kaip Dievas vertina, ir imtis tokių sprendimų, kokių imasi Dievas. Tokia savybė, kai žmogus yra panašus į Dievą ir turi Jo išmintį bei pažinimą, Rašte vadinama dievotumu. Tačiau norėčiau pabrėžti, kad žmogus savaime netapo dievotas. Tai Dievas jį mokė tokiu tapti.

„Ir VIEŠPATS Dievas paėmė žmogų ir pastatė jį Edeno sode, kad jį idirbtų ir saugotų. Ir VIEŠPATS Dievas įsakė žmogui, tardamas: ‘Nuo kiekvieno sodo medžio gali valgyti dovanai; bet nuo medžio pažinimo gero ir pikto, nevalgyk nuo jo; nes tą dieną, kai nuo jo valgysi, tikrai mirsi’.“ (Pr 15-17)

Viešpats Dievas kalbėjo su Adomu ir mokė jį pažinimo bei išminties. Dievas tuo metu gyveno Edeno rytuose, tame pačiame sode, kur gyveno ir

Adomas su Ieva. Dievas ir žmogus gyveno „po vienu stogu“. Ar galite išvaizduoti, kad Adomas nuolat matydavo Dievą ir su Juo kalbėdavosi akis į akį? Dievas buvo jo išmintingasis mokytojas. Net po Adomo ir Ievos nuopolio Dievas vaikščiojo sode ir kalbėjo Adomui: „Ir jie išgirdo VIEŠPATIES Dievo, vaikštančio sode, dienos vėsumoje, balso... [...] Ir VIEŠPATS Dievas pašaukė Adomą ir jam tarė: ‘Kur tu esi?’“ (Pr 3:8,9). Jis vaikščiojo po sodą ir ieškojo Adomo, šaukė jį, kad su juo kalbėtųsi. Adomas ir Ieva nebuvo vieni – su jais kartu gyveno ir Dievas. Galbūt jums keistai tai nuskambės, tačiau mes taip pat turime galimybę kalbėti su Dievu kiekvieną dieną. Tiek, kiek tik širdis geidžia. Argi ne mums Dievas davė Savo Raštą, kuriame yra užrašyti visi Dievo ištarti žodžiai? Mes nematome Dievo akis į akį, tačiau mes Jį girdime, netgi, sakyčiau, daugiau, nei Adomas Jį girdėjo. Juk mums Dievas atskleidė Rašte Savo išmintį ir protingumą per Savo valios paslaptį (Ef 1:8-9). Tai, ką Dievas laikė Savo viduje, – visą Savo išmintį ir Savo valią, ir niekam neskelbė, mums visa tai atskleidė ir užrašė Savo Rašte.

KARALYSTĖ PRARASTA

Visi žinome, kad Adomas ir Ieva nepakluso Dievo žodžiui, – jie valgė gero ir pikto pažinimo vaisiaus. Adomas neatnaujino savo proto Dievo žodžiu, ir Šėtonas patraukė jo mąstymą savo pusėn. Abu su Ieva jie valgė gero ir pikto pažinimo vaisiaus, ir taip Adomas prarado savo karališkąjį sostą žemėje. Kaip jūs manote, kas perėmė Adomo pareigas?

„Ir velnias, užvedęs jį į aukštą kalną, per vieną akimirką parodė jam visas pasaulio karalystes. Ir velnias tarė jam: ‘Visą šitą valdžią ir jų šlovę aš tau duosiu, nes tai man yra duota; ir tai duodu kam tik noriu. Todėl jei tu mane pagarbinsi, viskas bus tavo.’“ (Lk 4:5-7)

Šėtonas tapo visos žemės karalius, jam dabar priklauso visos pasaulio karalystės ir jų šlovė. Jis tai perėmė iš Adomo, praradusio šias pareigas. Šiandien pasaulyje karaliauja Šėtonas. Daugelis tikinčiųjų išgirdę tokius žodžius, griebiasi akmenų, nes jiems tai skamba kaip piktžodžiavimas. Tačiau tai – ne žmogaus išgalvoti žodžiai. Tai Rašto tiesa. Šiandien Kristus nėra žemės karalius, kaip mano daugybė krikščionių. Be abejo, kai mes įtikėjome Kristumi, mus Dievas perkėlė iš Šėtono į Kristaus karalystę, tačiau Kristaus karalystė dar nėra prasidėjusi.

„Ir buvo išmestas tas didysis slibinas, ta sena gyvatė, vadinama Velniu ir Šėtonu, kuris suklaidina visą pasaulį; jis buvo išmestas į žemę, ir jo angelai buvo išmesti su juo. Ir aš išgirdau garsų balsą danguje, sakantį: ‘Dabar atėjo išgelbėjimas ir stiprybė, ir mūsų Dievo karalystė, ir jo Kristaus valdžia; nes išmestas žemyn mūsų brolių kaltintojas, kuris kaltino juos mūsų Dievo akivaizdoje dieną ir naktį.’“ (Apr 12:9-10)

Jonas gavo iš Kristaus apreiškimą apie „paskutines dienas“, apie „Viešpaties dieną“, apie Suspaudimo laikotarpį, truksiantį septynis metus. Visa tai įvyks ateityje, kai žemėje karaliaus Antikristas. Įpusėjęs Suspaudimo laikotarpiui Šėtonas ir jo angelai bus išmesti iš dangaus į žemę. Tik tuomet ateis „išgelbėjimas ir stiprybė, ir mūsų Dievo karalystė, ir jo Kristaus valdžia“. Kol Šėtonas dar neišmestas iš dangaus į žemę, kol dar žemėje nėra Antikristo ir Žvėries, tol Kristus nekaraliauja žemėje. Raštas tai labai aiškiai išdėsto. Apie tai rašoma ir vienuoliktame Apreiškimo knygos skyriuje. Šiame skyriuje rašoma apie du liudytojus, kurie tris su puse metų pranašaus Jeruzalėje. Tai atsitiks įpusėjęs septyniems Suspaudimo metams. Kai jie baigs savo tarnystę, žvėris juos nužudys. Tris su puse dienos jų lavonai išgulės Jeruzalėje, o po to Dievas juos prikels. Tuomet įvyks didelis žemės drebėjimas, kuris sugriaus dalį Jeruzalės. Po šių įvykių atsitiks štai kas:

„Ir sutrimitavo septintasis angelas; ir danguje buvo galingi balsai, sakantys: ‘Šio pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir jo Kristaus karalystėmis; ir jis karaliaus per amžių amžius.’“ (Apr 11:15)

Kristus pradės karaliauti tik įpusėjęs Suspaudimo laikotarpiui. Tai – ateitis! Šiandien gi žemėje karaliauja Šėtonas. Be to, jis yra ir šio pasaulio dievas, laikantis visą pasaulį dvasinėje tamsybėje, kad žmonės nepasitiktėtų Dievo žodyje užrašyta Kristaus evangelija (2Kor 4:4). Manau, pakanka Rašto mokymo, kad krikščionys įsitikintų, jog šiandien Kristus nekaraliauja žemėje. Vien iš to, kas šiandien dedasi pasaulyje, argi panašu, kad tai yra Kristaus valdžia? Deja, kol kas mes gyvename piktajame pasaulyje (Gal 1:4; Ef 2:2).

ŠĖTONO PLANAS

Kol dar nepradėjome nagrinėti tolimesnės Dievo žemiškojo plano eigos po Adomo nuopolio, labai praverstų susipažinti su Šėtonu ir jo veikla, kad suprastume jo siekius.

Kas yra Šėtonas? Žodis „Šėtonas“, išvertus iš hebrajų kalbos, reiškia „priešininkas“. Šėtonas yra aršus Dievo priešininkas. Jis įvairiais būdais siekia įsiterpti į Dievo planus. Jis būtent ir siekia perimti Dievo karalystę. Tai jam kol kas pavyko padaryti su Adomu.

„Kaip tu iškritai iš dangaus, o Liuciferi, aušros sūnau! Kaip tu nukirstas žemėn, kuris nusilpninai tautas! Nes tu buvai sakęs savo širdyje: 'Aš pakilsiu į dangų, aš iškelsiu savo sostą virš Dievo žvaigždžių; aš taipogi atsisėsiu ant susirinkimo kalno, šiaurės šonuose; aš pakilsiu virš debesų aukštybių; aš būsiu lygus Aukščiausiam'. Tačiau tu būsi nustumtas į pragarą, į duobės šonus“. (Iz 14:12-15)

Šėtonas, anksčiau buvęs Liuciferiu, siekia užimti Aukščiausiojo Dievo sostą, jis nori karaliauti danguje ir žemėje. Kol kas jis tai ir daro – kol kas jam Dievas leidžia tai daryti. Jo karalystė tęsis iki tos dienos, kol Kristus ateis antrą kartą į žemę ir įkurs Savąją karalystę bei įmes Šėtoną į bedugnę duobę, o vėliau jį įmes į ugnies ežerą (Apr 20:1-3,7-10). Todėl labai svarbu suprasti, kad nuo pat Adomo nuopolio iki Kristaus antrojo atėjimo į žemę, šis Dievo priešininkas laisvai karaliauja žemėje.

PATEPTASIS CHERUBAS

„Tu buvai Edene, Dievo sode; visokie brangūs akmenys buvo tavo apdangalas: sardis, topazas ir deimantas, berilis, oniksas ir jaspis, safyras, smaragdas, raudonasis granatas ir auksas; tavo būgneliai ir tavo dūdelės buvo meistriškai paruošti tavyje tą dieną, kai buvai sutvertas. Tu esi pateptasis cherubas, kuris dengia; aš tave tokiu paskyriau; tu buvai šventajame Dievo kalne; tu vaikštinėjai šen bei ten ugningų akmenų tarpe. Tu buvai tobulas savo keliuose

nuo tos dienos, kai buvai sutvertas, iki kol buvo atrasta tavyje neteisybė. Per tavo gausią prekybą jie pripildė tavo tarpą smurto, ir tu nusidėjai; todėl aš išmesiu tave iš Dievo kalno kaip suterštą; ir išnaikinsiu tave, o dengiantis cherube, iš ugningų akmenų tarpo. Tavo širdis išsiaukštino dėl tavo grožio, tu sugadinai savo išmintį per savo spindesį; aš numesiu tave ant žemės, paguldysiu tave priešais karalius, kad jie galėtų tave matyti. Savo neteisybių daugybe, savo prekybos neteisybe tu suteršei savo šventoves; todėl iš tavo tarpo aš išgausiu ugnį, kuri surys tave, ir visų tave matančių akyse paversion tave pelenais ant žemės“. (Ez 28:13-18)

Prieš savo nuopolį Šėtonas buvo nepaprastai išmintingas ir gražus Dievo kūrinys – pateptasis cherubas. Cherubas, skirtingai nuo angelų, yra sparnuota būtybė. Jis savo išskėtais sparnais dengė, greičiausiai, Dievo sostą. Dievas buvo įsakęs Mozei, kad šis padarytų padangtę ir visus jai priklausančius dalykus pagal Dievo duotą pavyzdį, atitinkantį tikrą Dievo padangtę danguje (Hbr 8:1-5; 9:9,23-24; Apd 7:44). Mozės padarytoje padangtėje, šventų švenčiausioje, į kurią galėdavo įeiti tik Izraelio aukščiausiasis kunigas, buvo padaryti du cherubai. Jie išskėtais sparnais dengė gailėstingumo krasę, ant kurios buvo išikūrusi Dievo šlovė. Jei šitokia Mozės padarytos šventovės situacija atitinka esančiąją danguje, tai reikštų, kad ir danguje yra cherubai, dengiantys Dievo sostą. Apreiškimo knygoje aprašyta panaši situacija. Aplink Dievo sostą yra sparnuotos būtybės, kurios aukština Dievo šventumą bei šaukia: „Šventas, šventas, šventas!“ (Apr 4:8-9). Prieš savo nuopolį Šėtonas savo išskėtais sparnais dengė Viešpaties sostą ir aukštino Dievo šventumą. Dievas į jį buvo sudėjęs įvairius muzikinius instrumentus – „būgnelius ir dūdeles“. Be abejo tam, kad jais būtų grojama muzika Dievo gyriui ir šlovei bei Jo šventumo išaukštinimui. Dievas buvo aprenkęs šį cherubą margaspalviu brangakmenių rūbu, kad jo kūno šviesos spindesys spinduliuotų pro tą rūbą ir šviestų visomis vaivorykštės spalvomis. Jis buvo aprenktas tokiu pat rūbu, koku yra apsirengęs ir pats Dievas – visomis vaivorykštės spalvomis (Apr 4:3; Ez 1:26-28). Niekas šiam cherubui neprilygo grožiu visoje Dievo kūrinijoje. Jis buvo išmintingas – tokį jį padarė Dievas. Be to, jis buvo ne bet koks, o „pateptasis“ cherubas, kas išvertus į graikų kalbą yra „Kristus“ (būtent todėl po nuopolio jis vadinamas „Antikristu“). Šis cherubas, pamatęs Dievo jam duotą grožį, išmintį ir puikybę, pasididžiavo – jis pats panorė atsisėsti į Dievo sostą. Jame buvo „rasta neteisybė“ – savo pasididžiavimu jis nusidėjo. Be to, į savo pusę jis patraukė ir dalį Dievo angelų, kurie tapo Šėtono angelais ir, kaip žinome, jie atėityje bus išmesti iš dangaus kartu su Šėtonu (Apr 12:9).

Daugelis kaltina Dievą, neva Jis sukūrė Šėtoną. Tai labai klaidinga nuomonė ir Dievo tiesos supratimo neturėjimas. Dievas sutvėrė ne Šėtoną, o pateptąjį cherubą. Dievas visai Savo kūriniui davė laisvę rinktis. Dievo kūriniai yra laisvi, jie turi teisę pasirinkti, kam jie nori tarnauti, ką jie nori garbinti – Dievą ar kūrinį. Pateptasis cherubas pasididžiavo, jis panoro garbinti kūrinį, tai yra, patį save, jis užsigeidė, kad jį garbintų visa Dievo kūrinių. Todėl jis prarado tai, ką jam davė Dievas – Dievo šviesą, išmintį, šlovę ir grožį. Jis tapo Dievo priešininku – Šėtonu. Jis prarado Dievo grožį ir tapo slibinu bei gyvate. Taigi Šėtonas – ne Dievo kūriny, o savo nuodėmės padarinys. Jis yra nuodėmės išikūnijimas, melo tėvas (Jn 8:44).

Juk ir Adomas buvo sukurtas pagal Dievo panašumą, jis buvo apsirėngęs Dievo šlovingu drabužiu. Jis irgi turėjo pasirinkimo laisvę. Tačiau jis nepakluso Dievo žodžiui ir patikėjo Šėtono melu. Todėl Adomas mirė, neteko Dievo gyvybės ir iš dalies prarado Dievo panašumą – visi jo palikuonys gimė panašūs nebe į Dievą, bet į puolusį Adomą (Pr 5:3). Tik pasitikėję Kristumi žmonės vėl atgauna Dievo panašumą ir vėl tampa Dievo vaikais (Gal 3:26).

Taigi Šėtonas – tai tas pats puolęs cherubas, kuris „buvo Edene, Dievo sode“ – ten, kur gyveno Dievas bei Adomas su Ieva. Būtent tame sode jis žmogų suklaidino ir perėmė iš Adomo karalystę į savo rankas. Kaip anksčiau Edene, taip vėliau ir visais laikais Šėtonas priešinas Dievo žodžiui. Štai Ieva nebuvo įsitvirtinusi Dievo tiesoje, todėl ji buvo suklaidinta Šėtono melo. Ta pati Šėtono taktika – atitraukti žmones nuo Dievo tiesos – sėkmingai naudojama ir šiandien (2Kor 11:3; 4:4). Šėtono darbas puikiai reiškiasi pasaulyje ir nuo tikėjimo atkritusioje krikščionybėje, apakintoje jo mokslo ir abejojančioje Dievo Raštu. Tai pamatysime toliau studijuodami Raštą.

Ar niekada nepagalvojote, kodėl Šėtonas, nors ir žinodamas, kad ateityje Jėzus Kristus įkurs Savo karalystę ir įmes jį į ugnies ežerą, vis tiek nesiliauja priešintis Dievui ir Jo žodžiui? Juk, žinodamas tiesą apie savo ateitį, argi nepamestum savo darbų ir neieškotum būdų susitaikyti su Dievu? Šis „pateptasis cherubas“, o dabar – Šėtonas, yra ilgaamžis sutvėrimas, kartu su angelais ir cherubais sukurtas dar prieš pasaulio ikūrimą. Jis per tiek metų puikiai susipažino su Dievo žodžiu – nei vienas žmogus taip nepažįsta Rašto, kaip jis. Jis turi puikų Rašto pažinimą, tačiau jis NETIKI Dievo žodžiu ir jam nepaklūsta. Štai kodėl jis nesiliauja priešintis

Dievo žodžiui ir, žinoma, tiems, kurie tiki Raštu. Jis tai daro pasivertęs šviesos angelu (2Kor 11:14).

Argi Šėtonas nėra šio pasaulio dievas ir karalius, kaip sako Raštas? Todėl nenuostabu, kad pasaulis yra tarsi Šėtono atspindys (Ef 2:2). Pasaulis priešinas Dievo žodžiui, juo netiki, jam nepaklūsta ir visokiais būdais priešinas tiems, kurie gyvena Dievo žodžiu ir jį skelbia. Pasaulis yra Šėtono ikvėptas, ir ne tik pasaulis, bet ir netikri žodžio skelbėjai, pasivertę Kristaus apaštalais, iš išorės atrodančiais kaip teisumo tarnautojai, skelbiantys Bibliją (2Kor 11:13-15,22-23). Vien dėl to, kad bažnyčioje pastorius skelbia Raštą, nereiškia, kad jis yra teisumo tarnautojas. Jis gali būti ir to „šviesos angelo“ pasiuntinys, pats to net nežinodamas, nes yra Šėtono melo apakintas (2Kor 4:4; 2Tim 2:26). Tai mes pamatysime tolimesniuose šios knygos skyriuose.

PAŽADĖTA MOTERS SĖKLA

Nepaisant to, kad Adomas ir Ieva nusidėjo, Dievas už jų nuodėmę išliejo gyvūno kraują ir iš jo odų padarė apsiaustus, kuriais juos aprenge (Pr 3:21). Taip Dievas uždengė Adomo ir Ievos nuodėmę, parodydamas jiems savo gailėstingumą ir pamokydamas, kad už nuodėmės turės būti išliejamas kraujas. Adomas deramai suprato Dievo pamokymą ir to paties mokė savo sūnus.

Taip pat Dievas pažadėjo moters sėklą. Dabar, turėdami pilną Dievo žodį, mes suprantame, jog tai – Jėzus Kristus, gimęs iš moters, neturintis žemiško tėvo. Jis gimė tiesiogine prasme iš moters sėklos, nes jo nepradėjo vyro sėkla. Šėtonui buvo pasakyta, kad tas moters palikuonis sutrins jam galvą. Kitaip tariant, Šėtonui bus padarytas galas. Moters sėkla atims iš Šėtono karalystę ir taps žemės karaliumi. Argi ne taip ir bus? Argi ne Jėzus Kristus taps žemės karaliumi? Žinoma, Jis bus ir dangaus karalius, bet apie tai pakalbėsime vėliau.

Žinodamas, kad per moters palikuonį Dievas yra suplanavęs atimti karalystę iš Šėtono ir įkurti Savąją, Šėtonas greitai sugalvojo planą, kaip tai sustabdyti: „Reikia suteršti moters sėklą!“

„Ir įvyko, kai žmonių pradėjo daugėti ant žemės paviršiaus ir jiems gimė dukterų, Dievo sūnūs matė žmonių dukteris, kad jos buvo gražios; ir jie ėmė jas į žmonas iš visu, kurias jie išsirinko“. (Pr 6:1-2)

Atkreipkite dėmesį į tai, kad šiose eilutėse Dievo sūnūs yra parodomi kaip priešingybė žmogui. Yra sūnūs, kilę iš Dievo, ir yra moterys, kilusios iš žmonių. Ar pastebite šį skirtumą? Dievo sūnūs – tai ne žmonės. Kiekvieno žemėje gimusio žmogaus pradžia yra Adomas, nuo kurio viskas prasideda. Mes esame jo kūno vaikai. Evangelijos pagal Luką trečiame skyriuje užrašyta Jėzaus Kristaus, kaip žmogaus, kilmė, pradėdamas jo įtėviu Juozapu (jis nebuvo jo tėvas) ir baigiant jo pačiu pirmuoju protėviu Adomu:

„Ir Jėzus savimi pradėjo būti apie trisdešimties metų, būdamas (kaip buvo manoma) Juozapo sūnus, kuris buvo sūnus Helio, kuris buvo sūnus Matato, kuris buvo sūnus Levio... [...] ...kuris buvo sūnus Eno, kuris buvo sūnus Seto, kuris buvo sūnus Adomo, kuris buvo sūnus Dievo“.

Pastebėkite – visi šiame sąrašė išvardinti žmonės turėjo žemiškąjį tėvą, išskyrus Adomą, kurio vienintelio tėvas yra Dievas. Jėzaus kilmėje vienintelis žmogus, vadinamas Dievo sūnumi, buvo Adomas. Rašte „Dievo sūnus“ turi ypatingą reikšmę. Beje, mes, Kristaus kūno nariai, įtikėjusieji Kristumi, taip pat esame „Dievo sūnus“, dar kitaip vadinami „Dievo vaikai“. Mes jais tapome tikėjimu (Rom 8:14-16; Gal 3:26). Tačiau Adomas Dievo sūnumi tapo ne tikėjimu, bet Dievo rankų darbu. Dievas jį padarė, nulipdė, jis buvo Dievo meno kūrinys. Nors mes irgi esame Dievo kūriniai, tačiau Dievas tiesiogiai mūsų nepadarė, Jis nenulipdė mūsų iš molio Savo rankomis. Mes GIMĖME iš Adomo. Todėl visi, gimę iš Adomo, yra ne Dievo, bet Adomo sūnūs ir dukterys. Vienintelis žmogus, Rašte vadinamas sukurtu „Dievo sūnumi“, yra Adomas. Tuo tarpu mes, įtikėję Kristumi, irgi esame Dievo sūnūs, bet ne tiesiogiai Dievo rankomis padaryti sutvėrimai, kaip Adomas, o tapę jais tikėjimu.

Tuomet kas tie „Dievo sūnūs“, kurie ėmė į žmonas „žmonių dukteris“, apie kuriuos skaitome Pradžios knygos 6 skyriuje? Jobo knygos trisdešimt aštuntame skyriuje randame labai įdomias eilutes. Čia Dievas kalbasi su Jobu ir jam pasakoja apie žemės kūrimą:

„Kur buvai, kai aš dėjau žemės pamatus? Pasakyk, jei turi supratimą. Kas padėjo jos matmenis, jei žinai? Arba kas ištiesė ant jos virvę? Ant ko pritvirtinti jos pamatai? Arba kas padėjo jos kertinį akmenį, kai kartu giedojo ryto žvaigždės ir šaukė iš džiaugsmo visi Dievo sūnūs?“ (Job 38:4-7)

Atkreipkite dėmesį į tai, kad tuo metu, kai Dievas „dėjo žemės pamatus“, Jo kūrybą stebėjo ir iš džiaugsmo giedojo „ryto žvaigždės“ ir „visi Dievo sūnūs“. Kas jie tokie? Ar jie žmonės? Visiškai ne. Argi žmonės ste-

bėjo, kai Dievas kūrė žemę ir dėjo jos pamatus? Tai buvo kitokie Dievo kūriniai, sutvėrti prieš dangaus ir žemės sukūrimą. Tai buvo angelai! Rašte angelai dažnai vadinami „žvaigždėmis“ (Apr 1:20, 9:1-2, 20:1). Taip pat jie vadinami „Dievo sūnumis“. Jie yra Dievo rankomis sukurti sutvėrimai, kaip ir Adomas, todėl jie vadinami „Dievo sūnumis“.

Kitoje Jobo knygos eilutėje skaitome:

„Na, o buvo diena, kai Dievo sūnūs atėjo prisistatyti VIEŠPATIES akivaizdon, atėjo ir Šėtonas tarp jų.“ (Job 1:6)

Šėtonas ir Dievo sūnūs vaikšto pas Dievą ir jam duoda ataskaitą apie savo darbus. Argi nerašoma, kad Šėtonas nuolat kaltina šventuosius Dievo akivaizdoje (Apr 12:10)? Jis kartu su angelais nuolat ateina Dievo akivaizdon ir apkalba tikinčiuosius.

Manau, akivaizdu, kad Dievo sūnūs, minimi Pradžios knygos šeštame skyriuje, yra angelai. Tačiau tai – ne Dievo angelai, o puolę angelai. Kažkada jie buvo Dievo angelai, bet pasidavę Šėtono melui, jie kartu su juo tapo Dievo priešinkais. Tie puolę angelai, Dievo sūnūs, apvaisindavo žmonių dukteris, ir taip gimdavo milžinai (Pr 6:2,4). Tie milžinai nebebuvo gryni žmonės – jie buvo maišyti. Šitai Šėtonas siekė suteršti „moters sėklą“, per kurią Dievas pažadėjo padaryti galą Šėtonui (Pr 3:15). Dabar gi tie angelai, nuėję paskui „kitokį kūną“, kitokios, žmogiškos prigimties kūną (Judo 6-7), yra surakinti tamsos grandinėmis „didžiosios dienos teismui“.

Šėtonas visais laikais visokiais būdais siekia sugriauti Dievo planus žemei. Jis tai padarė perimdamas iš Adomo karalystę, o po to ir siekdamas suteršti „moters sėklą“, kad iš jos negimtų palikuonis ir nepadarytų galo Šėtonui.

O ką Dievas darė toliau? Žinome, kad Jis sunaikino visą žmoniją tvanu ir išgelbėjo tik Nojų bei jo šeimą. Jiems Dievas liepė daugintis ir pripildyti žemę. Taip iš Nojaus palikuonių gimė tautos, pasidalijusios visoje žemėje (Pr 10:32) – kaip Dievas ir įsakė Nojui bei jo šeimai: daugintis, kad žemėje atsirastų įvairios tautos ir kiekviena gyventų savo šalies ribose. Tautiškumas – tai ne žmogaus, o Dievo idėja. Kaip žmogus yra laisvas ir nepriklausomas nuo kito žmogaus, taip Dievas iškiepijo žmogui ir tautiškumo pojūtį bei laisvę, kad tautos būtų laisvos ir viena nuo kitos nepriklausomos. Argi mes nesidžiaugiame savo tautos laisve? Argi lietuviai jautėsi laisvi, kai buvo užgrobti Rusijos? Kodėl tokia svarbi yra laisvė? Laisva tauta susikuria savus idealus ir siekia jų igyvendinimo nevaržoma kitų tautų. Tačiau, yra ir dar viena, daug svarbesnė priežastis.

„...ir iš vieno kraujo padarė visas žmonių tautas gyventi ant viso žemės paviršiaus, ir nustatė anksčiau paskirtus laikus ir jų būsto ribas; kad jie ieškotų Viešpaties, galbūt jie apčiuoptų jį ir jį atrastų, nors jis nėra toli nuo kiekvieno iš mūsų; nes jame mes gyvename ir judame, ir turime savo būti...“ (Apd 17:26-28)

Laisvos, nuo kitų nepriklausomos tautos žmonės turi laisvę ieškoti Dievo, nes jie nėra varžomi kitų tautų. Puikiai žinome, kaip okupuotoje Lietuvoje buvo suvaržyta religijos laisvė ir kaip žmonių smegenys buvo „plaunamos“ komunistinių idėjų. Žmonių mintyse skambėjo viena frazė: „Dievo nėra, yra tik Leninas ir visagalė Tarybų Sąjunga“. Žmogus visagalės! Ateizmas – pati tikriausia religija! Tarybų Sąjunga, žinoma, buvo iš atskirų tautybių prievarta sukurta viena valstybė, tačiau ir savanoriškas tautų susijungimas į vieną nėra geras. Bet koks žmogaus inicijuotas tautybių susivienijimas priveda prie blogio.

BABELĖS BOKŠTAS

„Ir visa žemė buvo vienos kalbos ir vienos šnektos. Ir įvyko, kad jiems bekeliaujant iš rytų jie rado lygumą Šinaro šalyje; ir ten apsigyveno. Ir jie sakė vienas kitam: ‘Nagi, pasidarykime plytų ir jas gerai išdekime’. Ir plytą jie turėjo už akmenį, o dumblą jie turėjo už kalkių skiedinį. Ir jie tarė: ‘Nagi, pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų iki dangaus; ir pasidarykime sau vardą, kad nebūtume išsklaidyti po visos žemės paviršiu.’“ (Pr 11:1-4)

Tai – visiems gerai žinoma Babelės miesto ir bokšto statybos istorija. Žmonės pradėjo maištauti prieš Dievą – jie nenorėjo pripildyti visos žemės ir gyventi po ją išsisklaidę. Atvirkščiai – jie nutarė susivienyti ir pasistatyti sau miestą su aukštu bokštu, siekiančiu dangų. Ar blogai yra statyti miestus ir bokštus? Blogybė yra ne pati statyba, bet statybos tikslas – dėl ko tai statoma. Visos tautos susivienijo, kad pasistatytų sau „miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų iki dangaus“. Kodėl svarbus bokšto aukštis? Iš aukšto bokšto geriau matyti saulę, mėnulį, dangaus žvaigždės ir planetas, kurias jie siekė garbinti. Ar nekeista, kad šių dienų religijos turi dangaus žvaigždžių ir planetų simbolius? Akklasis Izraelis turi savo dievo Remfano šešiakampę žvaigždę, kuri puikuoja ant jų vėliavos (Apd 7:43; Am 5:25-27). musulmonų religijos simbolis – pusmėnulis ir žvaigždė. Šie

simboliai atkeliavo iš tų laikų, kai žmonės garbino dangaus kūriniją ir statė Babelės miestą bei bokštą. Nuo tų laikų žmonija nei kiek nepasikeitė, nes ir dabar, ir ateityje žmonės darys tą patį. Izaijo knygos keturiasdešimt septintame skyriuje pranašaujama apie būsimąjį Babilono (Babelės) teismą, kuris taip pat minimas ir Apreiškimo knygoje.

„Stokis dabar su savo kerais ir su daugybe savo burtų, kuriuose triūsei nuo savo jaunystės; gal galėsi pasinaudoti, gal tu nugalėsi. Tu nuvargai nuo savo patarimų daugybės. Dabar teatsistoja astrologai, žvaigždžių stebėtojai ir kurie prognozuoja kas mėnesį, ir teišgelbsti tave nuo to, kas ateina ant tavęs“. (Iz 47:12-13)

Ši eilutė stulbinančiai tiksliai apibūdina šių laikų dienas, kai žmonės gyvena pagal astrologų ir žvaigždžių prognozes. Ar blogai yra stebėti planetas ir žvaigždes? Žinoma, kad ne. Juk stebint dangų padaryta begalė mokslinių atradimų, kurie pasitarnavo žmonijos labui. Mokslininkų sukurti palydovai pakeitė informacijos perdavimo būdą: mes naudojames internetu, mobiliais telefonais, navigacine sistema – visa tai atradimų, tyrinėjant dangų, panaudojimo dėka. Tačiau babiloniečiai turėjo „astrologų, žvaigždžių stebėtojų“ ir tu, „kurie prognozuoja kas mėnesį“ ne tam, kad palengvintų savo gyvenimą naujais išradimais. Jie stebėjo žvaigždynus ir planetas, pagal jas spėdami ir burdami ateitį. Pagal jas jie prognozuodavo mėnesio įvykius. Jie garbino žvaigždes ir gyveno skaitydami jas. Užuo garbinę visų dalykų Kūrėją, kuris rūpinasi žmogumi ir duoda jam pažinimą bei išmintį, žmonės pradėjo garbinti kūriniją – žvaigždes ir planetas, siekdami gauti išminties iš jų. Argi to paties nedaro ir šių dienų pasaulis? Žmonės kartu su Šėtonu maištauja prieš Dievą.

„Ir VIEŠPATS nužengė pamatyti miesto ir bokšto, kurį žmonių vaikai statė. Ir VIEŠPATS tarė: ‘Štai yra viena tauta, ir jie visi turi vieną kalbą; ir tai jie pradėjo daryti; ir jiems jau nebus ribų niekam, ką jie besumanytų daryti. Nagi, nuženkite ir ten sumaišykime jų kalbą, kad jie nebesuprastų vienas kito šnektos’. Taip VIEŠPATS juos iš ten išsklaidė po visos žemės paviršiu; ir jie liovėsi statę miestą. Todėl jo vardas pramintas Babele; nes ten VIEŠPATS sumaišė visos žemės kalbą; ir iš ten VIEŠPATS juos išsklaidė po visos žemės paviršiu.“ (Pr 11:5-9)

Dievas sustabdė šį žmogaus maištą prieš Jį, duodamas jiems skirtingas kalbas, kad jie liautųsi kurti vieną tautą ir gyventi susivieniję prieš Dievą.

DIEVAS PAŠAUKĖ ABRAOMĄ

Išsklaidęs „žmones po visos žemės paviršiu“, Dievas žengė nepaprastai reikšmingą žingsnį, kuris stipriai pakeitė situaciją žemėje ir jo karalystės joje įgyvendinimą.

„Na, o VIEŠPATS tarė Abramui: ‘Eik iš savo krašto ir iš savo giminių, ir iš savo tėvo namų į šalį, kurią tau parodysiu; ir iš tavęs aš padarysiu didelę tautą ir laiminsiu tave, ir padarysiu didį tavo vardą; ir tu būsi palaiminimas; ir aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tą, kuris tave prakeikia; ir tavyje bus palaimintos visos žemės šeimos’. Taigi Abramus išvyko, kaip VIEŠPATS jam buvo pasakęs“. (Pr 12:1-4)

Iš chaldėjų Ūro, iš pagonių tarpo, Dievas pašaukė vieną žmogų – Abraomą, kuriam davė labai svarbius pažadus. Dievas pažadėjo gausiai jį palaiminti ir duoti nepaprastai gausius palikuonis. Buvo pasakyta, kad kas laimins Abraomą, tas bus palaimintas, o kas jį keiks – bus prakeiktas. Visos žemės tautos bus palaimintos Abraome. Toliau žiūrėdami į Raštą pamatysime, kad tie patys pažadai perėjo Abraomo sūnui Izaokui ir anūkui Jokūbui, kuris vėliau buvo pavadintas Izraeliu. Iš Abraomo Dievas pagimdė Sau grupę žmonių, kad šie atstovautų Dievą žemėje ir joje karaliautų.

„Abramas gyveno Kanaano šalyje, o Lotas gyveno lygumos miestuose, ir pasistatė palapinę Sodomos link. Ir VIEŠPATS tarė Abramui, kai Lotas buvo nuo jo atsiskyres: ‘Pakelk dabar savo akis ir pažvelk iš vietos, kurioje esi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus; nes visą šalį, kurią matai, aš duosiu tau ir tavo sėklai amžiams. Ir padarysiu tavo sėklą kaip žemės dulkes; taip, kad jei kas galėtų suskaičiuoti žemės dulkes, tai ir tavo sėkla būtų suskaičiuota. Kelkis, pereik šalį per jos ilgį ir per jos plotį; nes tau ją duosiu’“. (Pr 13:12,14-17)

Dievas pažadėjo Abraomui Kanaano ir aplinkinę šalį. Ir ne tik jam vienam, bet ir jo nesuskaičiuojamiems palikuonims. Abraomui buvo pažadėta gausybė proanūkių, kurie taip pat paveldės Abraomui žadėtą šalį. Tačiau visa tai nublanktų, jei Dievas nebūtų pasakęs šių žodžių: „Šalį, kurią matai, aš duosiu tau ir tavo sėklai amžiams“. Abraomas ir jo pali-

kuonys gyvens pažado šalyje per amžius. Nebūtina baigti teologijos universiteto, kad suvoktum tai, jog Abraomas ir jo palikuonys bus prikelti amžinajam gyvenimui. Tai bent pažadas!

„Tą pačią dieną VIEŠPATS sudarė su Abramą sandorą, sakydamas: ‘Tavo sėklai aš daviau šitą šalį nuo Egipto upės iki didžiosios upės, Eufrato upės: kenitus, kenazus, kadmonitus, hetitus, perizus, refajus, amoritus, kanaaniečius, girgašus ir jebusiečius’“. (Pr 15:18-21)

Dievas pažadėjo ir sudarė sandorą – tai nepanaikinamas dalykas! Abraomo palikuonys amžiams paveldės šalį, kurioje tuomet gyveno dešimt tautų. Ar nekeista, kad Abraomui pažadėtoje žemėje gyveno kitos tautos? Juk norėtusi, kad Dievas būtų davęs Abraomui laisvą, dar neapgyventą šalį, ar ne taip? Tačiau Abraomui ir jo palikuonims ji buvo pažadėta. Rašte rašoma, kaip Izraelio tautai buvo įsakyta įeiti ir sunaikinti šias tautas ir pasisavinti jų šalį. Joje gyveno dešimt tautybių, priešiška nusiteikusių Abraomo Dievui ir nenorinčių užleisti Dievo tautai vietos. Tos tautos, kurios gyveno gilioje stabmeldystėje ir nepripažino tikrojo, Abraomo Dievo, buvo prisijungusios prie Šėtono.

„Ir aš įtvirtinsiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs bei tavo sėklos po tavęs per jų kartas kaip amžiną sandorą, kad būčiau Dievas tau ir tavo sėklai po tavęs. Ir aš duosiu tau ir tavo sėklai po tavęs šalį, kurioje tu esi ateivis, visą Kanaano šalį, amžinai nuosavybei; ir aš būsiu jų Dievas’. Ir Dievas tarė Abraomui: ‘Todėl tu laikykis mano sandoros, tu ir tavo sėkla po tavęs per jų kartas. Ta yra mano sandora, kurios turite laikytis, tarp manęs ir jūsų bei tavo sėklos po tavęs; kiekvienas vyriškos lyties vaikas tarp jūsų bus apipjaustytas. Jūs apipjaustykite savo apyvarpės kūną; ir tai bus sandoros ženklas tarp manęs ir jūsų. Ir kas yra aštuonių dienų amžiaus, bus apipjaustytas tarp jūsų – kiekvienas vyriškos lyties vaikas jūsų kartose: kas gimęs namuose ar iš kurio svetimšalio už pinigų nupirktas, kuris nėra iš tavo sėklos. Būtinai turi būti apipjaustytas gimusysis tavo namuose ir už tavo pinigų nupirktais; ir mano sandora jūsų kūne bus amžina sandora. O neapipjaustytas vyriškos lyties vaikas, kurio apyvarpės kūnas nėra apipjaustytas, ta siela bus iškirsta iš savo tautos; jis sulaužė mano sandorą’“. (Pr 17:7-14)

Kaip matome, Dievas čia pakartotinai pažadėjo Abraomui ir jo palikuonims visą Kanaano šalį amžinai nuosavybei. Taip pat Jis sudarė su Abraomu ir jo palikuonimis apipjaustymo sandorą. Abraomas ir visi jo pa-

likuonys turėjo apipjaustyti savo apyvarpės odą. Todėl Abraomo palikuonio Izraelio tauta yra vadinama Apipjaustymo tauta. Tai amžina sandora, kurią sulaužęs žmogus yra iškertamas iš Abraomo palikuonių tautos ir nepaveldi Dievo duotų pažadų. Tai labai rimtas dalykas. Tai ne laikina, bet amžina Dievo sandora su Abraomo palikuonimis. Šia apipjaustymo sandora Dievas atskyrė Abraomo palikuonis nuo kitų žmonių. Taip žemėje atsirado dvi žmonių grupės – apipjaustytieji ir neapipjaustytieji. Apipjaustytieji paveldi Dievo duotus pažadus ir amžiną gyvenimą šalyje, o neapipjaustytieji yra palaiminti tik tuomet, jei jie laimina apipjaustytuosius.

JOKŪBO SAPNAS

Vėliau visus Abraomui duotus pažadus ir sandoras Dievas perdavė jo palikuonims – Izaokui ir Jokūbui. Pažvelkime į vieną įsimintiną Rašto ištrauką, kurioje aprašomas Jokūbo sapnas.

„O Jokūbas išvyko iš Beer-Šebos ir vyko Charano link. Ir jis užtiko vieną vietą ir ten pasiliko visą naktį, nes saulė buvo nusileidusi; ir jis paėmė iš tos vietos akmenų ir pasidėjo juos savo priegalviui, ir atsigulė toje vietoje miegoti. Ir jis sapnavo, ir štai kopėčios pastatytos ant žemės, o jų viršus siekė dangų; ir štai Dievo angelai jomis kilo ir leidosi. Ir štai VIEŠPATS stovėjo virš jų ir tarė: 'Aš esu VIEŠPATS, tavo tėvo Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas; žemę, ant kurios gulai, duosiu tau ir tavo sėklai; ir tavo sėkla bus kaip žemės dulkės, ir tu išsiplėsi į vakarus, į rytus, į šiaurę ir į pietus; ir tavyje bei tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės šeimos. Ir štai aš esu su tavimi ir tave saugosiu visur, kur eisi, ir tave sugrąžinsiu į šitą šalį; nes aš nepaliksiu tavęs, kol padarysiu tai, apie ką esu tau kalbėjęs'. Ir Jokūbas pabudo iš savo miego ir tarė: 'Tikrai VIEŠPATS yra šioje vietoje; o aš to nežinojau'. Ir jis bijojo ir tarė: 'Kokia bauginanti ši vieta! Tai ne kas kita, kaip tik Dievo namai, ir tai yra dangaus vartai'. Ir Jokūbas atsikėlė anksti rytą ir paėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs savo priegalviui, ir pastatė jį kaip stulpą, ir užpylė aliejaus ant jo viršaus. Ir jis praminė tą vietą vardu Bet-Elis; tačiau pirma tas miestas vadinosi vardu Lūzas“. (Pr 28:10-19)

Jokūbui sapne kalbėjo Viešpats. Jokūbas ir kiti anų laikų žmonės neturėjo Rašto, todėl Dievas dažnai jiems kalbėdavo per sapnus, apreiškimus arba siųsdavo Savo angelą su žinia.

Jokūbas matė dangų siekiančias kopėčias, kuriomis kilo ir leidosi angelai. Atkreipkite dėmesį į eiliškumą – angelai pirmiausia kilo, o po to leidosi. Angelai iš pradžių kilns nuo žemės į dangų, o po to nusileis iš dangaus į žemę. Kodėl tai svarbu? Toje vietoje, kur miegojo Jokūbas, bus Dievo namai, kuriuose Jis gyvens. Dievas gyvens žemėje. Ir ne tik Jis, bet ir Jokūbo palikuonys, kuriems Dievas pažadėjo duoti šią šalį amžiams. Dievas per amžius gyvens toje šalyje kartu su Jokūbo palikuonimis. Viešpaties pasiuntiniai angelai nuo tos vietos pakils aukštyn, o paskui vėl nusileis, vėl sugrįš į tą šalį, kurioje gyvens Viešpats Dievas. Ir tai ne kas kita, kaip amžina Dievo karalystė žemėje, kurią Jis įkurs Abraomo, Izaoko ir Jokūbo palikuonims. Apie tą patį Jokūbo sapną kalbėjo ir Jėzus Kristus evangelijoje pagal Joną. Ten rašoma, kad Natanaelis tikėjo, jog Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, Izraelio karalius (Jn 1:47-49). Jėzaus Kristaus, kuris buvo atėjęs pas Izraelį (Mt 15:24), vardu turėjo tikėti Izraelio tautos žmonės, kad paveldėtų amžiną gyvenimą (Jn 20:31; 1Jn 4:15, 5:13). Tiems, kurie tikėjo, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, Izraelio karalius, Jis pasakė:

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: nuo šiol jūs matysite atvirą dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant žmogaus Sūnaus“. (Jn 1:51)

Jėzus atpasakojo tai, ką sapne matė Jokūbas, dar papildydamas, kad tai Jis – žmogaus Sūnus, Jėzus Kristus, sėdės Savo šlovės soste ir karaliaus žemėje (Mt 25:31; Apr 20:1-6). Visa tai matys tie izraelitai, kurie tikėjo Jėzaus Kristaus vardu, ir tie, kuriems Senajame Testamente ši karalystė buvo pažadėta per Abraomą, Izaoką ir Jokūbą. Visi jie bus prikelti amžinajam gyvenimui. Tai bus amžina karalystė žemėje, ir jos metu dangus bus atviras. Dabar dangus yra uždaras, mes nematome danguje sėdinčio Dievo ir jo buveinės bei jo angelų. Dievas yra tarsi užleidęs nepermatomas užuolaidas. Tačiau tuomet, kai žemėje bus įkurta amžina karalystė, dangus bus atviras ir viskas bus matoma. Dievo angelai pakils nuo Jėzaus Kristaus sosto ir vėl leis į žemę. Be abejo, jie vykdys tam tikrą tarnystę, atstovaudami Jėzų Kristų. Jono Apreiškime rašoma, kad dangiškoji Jeruzalė bus nuleista į žemę ir joje gyvens Dievas bei Izraelio tautos tikintieji, kitaip vadinami „Dievo Izraeliu“. Juk Jokūbui, kurį Dievas vėliau pavadino Izraeliu (Pr 35:10-12), yra pažadėta ta amžina šalis, ta amžina karalystė žemėje, kurią jis matė savo sapne.

IZRAELIS – PIRMAGIMIS DIEVO SŪNUS

Kitas svarbus įvykis Dievo žemiškame plane – tai Izraelio tautos atskyrimas nuo kitų tautų. Iš Abraomo Dievas pagimdė Sau tautą, kurią pavadino „Savo pirmagimiu sūnumi“ (Iš 4:21-23). Izraelio tauta pati iš savęs niekuo nesiskyrė nuo kitų tautų, ją Dievas vadino „kietasprande tauta“ (Iš 32:9; Įst 9:6). Ji buvo Dievo tauta tik todėl, kad ji gimė iš Abraomo. Juk Abraomui Dievas žadėjo, kad iš jo kils gausybė palikuonių, kurie paveldės Dievo pažadus ir amžiną gyvenimą pažadėtoje šalyje.

„Ir Mozė ėjo aukštyn pas Dievą, ir VIEŠPATS jam šaukė nuo kalno, sakydamas: „Taip sakyk Jokūbo namams ir pranešk Izraelio vaikams: „Jūs matėte, ką aš padariau egiptiečiams ir kaip nešiau jus ant erelio sparnų, ir atgabenau jus pas save. Taigi dabar, jei tikrai paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, tuomet man būsite nuosava brangenybė viršum visų tautų; nes visa žemė yra mano. Ir man būsite kunigų karalystė ir šventa tauta“. Šitie yra žodžiai, kuriuos kalbėk Izraelio vaikams.“ (Iš 19:3-6)

Matome, kad Dievas dar papildė Izraelio tautos palaiminimų kraitį: jie bus Dievo „nuosava brangenybė viršum visų tautų“, o ateityje jie bus ir „kunigų karalystė“ žemėje. Šiandien galima sutikti nemažai krikščionių, manančių, kad tai jie yra Dievo kunigai. Paprastai taip jie sako todėl, kad jiems kažkas apie tai pasakė, bet ne dėl to, kad jie tai perskaitė Rašte. Jei išsiskaitytume į tai, kas parašyta Rašte, nei vienas nesakytume, kad Kristaus kūnas yra kunigai. Apaštalas Paulius, rašęs laiškus Kristaus kūnui, niekur nerašo, kad Kristaus kūno nariai yra kunigai. Dievas ši pažadą davė tik Izraelio tautai. Vėliau tai patvirtino dvylika Izraelio apaštalų, rašydami savo tautai laiškus (1Pt 2:5,9; Apr 5:10). Tai, kad Petras, Jonas ir Jokūbas tarnavo ir rašė laiškus išskirtinai Izraelio tautai, būtina įvertinti (Gal 2:7-9).

IZRAELIUI DUOTAS ĮSTATYMAS

Atskyręs Izraelį nuo kitų tautų, Dievas per Mozė davė jiems Įstatymą. Pakartoto įstatymo knygoje parašyta, kaip Mozė pakartotinai paskelbė Izraelio tautai Įstatymą ir liepė jo laikytis. Ketvirtame skyriuje kelias

sakiniais tiksliai nusakoma, kodėl Dievas atskyrė Izraelio tautą nuo kitų ir jai davė Savo įstatymą:

„Štai aš jus išmokiau įstatų ir teismų, kaip man įsakė VIEŠPATS, mano Dievas, kad taip darytumėte šalyje, į kurią einate jos pasisavinti. Todėl laikykitės jų ir juos vykdykite; nes tai yra jūsų išmintis ir jūsų supratimas akyse tautų, kurios, išgirdusios visus šituos įstatus, sakys: ‘Tikrai šita didelė tauta yra išmintinga ir supratinga liaudis’. Kuri gi yra tokia didelė tauta, kuri turi Dievą taip arti prie jos, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra visuose dalykuose, dėl kurių mes jo šaukiame? Ir kuri gi yra tokia didelė tauta, kuri turi tokių teisingų įstatų ir teismų, kaip visas šitas įstatymas, kurį šią dieną išstatau jūsų akivaizdon?“ (Įst 4:5-8)

Dievas atskyrė Izraelį nuo kitų tautų ir davė jam Savo įstatymą tam, kad jie jo laikytųsi ir pagal jį gyventų – idant aplinkinės tautos, pamačiusios teisingą Izraelio žmonių elgesį ir dievotą gyvenimo būdą, šlovintų Izraelio Dievą. Dievas norėjo turėti žemėje ypatingą tautą, kurios sprendimai, elgesys ir gyvenimo būdas skirtųsi nuo kitų tautų. Dievas norėjo turėti žemėje tokią tautą, kuri atspindėtų Dievo pažinimą, išmintį ir kitas Jo savybes. Dievas išsirinko Izraelio tautą tam, kad ši Jį atstovautų ir atspindėtų, kad ji būtų karališka kunigija žemėje ir palaiminimas visoms pasaulio tautoms. Kita vertus, Dievas Savo įstatymo nedavė jokiai kitai tautai. Būtent dėl šios priežasties apaštalas Paulius ir rašo Kristaus kūnui, kad šis gyvena ne pagal Įstatymą, kuris buvo duotas Izraelio tautai, bet pagal Dievo malonę (Rom 6:14, 9:4).

PALAIMINIMAI IR PRAKEIKIMAI

Gavę iš Dievo įstatymą, su juo žydai gavo ir išpareigojimus jo laikytis. Įstatymas nebuvo paliktas Izraeliui apsvarstyti ir nuspręsti, ar reikia jo laikytis, ar ne. Kunigų knygos dvidešimt šeštame skyriuje ir Pakartoto įstatymo knygos dvidešimt aštuntame skyriuje randame išvardintus Dievo palaiminimus ir prakeikimus. Dievo buvo pasakyta, kad jei Izraelio tauta laikysis Įstatymo, Dievas juos gausiai laimins, tačiau jei nesilaikys – Dievas juos prakeiks ir baus.

Po Mozės, per kurį Dievas buvo davęs šiuos įsakymus, jie buvo patikėti Jozuei, kuris įvedė Izraelio tautą į jiems pažadėtą šalį. Ir štai Teisėju

knygos antrame skyriuje skaitome, kaip Izraelio tauta gyveno per visas Jozuės dienas:

„Ir tauta tarnavo VIEŠPAČIUI per visas Jozuės dienas ir per visas dienas vyresniųjų, kurie gyveno ilgiau už Jozuę, kurie buvo matę visus didžius VIEŠPATIES darbus, kuriuos jis padarė Izraeliui. O Nūno sūnus Jozuė, VIEŠPATIES tarnas, mirė būdamas šimto dešimties metų. Ir jie jį palaidojo jo paveldo ribose, Timnat-Herese, Efraimo kalne, Gaašo kalvos šiaurinėje pusėje“. (Joz 2:7-9)

Jozuės ir vyresniųjų dienomis Izraelio tauta tarnavo Viešpačiui, Izraelio Dievui. Tačiau jam mirus, gimė kita karta, ir reikalai visai suprastėjo:

„Taip pat visa ta karta buvo surinkta pas savo tėvus; ir po jų kilo kita karta, kuri nepažino nei VIEŠPATIES, nei darbų, kuriuos jis buvo padaręs Izraeliui. Ir Izraelio vaikai darė pikta VIEŠPATIES akyse ir tarnavo Baalams. Ir jie paliko VIEŠPATĮ, savo tėvų Dievą, juos išvedusį iš Egipto šalies, ir nusekė paskui kitus dievus iš dievų tautų, esančių aplink juos, ir lenkėsi jiems, ir kurstė VIEŠPATIES pyktį. Ir jie paliko VIEŠPATĮ ir tarnavo Baalui bei Astarotei. Ir VIEŠPATIES pyktis užsidegė prieš Izraelį, ir jis juos atidavė į rankas plėšikų, kurie juos apiplėšdavo, ir jis pardavė juos į jų aplinkinių priešų rankas taip, kad jie nebegalėjo atsilaikyti prieš savo priešus. Kur tik jie išeidavo, VIEŠPATIES ranka būdavo prieš juos dėl pikto, kaip VIEŠPATS buvo sakęs ir kaip VIEŠPATS jiems buvo prisiekęs; ir jie buvo labai spaudžiami“. (Joz 2:10-15)

Kaip matome, nauja Izraelio karta, kuri gyveno apsupta tautų, garbinusių savo dievus, visiškai paliko savo Dievą ir nuėjo tarnauti pagonių dievams. Izraelitai Visos pasaulio tautos gyveno dvasinėje tamsybėje, pakludamos šio pasaulio dievui – Šėtonui. Tai šis Dievo priešininkas pristatė Izraelio tautai aibę dievų ir stabų, kurie atitraukė Dievo tautą nuo sekimo paskui Viešpatį. Izraelio tautai buvo įsakyta neturėti kitų dievų, bet jie nepakluso Dievo įstatymui. Todėl Dievas baudė Izraelį pagal tai, kaip juos iš anksto buvo perspėjęs Įstatyme. Dievas atidavė Savo tautą į priešų rankas.

„Tačiau VIEŠPATS prikeldavo teisėjų, kurie juos išgelbėdavo iš jų plėšikų rankų. Tačiau savo teisėjų jie neklausė, bet nuėjo paleistuvaudami paskui kitus dievus ir jiems lenkėsi; jie greitai nukrypo nuo kelio, kuriuo vaikščiojo jų tėvai, pakludami VIEŠPATIES įsakymams; bet jie taip nedarė. O kai VIEŠPATS jiems

prikeldavo teisėjų, tada VIEŠPATS būdavo su teisėju ir išvaduodavo juos iš jų priešų rankos per visas teisėjo dienas; nes VIEŠPAČIUI buvo gaila, kadangi jie dejavo dėl savo engėjų ir prispaudėjų. Ir įvyko, kad teisėjui mirus jie sugriždavo ir sugadindavo save daugiau už savo tėvus, sekdami paskui kitus dievus jiems tarnauti ir jiems lenktis; jie nepaliovė nuo savo pačių darbų ir nuo savo užsispyrusio kelio. Ir VIEŠPATIES pyktis užsidegė prieš Izraelį; ir jis tarė: 'Kadangi ši tauta nusižengė mano sandorai, kurią įsakiau jų tėvams, ir neklausė mano balso; tai ir aš nuo šiol nebeišvarysiu iš jų akivaizdos nei vienos iš tautų, kurias Jozuė mirdamas paliko; kad per jas išmėginčiau Izraelį, ar jie laikysis VIEŠPATIES kelio, kad juo vaikščiotų, kaip jo laikėsi jų tėvai, ar ne'. Todėl VIEŠPATS paliko šitas tautas, paskubomis jų neišvarydamas; taip pat jis jų neatidavė į Jozuės ranką“. (Joz 2:16-23)

Nepaisant Izraelio neklusnumo, Dievas gailėjosi Savo tautos ir siūsdavo jiems teisėjus, kad šie išgelbėtų Jo tautą iš priešų rankų ir sugrąžintų Izraelį pas savo Dievą – idant jie vėl gyventų pagal Jo įstatymą. Tačiau Izraelio tauta nenorėjo paklusti Dievui net ir tada, kai Jis buvo jiems gailingas.

Po to Izraelio tauta prašė karaliaus, kad šis jiems karaliautų – Izraelio tauta užsigėidė turėti tai, ką turi aplink juos esantys pagonys, taip išsižadėdama Savo Dievo, kuris buvo Izraelio Karalius (1Sam 8:5-8). Apie tokį Izraelio elgesį pranašavo Mozė (Įst 17:14), sakydamas, kad jie galės išsirinkti karalių iš Izraelio tautos tarpo, o išrinktasis Izraelio karalius privalės turėti pas save namuose Dievo įstatymo nuorašą (kopiją) ir jį „skaityti per visas savo gyvenimo dienas“, kad išmoktų bijoti Savo Dievo ir gyventų pagal jam duotą Įstatymą. Izraelio karalius turėjo būti dievotas, jis turėjo vykdyti Dievo valią, atskleistą Įstatyme ir skatinti Izraelio tautą gyventi pagal Įstatymą (Įst 17:15-20; Rom 2:17-18).

Ar tokie ir buvo Izraelio karaliai? Štai skaitome apie trečiąjį Izraelio karalių – Saliamoną, kuris pačioje savo karalystės pradžioje vaikščiojo paskui savo Dievą ir vykdė Jo įsakymus. Tačiau gausiai pasisotinęs Dievo palaiminimais jis išpuiko ir pradėjo daryti tai, ką Viešpats buvo uždraudęs. Viena iš tokių blogybių buvo ta, kad jis vedė daugybę svetimtaučiu moterų, kurios nukreipė Saliamono širdį nuo Viešpaties, Izraelio Dievo. Taip Saliamonas pradėjo garbinti pagonių dievus ir Izraelyje pastatė gausybę stabų. Todėl Dievas atėmė iš Saliamono karalystę ir atidavė ją kitam. Judos gentį jam Dievas paliko tik dėl jo tėvo Dovydo, nes pastarasis buvo ištikimas Izraelio Dievui (1Kar 11:1-13). Tokiu būdu Izraelio tautos karalystė buvo padalinta į dvi – į Judos ir į Izraelio karalystes.

Karalių knygoje aprašoma visų Izraelio ir Judos karalių istorija. Visi Izraelio karaliai buvo blogi – vieni mažiau, kiti daugiau. Tik Judos karalių daugiau kaip pusė buvo geri. Kai karaliai „darydavo pikta Viešpaties akysė“ ir paklaidindavo Judos bei Izraelio tautą, Dievas atsiųsdavo pranašus, kad susigražintų Savo tautą pas Save. Tačiau karaliai ir tauta neklausydavo Dievo pranašų ir negriždavo pas Izraelio Dievą. Kaip Izraelio, taip ir Judos karaliai kartu su visa tauta nepakluso Dievui ir galiausiai užsitraukė Viešpaties rūstybę – visa Izraelio tauta buvo išvesta į nelaisvę. Įvyko tai, apie ką Dievas juos buvo perspėjęs Kunigų knygos dvidešimt šeštame ir Pakartoto įstatymo knygos dvidešimt aštuntame skyriuose – už neklausymą jie buvo nubausti. Štai ištrauka iš Rašto apie tai, kaip palaiptai Izraelio tauta nupuolė:

„Devintaisiais Ozėjo metais Asirijos karalius paėmė Samariją ir išvedė Izraelį į Asiriją, ir apgyvendino juos Halache ir Habore prie Gozano upės ir medų miestuose. Nes Izraelio vaikai nusidėjo prieš VIEŠPATĮ, savo Dievą, kuris buvo juos išvedęs aukštin iš Egipto šalies, iš po faraono, Egipto karaliaus, rankos, ir bijojo kitų dievų, ir vaikščiojo pagal įstatus pagonių, kuriuos VIEŠPATS išvarė iš Izraelio vaikų akivaizdos, ir pagal Izraelio karalių, kurie juos padarė. Ir Izraelio vaikai slapta darė tai, kas nebuvo teisinga prieš VIEŠPATĮ, jų Dievą, ir jie pasistatė aukštumą visuose savo miestuose, nuo sargybos bokšto iki aptverto miesto. Ir jie pasistatė atvaizdų ir giraičių ant kiekvienos aukštos kalvos ir po kiekvienu žaliuojančiu medžiu; ir jie ten visose aukštumose degino smilkalus, kaip daro pagonys, kuriuos VIEŠPATS išvarė jų akivaizdoje; ir darė piktus dalykus, kurstydami VIEŠPATIES pyktį; nes jie tarnavo stabams, apie kuriuos VIEŠPATS jiems buvo sakęs: ‘To nedarykite’. VIEŠPATS dar liudijo prieš Izraelį ir prieš Judą per visus pranašus ir per visus regėtojus, sakydamas: ‘Nusisukite nuo savo piktų kelių ir laikykitės mano įsakymų bei mano įstatų, pagal visą Įstatymą, kurį įsakiau jūsų tėvams ir kurį jums nusiunčiau per savo tarnus pranašus’. Tačiau jie nenorėjo klausyti, bet užkietino savo sprandus, kaip sprandus savo tėvų, kurie netikėjo VIEŠPAČIU, savo Dievu. Ir jie atmetė jo įstatus ir jo sandorą, kurią jis sudarė su jų tėvais, ir jo liudijimus, kuriais jis liudijo prieš juos; ir jie sekė tuštybėmis ir tapo tušti, ir nuėjo paskui aplinkui juos esančius pagonis, apie kuriuos VIEŠPATS juos buvo įpareigojęs, kad jie nedarytų kaip jie. Ir jie paliko visus VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymus ir pasidarė lietu atvaizdų, tai yra du veršius, ir padarė giraitę, ir garbino visą

dangaus kariuomenę, ir tarnavo Baalui. Ir jie padarė, kad jų sūnūs ir jų dukterys eitų per ugnį, ir užsiiminėjo pranašavimais ir kerais, ir parsidavė daryti pikta VIEŠPATIES akysė, kad kurstytų jo pyktį. Todėl VIEŠPATS labai supyko ant Izraelio ir pašalino juos nuo savo akivaizdos; nei vieno nepaliko, vien tik Judos gentis. Taip pat ir Juda nesilaikė VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų, bet vaikščiojo pagal Izraelio įstatus, kuriuos jie padarė. Ir VIEŠPATS atmetė visą Izraelio sėklą, vargino juos ir atidavė juos į plėšikų rankas, kol išmetė juos nuo savo akivaizdos“. (2Kar 17:6-20)

Šėtonas kitų tautų pagalba suklaidino ir atitraukė Izraelio tautą nuo Dievo įstatymo ir nuo tarnavimo Jam. Izraelio tauta buvo visiškai susiteršusi stabais ir atkritusi nuo Dievo žodžio. Ji niekuo nesiskyrė nuo aplinkinių pagonių tautų, bet kartu su jomis garbino jų dievus ir gyveno dvasinėje tamsybėje, kaip Dievo nepažįstanti tauta. Ji sulaužė Dievo įstatymą bei sandoras ir savo bjaurystėmis sutersė šalį, kurią jai buvo davęs Viešpats. Todėl Dievas išvarė Izraelio tautą iš jai pažadėtos šalies. Atkritusi nuo Dievo žodžio Izraelio tauta niekaip negalėjo būti kunigų karalystė ir palaiminimas pasaulio tautoms, nes ji nesilaikė jiems duoto Dievo žodžio (Iš 19:5-6). Tokiu būdu Izraelio tauta ne užsitarnavo karalystės žemėje, bet susilaukė Dievo prakeikimo. Įstatymas jiems neatvėrė, bet atvirksčiai – uždarė amžinosios karalystės žemėje vartus. Jie sulaužė Dievo įstatymą, todėl jis juos apkaltino ir pasmerkė. Izraelio padėtis tapo beviltiška!

Argi ne tą patį Įstatymas padarė ir mums? Jis mus apkaltino, pasmerkė ir nuteisė mirčiai. Nei vienas žmogus, tame tarpe ir izraelitas, savo kūno jėgomis negalėjo įvykdyti Įstatymo. Mes turime nuodėmingą prigimtį, mes laužome Įstatymą ir darome nuodėmes. Todėl Įstatymas mus visus smerkia ir mums šaukia: „Tu nusidėjėlis, tu nenusipelnei Dievo palaiminimų!“

Tačiau ar taip liūdnai ir užsibaigė Izraelio tautos istorija? Ar jie liko beviltiškoje padėtyje ir pražūtyje? Taip viskas būtų užsibaigę, jei karalystę žemėje jie būtų turėję užsitarnauti Įstatymo darbais. Tačiau nepamirškime pačio svarbiausio dalyko – Dievo PAŽADO! Argi ne per Dievo pažadą Abraomas tapo gausia tauta? Argi ne per Dievo pažadą jam ir jo palikuonims bus duota amžina karalystė žemėje? Argi Dievas nepažadėjo Dovydui amžinos Izraelio karalystės žemėje (2Sam 7:16-17)? Amžiną karalystę šalyje ir amžiną kunigystę žemėje Izraelio tauta paveldės ne savo nuopelnais, bet per Dievo PAŽADUS. Tai – didžiausia Izraelio paguoda, atgaiva ir išgelbėjimas! Izraelio tautos laukia šlovinga ir džiaugsminga ateitis, kurią jiems paruošė Abraomo, Izaoko ir Jokūbo (Izraelio) Dievas.

AMŽINOJI IZRAELIO KARALYSTĖ

Rašte, o ypač Senojo Testamento pranašuose, labai daug rašoma apie būsimąją Izraelio karalystę žemėje, kurią Dievas jiems pažadėjo per Jokūbą ir karalių Dovydą. Senojo Testamento laikais, kai Izraelyje vienas po kito keitėsi karaliai, o tauta vis labiau tolo nuo Įstatymo, Dievas jiems siuntė pranašus, kad per juos susigražintų Savo tautą, nuklydusią į stabmeldystę. Skaitant Dievo siųstų pranašų žodžius galima pastebėti, kaip Dievas iš pradžių parodo Izraelio tautai jos nuodėmę prieš Dievą ir paskelbia jiems ateisiantį teismą. Tuo pačiu Dievas primena Izraelio tautai pažadą, kad Jis ateityje nuplaus visas jų nuodėmes ir įkurs jiems amžiną karalystę šalyje, pažadėtoje Jokūbui ir Dovydui. Todėl Dievas ragino Savo tautą, kad jie sugrižtų pas Savo Viešpatį Dievą ir taip užsitikrintų amžinosios karalystės paveldą.

Žvilgterėkime į tą šlovingą Izraelio tautos ateitį ir kartu pasidžiaukime tais nuostabiais Dievo pažadais, apie kuriuos skaitome Rašte. Nors žemiau pacituotos Rašto ištraukos netrumpos, tačiau tikiu, kad jose aprašoma būsimosios karalystės šlovė tikrai jus pakerės savo žavesiu ir skaitymas neprailgs.

„Štai ateina dienos, – sako VIEŠPATS, – kai aš sudarysiu su Izraelio namais ir su Judos namais naują sandorą: ne tokią sandorą, kokią sudariau su jų tėvais tą dieną, kai juos paėmiau už rankos, kad juos išvesčiau iš Egipto šalies; jie sulaužė tą mano sandorą, nors aš buvau jiems vyras, – sako VIEŠPATS; – bet šita bus sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais: po tų dienų, – sako VIEŠPATS, – aš įdėsiu savo įstatymą į jų vidų ir įrašysiu jį į jų širdis; ir aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta. Ir jie nei vienas nebemokys savo artimo ir nei vienas savo brolio, sakydami: ‘Pažink VIEŠPATĮ’; nes jie visi mane pažins, nuo jų mažiausiojo iki jų didžiausiojo, – sako VIEŠPATS, – nes aš atleisiu jų neteisybę ir jų nuodėmės nebeatsiminsiu“. (Jer 31:31-34)

Ateityje Dievas su Izraeliu sudarys Naują sandorą. Tai įvyks tuo metu, kai antrą kartą į žemę ateis Jėzus Kristus ir joje įkurs karalystę (Rom 11:25-27; Apd 3:19-21). Tai bus nuostabi sandora. Pagal Senąją sandorą Izraelis turėjo pats, savo pajėgumu laikytis Įstatymo, tuo tarpu Nauja sandora nuostabi tuo, kad Dievas įrašys Savo įstatymą į jų širdis. Įstatymas bus Izraelio žmonių širdyse, jis bus jiems brangus. Jie gyvens pagal Įsta-

tymą ir tai jiems bus natūralus dalykas, nes jie turės naują širdį, plakančią Dievo įstatymo ritmu. Tai, beje, bus tas pats Įstatymas, kurį Dievas davė Izraelio tautai per Mozę. Mozės laikais jie nesilaikė Įstatymo, jį sulaužė bei išniekino, taip tapdami piktžodžiavimo objektu pagonių akyse. Tačiau kai Dievas įrašys Savo įstatymą į jų širdis, Įstatymas bus didžiai gerbtinas ir aukštinamas Izraelio tautos. Jie visi pažins Viešpatį – nuo mažiausio iki didžiausio. Jie su džiaugsmu ir pasigėrėjimu tobulai gyvens pagal Įstatymą nuo jo nė kiek nenukrypdami nei į kairę, nei į dešinę. Ir tai nestebina – juk Dievo žodis bus įrašytas jų širdyse! Taip pat Dievas atleis Izraelio tautos nuodėmes ir jų nebeatsimins. Dievas visiškai pasirūpins Savo tauta.

„Žodis, kurį matė Amoco sūnus Izaijas apie Judą ir Jeruzalę. Ir paskutinėmis dienomis įvyks, kad VIEŠPATIES namų kalnas bus įtvirtintas kalnų viršūnėje ir bus išaukštintas virš kalvų; ir jį plauks visos tautos. Daug tautų eis ir sakys: ‘Ateikite, eikime aukštin į VIEŠPATIES kalną, į Jokūbo Dievo namus; ir jis mus mokys savo kelių ir mes vaikščiosime jo takais’; nes iš Siono išeis įstatymas, VIEŠPATIES žodis – iš Jeruzalės. Ir jis teis tautybių tarpe ir bars daugelį tautų; ir jie perkals savo kalavijus į noragus ir savo ietis į genėjimo peilius: tauta nekels kalavijo prieš tautą, ir jos nesimokys kariauti“. (Iz 2:1-4)

Kai Dievas įtvirtins Jeruzalėje Savo karalystę, į ją ateis pasaulio tautos pasiklausti Įstatymo, Dievo žodžio. O kas tuo metu skelbs ir mokys Dievo įstatymo? Tai darys Izraelio žmonės, į kurių širdis bus įrašytas Dievo įstatymas. Izraelio tauta mokys Įstatymo visas pasaulio tautas, ir jos nebekariaus. Žemėje išviešpataus taika ir ramybė. Dievo įstatymas tarsi teismo skraistė apgaubs visą žemę. Visame pasaulyje viešpataus Dievo įstatymas, ir žmonės pagal jį gyvens.

„Taip, daug tautų ir stiprių tautybių ateis ieškoti kariuomenių VIEŠPATIES Jeruzalėje ir melstis VIEŠPATIES akivaizdoje“. Taip sako kariuomenių VIEŠPATS: ‘Tomis dienomis atsitiks, kad dešimt žmonių iš visokiausių tautų kalbų nusitvers, būtent nusitvers už skverno tam, kuris yra žydas, sakydami: Mes eisime su jumis, nes girdėjome, kad Dievas yra su jumis““. (Zch 8:22-23)

Vėlgi, pasaulio žmonės sekios paskui žydus, kad iš jų išgirstų Dievo įstatymo žodžius. Be to, Jokūbui buvo pažadėta, kad jo palikuonyse bus palaimintos visos žemės tautos. Todėl pagonys ieškos žydu, kad per juos būtų palaiminti.

„Taipogi vilkas gyvens su ériuku, ir leopardas atsiguls su ožiuku; veršis, jaunas liūtas ir peniukšlis drauge; ir mažas vaikas juos vedžios. Karvė ir meška ganysis, drauge gulės jų jaunikliai; ir liūtas ės šiaudus kaip jautis. O žindomas vaikas žais prie nuodingos gyvatės olos, ir nujunkytas vaikas kiš savo ranką į angies lindyne. Niekas nekenks ir nenaikins visame mano šventajame kalne; nes žemė bus pilna VIEŠPATIES pažinimo kaip vandenys apdengia jūrą. Ir tą dieną bus Jesės šaknis, kuri stovės kaip tautos vėliava; pagonys jos ieškos; ir jos poilsis bus šlovingas. Ir tą dieną įvyks, kad Viešpats antrą kartą vėl nukreips savo ranką, kad susigražintų savo tautos likutį, kuris bus išlikęs nuo Asirijos, nuo Egipto, nuo Patroso, nuo Kušo, nuo Elamo, nuo Šinaro, nuo Hamato ir nuo jūros salų. Ir jis iškels vėliavą tautoms, ir surinks Izraelio atstumtuosius, ir surinks Judos išsklaidytuosius iš keturių žemės kampų. Taipogi Efraimo pavydas pasitrauks, ir Judos priešininkai bus iškirsti; Efraimas nepavydės Judai, ir Juda nevargins Efraimo“. (Iz 11:6-13)

Dievo įkurtoje karalystėje niekas niekam nekenks ir nieko nenaikins. Viskas pasikeis gyvūnų pasaulyje. Plėšrūnai ganysis drauge su žolėdžiais, ir nuodingos gyvatės bus vaikų numylėti gyvūnai. Taip gyvūnai gyveno pačioje pradžioje, kol nebuvo nusidėjęs Adomas, ir Dievas dar nebuvo prakeikęs visos žemės. Šiuo metu žvėrys pasidalinę ir plėšriuosius ir žolėdžius, nes visa augmenija ir gyvūnija yra Dievo prakeikta dėl Adomo. Ateinančioje žemės karalystėje Dievas nuims prakeikimą nuo augalijos bei gyvūnijos ir vėl viskas sugrįš į pradinę padėtį. „Žemė bus pilna VIEŠPATIES pažinimo kaip vandenys apdengia jūrą“! Tuo pačiu metu Dievas parves Savo tautą, išsisklaidžiusią po visą pasaulį.

„Todėl sakyk Izraelio namams: ‘Taip sako Viešpats DIEVAS: Aš tai darau ne dėl jūsų, o Izraelio namai, bet dėl savo šventojo vardo, kurį jūs suteršėte tarp pagonių, kur jūs ėjote. Ir aš pašvėsiu savo didįjį, tarp pagonių suterštą, vardą, kurį suteršėte tarp jų; ir pagonys žinos, kad aš esu VIEŠPATS, – sako Viešpats DIEVAS, – kai jų akyse būsiu pašvėstas jumyse. Nes aš jus paimsiu iš pagonių tarpo ir surinksiu jus iš visų kraštų, ir parvesiu jus į jūsų šalį. Tada apšlakstysiu jus švariu vandeniu, ir jūs būsite švarūs; aš jus apvalysiu nuo visų jūsų nešvarumų ir nuo visų jūsų stabų. Taip pat jums duosiu naują širdį ir įdėsiu naują dvasią į jūsų vidų; ir aš pašalinsiu iš jūsų kūno akmeninę širdį, ir jums duosiu kūno širdį. Savo dvasią įdėsiu į jūsų vidų ir

padarysiu, kad vaikščiotumėte pagal mano įstatus, ir jūs laikysitės mano teismų ir juos vykdysite. Ir gyvensite šalyje, kurią daviau jūsų tėvams; ir jūs būsite mano tauta, o aš būsiu jūsų Dievas. Taip pat aš jus išgelbėsiu nuo visų jūsų nešvarumų; ir pašauksiu javus, juos padauginsiu ir nebeužleisiu ant jūsų bado. Padauginsiu medžių vaisius ir lauko priaugi, kad nebegautumėte priekaištų dėl bado tarp pagonių. Tada jūs atsiminsite savo piktus kelius bei savo negerus darbus, ir savo akyse bjaurėsitės savimi dėl savo neteisybių ir dėl savo bjaurysčių. Ne dėl jūsų aš tai darau, – sako Viešpats DIEVAS, – tebūna jums tai žinoma; gėdykitės ir būkite susigėdę dėl savo kelių, o Izraelio namai’. Taip sako Viešpats DIEVAS: ‘Tą dieną, kai būsiu jus apvalęs nuo visų jūsų neteisybių, aš jus apgyvendinsiu miestuose, ir dykvietės bus apstatytos. Ir apleista šalis bus dirbama, kuri gulėjo apleista kiekvieno praeivio akyse. Ir sakys: „Ši apleista šalis pasidarė kaip Edeno sodas; ir apleisti, nusiaubti ir sugriauti miestai tapo aptverti ir apgyvendinti“. (Ez 36:22-35)

Dievas surinks Savo tautą iš pagonių tarpo ir juos parves į jiems pažadėtą šalį. Tada Jis apvalys juos nuo jų nešvarumų, duos jiems naują širdį, įdės į juos Savo dvasią ir padarys, kad Izraelio tauta vaikščiotų pagal Dievo įstatymą. Tai – Naujoji sandora, apie kurią rašoma trisdešimt pirmame Jeremijo knygos skyriuje! Parvedęs iš pagonių tarpo Izraelio tautą, Dievas apgyvendins ją šalyje, kurią buvo pažadėjęs Jokūbui: Jis apgyvendins ją miestuose, kur anksčiau buvo dykvietės. Dievas atstatys anksčiau suniokotą Izraelio šalį ir padarys ją pasakiškai derlingą – tokią, kaip Edeno sodas!

„Jiems kalbėk: ‘Taip sako Viešpats DIEVAS: Štai aš paimsiu Juozapo lazda, esančią Efraimo rankoje, ir Izraelio gentis, jo bendrininkes, ir juos pridėsiu prie jos – prie Judos lazdos, ir padarysiu juos viena lazda, ir jie bus viena mano rankoje’. Ir lazdos, ant kurių užrašysi, bus tavo rankoje jiems prieš akis. Ir jiems sakyk: ‘Taip sako Viešpats DIEVAS: Štai aš paimsiu Izraelio vaikus iš pagonių tarpo, kur jie buvo nuėję, surinksiu juos iš visų pusių ir parvesiu juos į jų šalį; ir aš padarysiu juos viena tauta toje šalyje, Izraelio kalnuose; ir vienas karalius bus jiems visiems karalius; ir jie nebebus dvi tautos ir jie nebebus pasidaliję į dvi karalystes; ir jie nebesusiterš nei savo stabais, nei savo bjaurystėmis, nei jokiais savo nusižengimais; bet aš juos išgelbėsiu iš visų jų gyvenamų vietų, kuriose jie nuodėmiavo, ir apvalysiu juos; taip jie bus mano tauta, o aš būsiu jų Dievas. Ir mano tarnas Dovydas

bus jiems karalius; ir jie visi turės vieną ganytoją; taipogi jie vaikščios pagal mano teismus, laikysis mano įstatų ir juos vykdys. Ir jie gyvens šalyje, kurią daviau savo tarnui Jokūbui, kurioje gyveno jūsų tėvai; ir jie joje gyvens – jie, jų vaikai ir jų vaikų vaikai per amžius; o mano tarnas Dovydas bus jų kunigaikštis per amžius. Be to, aš sudarysiu su jais taikos sandorą; ji bus amžina sandora su jais; aš juos įkurdinsiu, juos padauginsiu ir amžiams pastatysiu tarp jų savo šventovę. Taipogi mano padangtė bus pas juos; taip, aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta. Ir pagonys žinos, kad aš, VIEŠPATS, pašvenčiu Izraelį, kai mano šventovė bus amžinai tarp jų“. (Ez 37:19-28)

Dievas surinks po pasaulį išsisklaidžiusius Izraelio žmones ir parves juos į jiems pažadėtą šalį. Tuomet Dievas sujungs abi suskilusias Izraelio tautos karalystes – Izraelį bei Judą, ir bus viena Izraelio tauta ir viena karalystė. Juos Dievas apvalys nuo visų jų nešvarumų bei stabų ir padarys juos Sava tauta, o Jis bus jų Dievas ir gyvens kartu su jais. Izraelio tauta turės savo karalių – Dovydą, kuris jiems karaliaus per amžius. Jie laikysis Dievo įstatymo, nes jis bus įrašytas jų širdyse, ir gyvens per amžius toje pačioje šalyje, kuri buvo pažadėta jų protėviui Jokūbui.

„Kelkis, šviesk; nes atėjo tavo šviesa ir VIEŠPATIES šlovė virš tavęs patekėjo. Nes štai tamsa apdengs žemę ir tiršta tamsa tautas, bet VIEŠPATS patekės virš tavęs ir jo šlovė bus matoma ant tavęs. Ir pagonys ateis į tavo šviesą, ir karaliai – į tavo patekėjimo spindesį. Pakelk savas akis ir žiūrėk aplinkui; jie visi renkasi, jie ateina pas tave; tavo sūnūs ateis iš toli, ir tavo dukterys bus globojamos prie tavo šono. Tada tu matysi ir plūsi kartu, tavo širdis bijos ir išsiplės; nes jūros gausa atsivers į tave, pagonių stiprybė ateis pas tave. Daugybė kupranugarių apdengs tave, Midjano ir Efos dromedarai; visi tie iš Šebos ateis; jie atgabens aukso ir smilkalų; ir jie skelbs VIEŠPATIES gyrių. Visos Kedarų kaimenės bus surinktos pas tave, Nebajoto avinai tau tarnaus; jie priimtini užlips ant mano aukuro, ir aš pašlovinsiu savo šlovės namus. Kas yra tie, kurie skrenda kaip debesys ir kaip karveliai prie savo langelių? Tikrai salos lauks manęs ir Taršišo laivai pirmi, kad pargabentų tavo sūnus iš toli, jų sidabrą ir jų auksą su jais VIEŠPATIES, tavo Dievo, vardui ir Izraelio Šventajam, nes jis tave pašlovino. Ir svetimšalių sūnūs statys tavo sienas, ir jų karaliai tau tarnaus; nes savo rūstybėje aš tave sumušiau, bet savo palankumu tavęs pasigailėjau. Todėl tavo

vartai bus nuolatos atdari; nei dieną, nei naktį jie nebus užrakinti; kad pas tave atgabentų pagonių stiprybę ir kad būtų atvesti jų karaliai. Nes tauta ir karalystė, kuri tau netarnaus, pražus; taip, tos tautos bus visiškai nuniokotos. Libano šlovė ateis pas tave, eglė, pušis ir buksmedis drauge, kad išgražintų mano šventovės vietą; ir savo kojų vietą padarysiu šlovingą. Ateis pas tave nusilenkdami sūnūs tų, kurie tave vargino; ir visi, kurie tave niekino, nusilenks prie tavo kojų padų; ir jie tave vadins VIEŠPATIES miestu, Izraelio Šventojo Sionu. Kadangi tu buvai paliktas ir nekenčiamas, jog niekas nėjo per tave, aš padarysiu tave amžina puikybe, džiaugsmu kartų kartoms. Taipogi tu žisi pagonių piena ir žisi karalių krūtis; ir tu žinosi, kad aš, VIEŠPATS, esu tavo Gelbėtojas ir tavo Atpirkėjas, Jokūbo Galingasis. Vietoj vario aš atgabensiu aukso ir vietoj geležies atgabensiu sidabrą; vietoj medžių – vario ir vietoj akmenų – geležies; taipogi tavo pareigūnus padarysiu ramybe ir iš tavęs reikalaujančius – teisumu. Tavo šalyje nebesigirdės smurto, nusiaubimo nei sunaikinimo tavo ribose; bet tu vadinsi savo sienas Išgelbėjimu ir savo vartus Gyriumi. Saulė nebebus tau šviesa dieną, nei mėnulis nebešvies tau dėl šviesumo; bet VIEŠPATS tau bus amžina šviesa, ir tavo Dievas – tavo šlovė. Tavo saulė nebebusileis, nei tavo mėnulis nebepasišalins; nes VIEŠPATS bus tavo amžina šviesa, ir tavo gedulo dienos pasibaigs. Taip pat tavo tauta – visa bus teisi; jie amžiams paveldės šalį – mano pasodinta atžala, mano rankų darbas, kad aš būčiau pašlovintas. Mažiausias taps tūkstančiu ir menkas – galinga tauta; aš, VIEŠPATS, tai paskubinsiu jo laiku“. (Iz 60:1-22)

Kai Dievas įkurs žemėje karalystę, Jis palaimins Savo tautą, aprens ją Savo šlove, Savo šviesa. Izraelio tauta pažins Viešpatį ir gyvens Jo žodžio šviesoje. Tuomet visos pasaulio tautos pradės plūsti pas Izraelio tautą, kadangi ji spindės Dievo šviesa, Dievo tiesa. Pasaulio tautos bėgs į šviesą, bėgs į tiesą, ištroškusios Dievo palaiminimų. Tautos atgabens savo turtus ir tarnaus Izraelio tautai „ir jie skelbs VIEŠPATIES gyrių“. Pagonys darys gera Izraelio tautai, kad per ją užsitarnautų Dievo palaiminimų, nes Dievas buvo pažadėjęs, kad Izraelyje bus palaimintos visos pasaulio tautos – kas laimins Izraelio tautą, tas irgi bus palaimintas – Izraelis bus tarpininkas tarp Dievo ir pasaulio tautų. Tokius pažadus Dievas davė Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Pagonys gyvens taikiai su Izraelio tauta, ir šalyje bus amžina taika bei ramybė. Dievas gyvens pažado šalyje kartu su Savo tauta ir bus jiems amžina šviesa.

„Ir mačiau naują dangų ir naują žemę; nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė praėjo; ir nebebuvo jūros. Ir aš, Jonas, mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaką, papuoštą savo vyrui. Ir girdėjau stiprų balsą iš dangaus, sakantį: 'Štai Dievo padangtė yra su žmonėmis, ir jis gyvens su jais, ir jie bus jo tauta, ir pats Dievas bus su jais, ir bus jų Dievas. Ir Dievas nuvalys visas ašaras nuo jų akių; ir nebebus mirties nei liūdesio, nei verksmo, ir nebebus skausmo, nes kas buvo pirmiau – praėjo.'“ (Apr 21:1-4)

Jonas rašo Izraelio tautai tą patį, ką jiems rašė ir Izaijas Senajame Testamente. Dievas gyvens žemėje kartu su Savo tauta toje pačioje šalyje, kurią Jis žadėjo Jokūbui. Jis su jais gyvens naujoje, iš dangaus nuleistoje Jeruzalėje.

„Ir jie atstatys senas dykvietes, atstatys anksčiau apleistas vietas, ir jie atnaujins nuniokotus miestus, apleistus per kartų kartas. Ateiviai stovės ir ganys jūsų kaimenes, ir svetimšalių sūnūs bus jūsų artojai ir jūsų vynuogininkai. Bet jūs būsite vadinami VIEŠPATIES Kunigais; jus vadins mūsų Dievo Tarnais; jūs valgysite pagonių turtus ir didžiuosius jų šlove“. (Iz 60:4-6)

Atkurtoje karalystėje Izraelio tauta bus Viešpaties kunigai, kaip jiems buvo žadėta per Možę. Jie bus tarpininkai tarp Dievo ir pagonių. Pagonys darys gera, laimins Izraelio tautą, todėl bus gausiai Dievo palaiminti.

„Ir padarei mus mūsų Dievui karaliais ir kunigais, ir mes karaliausime žemėje“. (Apr 5:10)

Ši pažada Dievas įgyvendins – tai patvirtina ir Apreiškimas Jonui. Izraelio tauta bus Dievo karaliai bei kunigai ir karaliaus žemėje.

Skaitant tokias nuostabias, šlove spindinčias Rašto eilutes, sunku nesidžiaugti matant, kaip gausiai Dievas pasirūpino Izraelio tautos ateitimi. Dievo pažadai tampa ypač neįkainojami žinant, kad Izraelio tauta buvo palikusi savo Dievą, išniekinusi Jo įstatymą ir įklimpusi į gilią stambeldystę. Tačiau nepaisant šios baisios Izraelio tautos neištikimybės, Dievas visgi išliks ištikimas ir laikysis Savo duoto pažado – Jis įkurs Savo karalystę žemėje, pažadėta Izraelio tautai. Toks yra pagrindinis Dievo planas žemei.

PASKUTINIŲ DIENŲ BAŽNYČIA

Neperseniausiai teko bendrauti su krikščionimis, įsitikinusiais, kad jie gyvena paskutinėmis dienomis, nes, pasak jų, išsipildė viena labai svarbi pranašystė – Izraelio tautos grįžimas į savo šalį. 1948 metais Izraelio tauta paskelbė nepriklausomybę. Tada vyko žydų emigravimas iš įvairių pasaulio šalių į Izraelį. Nemažai krikščionių ši Izraelio tautos įkūrimą ir žydų grįžimą interpretuoja kaip Rašto pranašystės išsipildymą. Tačiau Raštas pateikia labai svarias priežastis, kurios prieštarauja tokiai interpretacijai ir pateikia visai kitokią situaciją. Panagrinėkime tai.

Jau beveik 2000 metų Dievas renka pagonių pilnumą ir formuoja Kristaus kūną paėmimui į dangų, kai tuo tarpu Izraelio tauta, pasak Rašto, vis tebėra akla ir bedievė bei laukia savo Gelbėtojo, kuris atėjęs „nukreips bedievystę nuo Jokūbo“ ir sudarys su Izraeliu naują sandorą (Rom 11:25-27). Jei, pasak kai kurių krikščionių, Dievas jau parvedė Izraelio tautą, tai kodėl ji vis dar akla, bedievė ir vis dar telaukia savo Gelbėtojo bei nuodėmių atleidimo? Juk ankstesniame skyriuje mes pažvelgėme į Rašto ištraukas, liudijančias tai, kad pirmiausia Dievas surinks Izraelio žmones iš pagonių tarpo, parves juos į jų šalį, sudarys su jais Naują sandorą, juos nuplaus, atleis jų nuodėmes, išrašys Įstatymą į jų širdis, duos jiems Savo dvasią, ir tuomet Izraelio žmonės nebebus akli, bet visi pažins Viešpatį nuo mažiausio iki didžiausio ir tobulai laikysis Dievo įstatymo. Tada pasaulio žmonės masiškai kelias į Jeruzalę klausytis žydų, kurie skelbs Dievo įstatymą. Tuomet pasaulyje bus taika ir ramybė, nebebus jokių karų ir nesantaikų, be to, visa gyvūnija bus taikoje, niekas niekam nebekenks. Ir, galiausiai, Dievas gyvens žemėje kartu su Izraelio tauta iš dangaus nuleistoje Jeruzalėje ir švies amžina šviesa.

Ar Dievas jau sudarė su Izraeliu naują sandorą? Ar šiandien Izraelio tautos nuodėmės jau atleistos? Ar jų širdyse įrašytas Įstatymas? Ar jie visi pažįsta Viešpatį? Ar jie tobulai gyvena pagal Įstatymą? Ar pasaulio tautos šiandien renkasi pulkais į Jeruzalę išgirsti Izraelio skelbiamo Įstatymo? Ar šiandien pasaulyje viešpatauja taika ir ramybė? Ar šiandien gyvūnai gyvena taikoje ir niekas niekam nekenkia? Ar šiandien Dievas gyvena žemėje, nuleistoje iš dangaus Jeruzalėje, kartu su Savo tauta?..

Jei šie dalykai nevyksta, vadinasi, ir Savo tautos Dievas dar neparvedė ir dar nesudarė su jais Naujos sandoros. Šiandien nėra „paskutinių die-

nu“ bažnyčios – vis dar yra ta pati Kristaus kūno bažnyčia, atsiradusi per apaštalui Pauliui duotą paslapties apreiškimą, apie kurį detaliau bus kalbama tolimesniuose skyriuose. Kol Kristus kūnas dar nepaimtas į dangų ir tebėra žemėje, kol Dievas renka „pagonių pilnumą“, tol Izraelio tauta yra akla ir bedievė, vis tebelaukianti Naujos sandoros (Rom 11:25-27), o krikščionių teiginys, neva Dievas parvedė Izraelį į jų šalį, prieštarauja Biblijos mokymui ir tėra mitas.

Iki šiol, studijuodami Senojo Testamento Raštą, įsitikinome, kad Dievas siekia įkurti Savo karalystę žemėje. Toje karalystėje Izraelio tauta bus karališkoji kunigija. Visos pasaulio tautos bus palaimintos per Izraelio tautą, kai ši pirmoji bus Dievo palaiminta, Jam įvedus Naująją sandorą.

O kas vyksta toliau? Ką skelbia Naujasis Testamentas?

ATĖJIMAS PAS IZRAELIO AVIS

Dauguma krikščionių Naująjį Testamentą atskiria nuo Senojo taip, tarsi pastarasis jau būtų pasenęs ir nebeatliekantis savo funkcijos. Tai – didžiulė klaida! Juk mes nagrinėjome Senojo Testamento pranašų raštus, kur buvo parašyta, kad Dievas ateityje sudarys su Izraelio tauta Naują sandorą ir į ją širdis įrašys Savo įstatymą. Koks tai Įstatymas? Tai tas pats Dievo įstatymas, kurį užrašė Mozė. Laiške hebrajams rašoma apie tai, kaip Jėzaus Kristaus dėka su Izraelio tauta bus sudaryta Nauja sandora – ta pati, apie kurią pranašavo Senojo Testamento pranašai.

Todėl siūlau pažiūrėti, kaip Naujajame Testamente toliau tęsiamas Senojo Testamento mokymas.

„Bet jis atsakydamas tarė: ‘Aš esu siustas tik pas pražuvusius Izraelio namų avis’.” (Mt 15:24)

Skaitydami apie Jėzaus žemiškąją tarnystę, krikščionys mažiausiai tikisi iš Jėzaus Kristaus išgirsti štai tokius žodžius – kad Jis atėjo tik pas Izraelio tautą. Bažnyčiose labai paviršutiniškai mokoma Rašto, dažnai remiantis tik ankstesnių kartų tradicijomis. Panašu, kad tradicijos – labiausiai žmonių vertinamas dalykas, kurių sulaužyti nesinori. Juolab, kad tai labai nepatogu ir nenaudinga. Kas bus, jei dabar bažnyčiose staiga bus skelbiama, kad tai, kas parašyta Mato-Jono knygoje, yra skirta Izraelio

tautai? Didesnioji dalis išsilakstys, ir bažnyčia neteks savo pajamų. Todėl tokios eilutės, kaip ši, užrašyta Mato evangelijoje, tėra eilinės ir paliktos tik tikrų Bibliją studijuojančių krikščionių dėmesiui. Na, o kaip toliau pamatysime, tai, kad Jėzus Kristus buvo atėjęs vien pas Izraelio tautą, patvirtins dar keletas Rašto ištraukų...

„Na, o aš sakau, kad Jėzus Kristus buvo apipjaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad patvirtintų tėvams duotus pažadus“ (Rom 15:8)

„Ir štai tu pradėsi savo iščiose ir pagimdysi sūnų, ir praminsi jį vardu JĖZUS. Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi; ir Viešpats Dievas jam duos jo tėvo Dovydo sostą; ir jis karaliaus Jokūbo namams per amžius; ir jo karalystei nebus galo“ (Lk 31-33)

Senajame Testamente Izraelio tautai buvo duoti pažadai apie karalystę žemėje. Kaip matome, tos karalystės soste sėdės karaliaus Dovydo sūnus. Būtent tuo tikslu Jėzus Kristus ir buvo atėjęs į žemę pas Izraelio tautą. Jis atėjo kaip būsimasis Izraelio karalius – žydai jį teisėtai vadino Dovydo sūnumi, Izraelio karaliumi. Atėjęs į žemę Jėzus nieko naujo neatnešė ir, juo labiau, neatėjo pas pagonis, bet atėjo išpildyti Senajame Testamente Izraelio tautai duotus pažadus. Vienintelis naujas dalykas buvo tas, kad Izraeliui pažadėta karalystė buvo „jau čia pat“, jau artėjo karalystės įkūrimo diena.

Taip pat pabrėžtinai dar vienas labai svarbus dalykas: Jėzus Kristus mokė to paties, ko Izraelio tauta buvo mokoma Senajame Testamente.

„Nemanykite, kad aš atėjau sunaikinti įstatymo ar pranašų: aš atėjau ne sunaikinti, bet išpildyti. Nes iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nei viena raidelė, nei vienas brūkšnelis jokių būdu neišnyks iš įstatymo, kol viskas išsipildys. Todėl, kas sulaužys vieną iš šitų mažiausių įsakymų ir taip mokys žmones, tas bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje; bet kas juos vykdys ir mokys, tas bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje“ (Mt 5:17-19)

Jėzus Kristus atėjęs mokė Mozės užrašyto Dievo įstatymo: kas sulaužys bent vieną iš mažiausių Mozės užrašytų įsakymų, tas bus mažiausias dangaus karalystėje. Mokiniai buvo mokomi Įstatymo ir privalėjo kitus jo mokyti, kad būtų didūs dangaus karalystėje. Ar jūsų bažnyčioje pastorius taip moko? Ar jis jums liepia laikytis Mozės įstatymo ir kitus mokyti to paties? Jei jis ištikimai laikosi Jėzaus paliepiamų, jis būtent tai turėtų ir skelbti. Jei norite laikytis to, ką Jėzus kalbėjo Mato-Jono knygoje, jūs privalote laikytis Mozės įstatymo. Jei laikotės tik dalies to, ko mokė Jėzus, tai

jūs nesilaikote Jėzaus paliepiamų. Ar matote dabar, kad Jėzus gyveno pagal Įstatymą, kurio atėjęs mokė savo tautą?

„Tada Jėzus kalbėjo miniai ir savo mokiniams, sakydamas: 'Raštininkai ir fariziejai sėdi Mozės krasėje; todėl visko, ko jie liepia jums laikytis, to laikykitės ir darykite; bet nedarykite pagal jų darbus; nes jie sako, bet nedaro.'“ (Mt 23:1-3)

Matome, kaip Jėzus įsako mokiniams laikytis Mozės įstatymo, kurio jiems liepė laikytis raštininkai ir fariziejai. Toliau Evangelijoje pagal Matą skaitome:

„Bet melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą ar sabato dieną“. (Mt 24:20)

Tenka sutikti krikščionių, kurie klausia, ar reikia laikytis sabato? Tačiau reikėtų paklausti ir kito klausimo: kam Dievas įsakė tai daryti? Sabato laikymasis – tai Izraelio tautai duota Mozės įstatymo dalis. Ši tauta Senajame Testamente buvo mokoma laikytis sabato kaip ir visų kitų Įstatymo nurodymų. To paties savo mokinius mokė ir Jėzus, nes jie taip pat buvo Izraelio tauta – juk pas juos Jis buvo atėjęs.

„Ir pas jį atėjo raupsuotasis, maldaudamas jo ir klaupdamasis prieš jį, ir jam sakydamas: 'Jei nori, gali padaryti mane švaru'. Ir Jėzus, apimtas gailesčio, ištiesė savo ranką ir palietė jį, ir sako jam: 'Noriu; būk švarus'. Ir jam tik pasakius, raupsai iškart pasitraukė nuo jo, ir jis buvo apvalytas. Ir jis griežtai jį įpareigojo ir nedelsiant jį paleido; ir sako jam: 'Žiūrėk, niekam nieko nesakyk; bet eik, pasirodyk kunigui ir aukok už savo apvalymą tai, ką Mozė įsakė, kaip liudijimą jiems'. (Mk 1:40-44)

Mozės įstatyme, Kunigų knygoje buvo mokoma, kad kunigas turi apžiūrėti raupsuotąjį ir paskelbti jį švari arba nešvari. Jei žmogaus raupsai išnykę, kunigas turi jį paskelbti švari. Būtent tai padaryti Jėzus ir liepė išgydytąjam. Kodėl Jėzus liepė tai daryti žydams? Todėl, kad tiek žydai, tiek pas juos atėjęs Jėzus gyveno pagal Mozės įstatymą. Jėzus mokė Įstatymo ir liepė savo mokiniams jo laikytis, o ir kitus mokyti to paties – Izraelio tautoje visada buvo ir bus kunigai, nes juos paskyrė Dievas pagal Mozei duotą Įstatymą. Tačiau nieko tokio Jėzus nekalbėjo pagonims, nes ne pas juos buvo atėjęs.

DANGAUS KARALYSTĖ

Atėjęs Jėzus skelbė Karalystės evangeliją ir sakė, kad „dangaus karalystė jau čia pat“. Kodėl tai Dangaus karalystė? Ar tai reikštų, kad Izraelio tauta paveldės karalystę danguje? Jei Izraelio tauta paveldėtų karalystę danguje, tuomet tai prieštarautų Senajam Testamentui ir Pranašams, kurių ne sunaikinti, o išpildyti atėjo Jėzus. Juk Senajame Testamente ir Pranašuose Izraelio tautai buvo pažadėta amžina karalystė ne danguje, o žemėje, Kanaano šalyje, ir tai, kad karalius Dovydas užims tos karalystės sostą Jeruzalėje. Būtent tų pačių Izraelio karalystės pažadų, apie kuriuos kalbėjome praeitame skyriuje, ir atėjo išpildyti Jėzus.

Jei Jėzaus paskelbta Dangaus karalystė yra ta pati amžinoji Izraelio karalystė žemėje, tai kodėl ji vadinama dangaus? Užduokime kitą klausimą: „Kas įkurs tą karalystę žemėje – ar žemėje gyvenantis žmogus, ar iš dangaus atėjęs Dievas? Karalystė yra dangaus todėl, kad nurodoma jos prigimtis, o ne vieta; jos kilmė, o ne tai, kur ji bus įkurta. Kadangi ją įkurs Dangaus Dievas, todėl ji ir yra vadinama Dangaus karalyste. Juk Senojo Testamento pranašai kalbėjo, kad ne žmogus, o Dievas atneš karalystę Izraeliui, tai Jis juos parves iš pasaulio šalių ir sudarys su jais Naują sandorą. Juk tai Jis atstatys sugriautus Izraelio miestus ir dykumomis paverstas žemes. Tai Jis iš dangaus į žemę nuleis dangiškąją Jeruzalę, kurioje apsigyvens kartu su Savo tauta, kurią padarys kunigų karalyste. Būtent todėl toji karalystė žemėje ir bus vadinama dangaus, nes ji bus sukurta ne žmogaus, o dangaus Dievo – apie ką skaitome ir Danieliaus pranašystėje:

„Ir šitų karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta; ir ta karalystė nebus palikta kitai tautai, bet ji sutrupins ir sunaikins visas šitas karalystes, ir ji stovės per amžius“. (Dan 2:44)

„Todėl dėkitės šituos mano žodžius į savo širdį ir į savo sielą, ir prisiriškite juos kaip ženklą ant savo rankos, kad jie būtų kaip galvaraištis tarp jūsų akių. Ir mokykite jų savo vaikus, kalbėdami apie juos, kai sėdėsi savo namuose ir kai eisi keliu, kai gulsies ir kai kelsies. Ir užrašyk juos ant savo namų staktų ir ant savo vartų; kad būtų padaugintos jūsų dienos ir jūsų vaikų dienos šalyje, kurią VIEŠPATS jūsų tėvams prisiekė jiems duoti, kaip dangaus dienos žemėje“. (Ist 11:18-21)

Izraelio tauta buvo mokoma gyventi pagal jiems duotą Mozės įstatymą. Jiems buvo iškelta sąlyga, kad jei jie gyvens pagal tą Įstatymą, tuomet jiems bus padaugintos dienos pažado šalyje. Tos padaugintos dienos bus „kaip dangaus dienos žemėje“. Pastebėkite – tos dangaus dienos bus ne danguje, bet jiems pažadėtoje šalyje. Tai bus dangaus dienos žemėje. Tai – Danguis karalystė žemėje, kai žydai gyvens pagal dangaus Dievo tvarką.

Tą patį patvirtina ir Jėzaus ištarti žodžiai: „Palaiminti romieji, nes jie pavaldės žeme.“ (Mt 5:5; Ps 37:9-11)

KARALYSTĖS EVANGELIJA

Dažnai bažnyčiose girdime pamokslus apie tai, kad Jėzus ir jo siusti dvylika apaštalų vaikščiojo žemėje ir skelbė Karalystės evangeliją, skelbiančią, kad Jėzus Kristus eis mirti ant kryžiaus už žmonių nuodėmes ir trečią dieną prisikels. Kitaip sakant, pamokslautojų teigimu, Jėzus ir dvylika apaštalų skelbė tokią pačią Evangeliją, kokią skelbė ir apaštalas Paulius apie Jėzaus Kristaus mirtį už žmonių nuodėmes ir prisikėlimą jų išteisinimui. Jeigu pamokslininkai nuoširdžiai studijuotų Raštą ir skelbtų ne savo protėvių tradicijas, jie tikrai nesakytų, kad Jėzus ir dvylika apaštalų skelbė tą patį, kas parašyta Pauliaus laiškuose.

Žinome, kad savo tarnystės pradžioje Jėzus pasiūkė savo mokinius ir iš jų išsirinko dvylika, kuriuos paskyrė būti apaštalais. Tuos dvylika apaštalų Jėzus išsiuntė skelbti Karalystės evangeliją. Per visą tą laiką, kol Jėzus vaikščiojo tarp jų ir dar nebuvo nukryžiuotas, Dvylika skelbė Karalystės evangeliją, tiesa? Tačiau Jėzui atėjo metas eiti į Jeruzalę ir būti nukryžiuotam. Visa tai Jis pasakė dvylikai apaštalų. Atkreipkite dėmesį į tai, kaip į tokią žinią sureagavo Dvylika:

„Tada jis pasiėmė dvylika ir jiems tarė: ‘Štai mes einame aukštyn į Jeruzalę, ir išsipildys viskas, kas pranašų parašyta apie žmogaus Sūnų. Nes jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas; ir jie nuplaks jį ir nužudys; o trečią dieną jis prisikels’. Bet jie nieko iš to nesuprato; ir šitas pasakymas buvo jiems paslėptas, ir jie nežinojo, kas buvo pasakyta“. (Lk 18:31-34)

Pastebėkite – jie nesuprato to, ką pasakė Jėzus, ir jie to nežinojo. Dvylika apaštalų nors ir skelbė Karalystės evangeliją, tačiau net nežinojo, kad Jėzus bus nukryžiuotas ir trečią dieną prisikels. Tai labai daug ką pasako

apie jų skelbiamą Karalystės evangeliją – ji neturėjo nieko bendra su Jėzaus mirtimi ant kryžiaus ir su Jo prisikėlimu. Karalystės evangelija, kaip jau matėme anksčiau, buvo Izraelio karalystės skelbimas, kitaip tariant – žinia, kad toji jiems pažadėta karalystė „jau čia pat“.

Kad įeitų į karalystę, Izraelis turėjo atgailauti bei išpažinti savo nuodėmes. Jie buvo sulaužę Dievo sandoras ir Įstatymą. Jiems reikėjo išpažinti savo nuodėmes, idant Dievas juos vėl susigražintų pas Save ir duotų jiems paveldėti pažadėtą karalystę. Įstatyme buvo parašyta, kad, jei Izraelio tauta sulaužys Dievo įstatymą ir garbins pagonių dievus, Dievas juos pakartotinai baus ir atiduos į priešų rankas. Tačiau jei Izraelio tauta išpažins savo nuodėmę ir kalte prieš savo Dievą, kad sulaužė Jo įstatymą ir dėl to buvo nubausti, Dievas juos vėl susigražins ir laimins. (Kun 26:39-42; 2Krn 7:13-14; Neh 1:1-11; Dan 9:4-20)

Taip pat, prieš įeinant į karalystę, Izraelis turėjo pasikrikštyti vandeniui. Įstatyme vandens krikštas buvo labai svarbi apeiga. Kunigas, prieš pradėdamas savo tarnystę, turėdavo apsiplauti vandeniui (Iš 29:1,4). Tuo metu tai buvo daroma tik Levio, tai yra – kunigų, giminei, nes jai vienintelei buvo duota būti kunigais. Atėjus Jėzui ir artinantis karalystei, apsiplauti vandeniui reikėjo visiems, nes ne viena giminė, o visas Izraelis bus kunigų karalystė (Iš 19:5-6). Beje, jei pastebėsite, apsiplavimas ir vandens krikštas – sinonimiškos sąvokos. Tai matome skaitydami ir Evangeliją pagal Joną, kur vandens krikštas dar kitaip vadinamas apsisvalymu:

„Tada iškilo klausimas tarp kai kurių Jono mokinių ir žydų dėl apsisvalymo. Ir jie atėjo pas Joną ir jam tarė: ‘Rabi, tas, kuris buvo su tavimi už Jordano, kurį tu liudijai, štai jis krikštija, ir visi ateina pas jį’.“ (Jn 3:25-26)

Vandens krikštas, kurį iš pradžių skelbė Jonas, o paskui Jėzus ir Dvylika, Izraelio tautai nebuvo jokia naujovė. Vandens krikštas buvo plačiai naudojamas Senajame Testamente, nes to mokė Įstatymas. Tik Senajame Testamente tai buvo vadinama ne vandens krikštu, o apiplovimu arba apvalymu – Įstatyme buvo mokoma daug ką apiplauti arba apvalyti vandeniui. Štai netgi ateityje, kai Dievas parves Izraelio tautą iš pagonių tarpo, sudarys su ja Naują sandorą, irrašys Įstatymą į jų širdis ir duos jiems Savo dvasią, Jis dar juos ir apvalys:

„Tada apšlakstysiu jus švairiu vandeniui, ir jūs būsite švartūs; aš jus apvalysiu nuo visų jūsų nešvarumų ir nuo visų jūsų stabų“. (Ez 36:25).

Atkreipkite dėmesį į tai, kaip Dievas apvalys Izraelio tautą nuo visų nešvarumų ir stabų. Jis tai padarys apšlakstydamas juos švairiu vandeniui.

Štai jums ir vandens krikštas, kuriuo Dievas ateityje pakrikštys Izraelio tautą.

Šiandieninėse religijose svarstoma, kaip reikia krikštyti vandeniu: ar reikia visiškai panardinti tikintį, ar reikia panardinti vieną kartą, ar kelis kartus, ar reikia paguldėti veidu aukštyn ar veidu žemyn ir t.t. Senajame Testamente Izraelio kunigas ar šiaip susiteršęs žydas turėdavo apsiplauti vandeniu. Apiplovimai Senajame Testamente buvo įvairūs. Dievas ateityje tai darys šlakstydamas vandeniu. Tačiau esmė ne tame, kaip reikia krikštyti vandeniu, bet tame, kam vandens krikštas buvo skirtas. Vandens krikštas buvo skirtas išskirtinai Izraelio tautai, kuri bus Dievo kunigų karalystė žemėje. Jis neskirtas Kristaus Kūnui.

Kitas labai svarbus dalykas, susijęs su Karalystės evangelija yra tas, kad žydai turėjo tikėti Jėzaus vardu – kad tai Jis yra Kristus, Dievo Sūnus, Izraelio karalius. Tik tie, kurie tikėjo, kad Kristus yra Dievo Sūnus ir Izraelio karalius, galės ieiti į amžiną Izraeliui pažadėtą karalystę, kurioje Kristus sėdės Savo šlovės soste (Jn 1:49-51; Mt 25:31,34). Paklauskite savęs: ar jūs šiandien skelbiate išgelbėjimo Evangeliją, kurioje akcentuojama, kad Kristus yra Dievo Sūnus, Izraelio karalius, ir kad išgelbėjami tie žmonės, kurie tiki Jo vardu?..

PALAIMINTAS TAS, KAS LAIMINS IZRAELIO TAUTĄ

„Kai žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje, ir su juo visi šventi angelai, tada jis atsisės savo šlovės soste; ir prieš jį bus surinktos visos tautos, ir jis atskirs jas vieną nuo kitos, kaip piemuo atskiria savo avis nuo ožkų; ir jis pastatys avis savo dešinėje, bet ožkas kairėje. Tada Karalius sakys tiems jo dešinėje: 'Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio įkūrimo; nes aš buvau išalkęs, ir jūs davėte man maisto; aš buvau ištroškęs, ir jūs davėte man atsigerti; aš buvau ateivis, ir jūs priėmėte mane; nuogas, ir jūs mane aprengėte; aš sirgau, ir jūs mane aplankėte; aš buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane'. Tada teisieji atsakys jam, tardami: 'Viešpatie, kada mes tave matėme išalkusi, ir tave pavalgydinome? Arba ištroškusį, ir davėme tau gerti? Kada mes matėme tave ateiviu

ir tave priėmėme? Arba nuoga, ir tave aprengėme? Arba kada mes matėme tave sergantį ar kalėjime ir atėjome pas tave?' Ir Karalius atsakys ir tars jiems: 'Iš tiesų sakau jums: taip, kaip padarėte vienam iš šitų mažiausių mano brolių, taip man padarėte'“. (Mt 25:31-40)

Suprantama, kad čia rašoma apie antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą į žemę, kuomet Jis surinks prieš Save visas tautas ir jas teis. Tie žmonės, kurie darė gera Jėzaus Kristaus „broliams“, bus palaiminti – jie paveldės amžiną karalystę žemėje. Kas tie Jėzaus broliai, kurie buvo pagirdyti, pavalgydinti, priimti, aplankyti ir aprengti? Tai – tie patys, kuriuos Jėzus siuntė skelbti Karalystės evangelijos ir laukti Jo atėjimo, kenčiant Suspaudimo laikus, kai jie bus persekiojami ir žudomi Antikristo. „Broliai“ – tai Izraelio tautos tikintieji. Tai mums paaiškina šios Laiško hebrajams eilutės:

„Nes iš tiesų jis neprisiėmė angelų prigimties, bet prisiėmė Abraomo sėklą. Todėl viskuo jam priderėjo tapti panašiu į savo brolius, kad jis būtų gailėstingas ir ištikimas aukščiausiasis kunigas tame, kas priklauso Dievui, kad atliktų sutaikinimą už tautos nuodėmes“. (Hbr 2:16-17)

Atkreipkite dėmesį – rašoma, kad Jėzus Kristus „prisiėmė Abraomo sėklą“, jis gimė Abraomo palikuonimi. Jėzus Kristus buvo žydas, iš Judos genties. Pagal kūną Jis gimė iš izraelitų (Rom 9:4-5), t.y., Jis buvo hebrajas. Todėl jo broliai yra hebrajai, taip pat kilę iš Abraomo – Jėzus, prisiėmęs Abraomo sėklą, tapo panašus į Savo brolius, taip pat gimusius iš Abraomo.

Tarp kitko, Paulius savo laiškuose niekur nerašo, kad Kristaus Kūno nariai yra Jėzaus broliai. Atvirkščiai, rašoma, kad mes nebepažįstame Jėzaus Kristaus, kilusio kūnu, to, kuris buvo izraelitas (2Kor 5:16-17). Kristaus Kūnas turi kitoki bendrumą su Kristumi, ne tokį, kokį turi Izraelio tauta. Mums Kristus yra Kūno Galva, o Jam priklausantys yra to Kūno nariai. Tai – naujas sutvėrimas.

Evangelijos pagal Matą dvidešimt penktame skyriuje yra dar vienas labai svarbus dalykas, kurio nereikėtų palikti nepastebėto. Jėzus Kristus į amžinąją karalystę įsives tuos žmones, kurie pagirdė, pavalgydino, priėmė, aplankė ir aprengė Jo brolius izraelitus. Izraelio tautos laiminimas – vienas iš pagrindinių žemiškos karalystės principų. Dievas buvo atskyręs Apipjaustymą nuo Neapipjaustymo, tai yra, Izraelio tautą nuo pagonių. Izraelis buvo Dievo tauta, o pagonys buvo be Dievo ir be Kristaus (Ef 2:11-12). Kadangi Jėzus buvo atėjęs tik pas Izraelio tautą, o ne pas pagonis, šių jų atžvilgiu Izraelio tauta turėjo visapusišką pranašumą. Tuo metu buvo

labai svarbu, kas tu esi – ar žydas, ar pagonis. Tokia pati Dievo santvarka bus ir tuo metu, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir atsisės Savo šlovės soste, todėl Jėzus Kristus ir teis tautas, atsižvelgdamas į tai, ar jie darė gera Jo broliams žydoms, ar ne.

Ar mes, Kristaus Kūno nariai, turime laiminti Izraelio tautą, kad per ją būtume palaiminti? Nemažai krikščionių mano, kad turime laiminti žydus. Tačiau paklauskite savęs: ar jūs taip susilaukiate iš Dievo palaiminimų? Jei esate pasitikėjęs Kristumi, kad Jis mirė ant kryžiaus už jūsų nuodėmes ir prisikėlė, tai Dievas jus jau palaimino visais dvasiniais palaiminimais Kristuje (Ef 1:3). Jūs savo palaiminimų ne tik neužsitarnavote, bet ir jokiais būdais negalėtumėte to padaryti. Jūs juos gavote iš Dievo dovanai iš karto, kai pasitikėjote Kristumi. Mes esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais ne todėl, kad laiminame Izraelio tautą, bet todėl, kad pasitikėjome Kristaus auka už mūsų nuodėmes ir Jo prisikėlimu. Šiandien Dievas yra ne Izraelio, bet viso pasaulio Dievas. Izraelio tautai nupuolus, Dievas sutaikė su Savimi pasaulį – dabar prieš Jį visi yra lygūs, ir nebėra skirtumo tarp žydo ir pagonies (Rom 11:11,15; 2Kor 5:19). Nei vienam žmogui šiandien nereikia laiminti Izraelio, kad susilauktų iš Dievo palaiminimo, nes šiandien mes gyvename pagal kitokią Dievo santvarką. Kad šiandien žmogus būtų palaimintas, jam tereikia pasitikėti Kristaus auka ant kryžiaus ir Jo prisikėlimu. Šiuo metu Izraelio tauta yra akla ir bedievė, kol Dievas surinks pagonių pilnumą (Rom 11:25-27) – šiam konkrečiam laikotarpiui Dievas tapo viso pasaulio Dievu, ir tai prasidėjo tada, kai Izraelio tauta nupuolė, o Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių bei jam atskleidė naują žinią apie naują Dievo santvarką (apie tai skaitykite tolimesniuose skyriuose).

Kai Izraelio tikintieji skelbs Karalystės evangeliją Suspaudimo laikais, ir žemėje bus Antikristas bei visokiais būdais juos persekios, tuo metu Dievas vėl bendraus su žmonija pagal Įstatymą. Todėl Jėzus Kristus atėjęs į žemę teis pasaulio tautas pagal Įstatymą, pagal tai, kaip pagonys elgėsi su Jo „broliais“ izraelitais, Suspaudimo laikais skelbusiais Karalystės evangeliją. Dievas pirmiausia palaimins Izraelio tautą, sudarydamas su ja Naują sandorą, atleisdamas jų nuodėmes ir duodamas jiems žadėtą amžiną karalystę žemėje, kurioje jie bus kunigų karalija. Tik tada per Izraelio tautą bus palaimintos ir kitos tautos – jos taip pat pavaldės karalystę žemėje. Bet bus palaiminti tik tie, kurie laimino Izraelio tautą, kurie darė jai gera. Tokį pažadą Dievas davė Abraomui, Izaokui ir Jokūbui (Izraeliui) bei jų palikuonims. Toje žemiškoje karalystėje Dievas visada buvo ir bus Izraelio tautos Dievas, o pagonims Jis bus palankus priklausomai nuo to,

kaip jie elgiasi su Jo tauta. Antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas į žemę atneš amžiną karalystę, anksčiau žadėtą Abraomo, Izaoko ir Jokūbo (Izraelio) palikuonims, ir taip bus įgyvendintas Dievo planas žemei.

Be jokių abejonių, Raštas tvirtina, kad Jėzus buvo atėjęs pas Izraelio tautą, idant įvykdytų jiems duotus pažadus. Jis mokė šią tautą Mozės įstatymo ir davė jiems paliepiamus, kad pradėdami nuo Jeruzalės jie eitų ir skelbtų Karalystės evangeliją. Mato-Jono knygos yra pratęsimas to, kas buvo skelbiama Senajame Testamente. NEĮMANOMA suprasti ir teisingai įvertinti to, kas rašoma Mato-Jono knygoje, pirmiausia nesupratęs Izraelio tautos ir jai Senajame Testamente duotų Dievo pažadų. Nors aki-vaizdu, kad Mato-Jono knygoje Jėzus moko tik Izraelio tautą, pas kurią buvo atėjęs, dauguma krikščionių ir toliau čia užrašytą Jėzaus mokymą vertina kaip mokslą, skirtą visam pasauliui ar Kristaus Kūnui, darydami, deja, didžiulę klaidą...

Iki šiol mes nagrinėjame Dievo planą žemei, kurio įgyvendinti į žemę pas Izraelio tautą buvo atėjęs Jėzus Kristus. Tad žiūrėkime, kas vyksta toliau. Gal Apaštalų darbų knygoje atsiranda kokių nors naujovių?

AR TU ŠIUO LAIKU VĖL ATKURSI IZRAELIO KARALYSTĘ?

Šio skyriaus antraštė – ne atsitiktinė – tokia viltimi gyveno dvylika Izraelio apaštalų po Jėzaus Kristaus prisikėlimo. Apaštalų darbų knygos pradžioje rašoma, kad prisikėlęs Jėzus mokė apaštalus Senojo Testamento Rašto (tuo metu Naujojo Testamento dar nebuvo, jis dar nebuvo pradėtas rašyti). Keturiasdešimt dienų Jėzus juos mokė apie Dievo karalystę. Labai svarbu įsidėmėti, kad Jėzus visada mokė būtent Rašto, nes tai yra Jo atėjimo ir visų Jo daromų darbų pagrindas (Lk 24:32,44-46). Dievas yra tiesos Autorius, todėl Jis viską daro pagal Savo užrašytą Žodį. Ar per keturiasdešimt dienų galima sužinoti apie Dievo karalystę, kai tave to moko ne meluojantis žmogus, o pats tiesakalbis Dievas, atsivertęs Savo Raštą? Manau, kad taip! Dvylika Izraelio apaštalų buvo pačioje geriausioje „konferencijoje“, jiems nuo pakylės kalbėjo pats Rašto Autorius – Dievas. Be jokių abejonių, po tokios ilgos „Biblijos konferencijos“ dvylika apaštalų turėjo turėti neblogą supratimą ir tikrai žinojo, kokia ta Dievo karalystė.

Ir, žinoma, apaštalai turėjo klausimų. Prieš Jėzui pakylant į dangų, Dvylika Jo paklausė:

„Viešpatie, ar tu šiuo laiku vėl atkursi Izraelio karalystę?“ (Apd 1:6)

Pastebėkite: Dvylika paklausė, kada vėl bus atkurta Izraelio karalystė. Tai – ta pati Dievo karalystė, apie kurią Jėzus jiems kalbėjo keturiasdešimt dienų. Argi ne apie tą pačią karalystę buvo Izraeliui kalbėta Senajame Testamente? Izraelis kartą turėjo karalystę, bet dėl jų neklusnumo Dievui toji karalystė buvo panaikinta. Tačiau Dievas vėl atkurs prieš tai buvusią Izraelio karalystę, ir toji bus geresnė – amžina. Dievas ateityje parves Izraelio žmones iš pagonių tarpo ir apgyvendins juos Kanaano šalyje. Jis sudarys su jais Naują sandorą ir gyvens kartu su jais žemėje. Tokia buvo dvylikos Izraelio apaštalų viltis, ir to juos mokė Jėzus keturiasdešimt dienų, atsivertęs Senojo Testamento raštus. Juk tą pačią karalystę Izraeliui skelbė Jėzus prieš savo nukryžiuojimą: „dangaus karalystė jau čia pat“.

Taigi matome, kad po prisikėlimo Jėzus savo mokinių nemokė nieko naujo, o tik to paties, kas buvo parašyta Senajame Testamente, to paties, ko Jis mokė apaštalus prieš savo mirtį ant kryžiaus.

SEKMINĖS

Norėčiau priminti, kad Sekminės – tai Izraelio tautos šventė, kurią Dievas Savo tautai buvo įsakęs švęsti. Triskart per metus Izraelio vyrai turėdavo ateiti į Jeruzalę švęsti trijų pagrindinių švenčių: Perėjimo (Neraugintos duonos), Savaičių (Derliaus arba Sekminių) ir Padangčių (Surinkimo) – Įst 16:1-17; Iš 23:14-17, 34:22-23. Todėl per Sekmines švęsti vienos iš šių švenčių į Jeruzalę iš visų pasaulio tautų buvo susirinkę dievobaimingi žydai, (Apd 2:5). Savaičių arba Sekminių šventė turėjo būti švenčiama praėjus septynioms savaitėms po Perėjimo šventės. Jėzus Kristus buvo nukryžiuotas per pačią Perėjimo šventę, kai žydai pjovė avinėlį. Tai Jis tąkart buvo nuo Dievo Izraeliui skirtas Avinėlis – taip Jėzus išpildė Perėjimo šventę. Po to žydai turėjo atskaičiuoti septynias savaites ir švęsti Sekmines. Kuo buvo ypatingos Sekminės? Tai buvo derliaus, kviečių pjūties pirmavasių šventė. Per Sekmines žydai turėdavo nupjovę pačius pirmuosius kviečius – pirmavaisius.

Pirmavasių nupjovimas ženklina labai svarbią dvasinę tiesą: Jėzus

Kristus per Sekmines nupjovė Savo pirmavaisius. Tie pirmavaisiai – tai tie susirinkę Izraelio tikintieji, ant kurių buvo išlieta Šventoji Dvasia. Apie šį Dvasios krikštą Izraeliui buvo kalbėjęs Jonas krikštytojas:

„Aš, tiesa, jus krikštiju vandeniu atgailai, bet tas, kuris ateina po manęs, yra galingesnis už mane, aš nevertas nešti jo apavą; jis krikštys jus Šventąja DVASIA ir ugnimi; jo vėtyklė – jo rankoje, ir jis visiškai išvalys savo klojimą ir surinks savo kviečius į svirną; bet jis sudegins pelus neužgesinama ugnimi“. (Mt 3:11-12)

Atkreipkite dėmesį į tai, kad krikštas Dvasia – tai „kviečių surinkimas į svirną“, o krikštas ugnimi – tai „pelų sudeginimas neužgesinama ugnimi“. Čia Jonas kalba apie tai, kad ateityje Jėzus Kristus surinks Savo kviečius į svirną, o netikinčiuosius sudegins neužgesinama ugnimi. Kviečių surinkimas – tai trečioji žydų šventė – Padangčių arba Surinkimo, kai žydai turi surinkę visą savo derlių. Žinome, kad ateityje Dievas sudarys su Izraeliu Naują sandorą, duos jiems Savo dvasią ir parves juos iš kitų šalių į pažado šalį, į amžiną karalystę. Tai bus Surinkimo šventės išpildymas. Nors per Sekmines Dievas nesurinko Savo tautos ir nesudarė Naujos sandoros, tačiau Jis jiems taip pat išliejo Savo Dvasios, paženklindamas pirmųjų vaisių nupjovimą.

Be to, Dvasios išliejimas buvo dar svarbus ir kitu požiūriu. Jau kalbėjome apie tai, kad Izraelio tauta, kaip būsimoji kunigų karalystė, turėjo pasikrikštyti vandeniu. Be apiplovimo vandeniu, kunigas dar turėjo būti pateptas ir aliejumi (Iš 29:1,4,7). Dvasios išliejimas per Sekmines kaip tik ir buvo tas Izraelio kunigijos patepimas aliejumi.

Taip pat, šis Dvasios išliejimas buvo Izraelio tautai pranašautas Joelio (Apd 2:16). Petras kartu su kitais žydais iš Galilėjos gavo Šventąją Dvasią ir kreipėsi į Izraelio tautą, cituodamas jiems ištrauką iš Joelio pranašystės (Apd 2:14). Petro pacituotos ištraukos pabaigoje randame tokius žodžius: „Ir įvyks, kad kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas“. Tačiau Joelio pranašystė šioje eilutėje neužsibaigia šiais žodžiais. Štai pilna Joelio pranašystės eilutė:

„Ir įvyks, kad kiekvienas, kuris šauksis VIEŠPATIES vardo, bus išgelbėtas; nes Siono kalne ir Jeruzalėje bus išgelbėjimas, kaip VIEŠPATS sakė, likutyje, kurį VIEŠPATS pašauks“. (Jl 2:32)

Kodėl Petras pilnai nepacitavo Joelio pranašystėje parašytų dalykų, neperskaitydamas to, kad tas išgelbėjimas, kurį patirs besišaukiantis Viešpaties, bus „Siono kalne ir Jeruzalėje“, ir kad Dievas išgelbės Jeruzalėje

gyvenančius žydus, Savo tautos likutį? Kodėl Petras nepasakė šių svarbių žodžių? Juk jie labai svarbūs, ar ne taip? Na, Petras tam tikra prasme tuos žodžius pasakė. Jis gi kreipėsi į žydus, susirinkusius į Jeruzalę švęsti Sekminių. Juk Jeruzalėje, pasak Joelio, bus išgelbėjimas. Visi į Jeruzalę susirinkę dievobaimingi žydai, klausydamiesi Petro kalbos, puikiai žinojo, ką Joelis pranašavo jiems, Izraelio tautai.

Dauguma krikščionių priima Sekminių dieną ir Petro žodžius kaip krikščioniško gyvenimo pagrindą Kristaus Kūnui. Dauguma netgi mano, kad per Sekmines atsirado Kristaus Kūnas. Tačiau tokia nuomonė, kaip pamatysime vėliau, yra klaidinga ir prieštaraujanti visam Rašto kontekstui. Visų pirma, Sekminės buvo Izraelio tautos šventė, kurios švęsti į Jeruzalę buvo susirinkę dievobaimingi žydai, ir toji šventė jau išsipildė – tai antrą kartą niekada nebeįvyks. Dar viena Izraelio šventė, kuri turės išsipildyti, – tai Surinkimas, kai Dievas ateityje surinks Savo tautą ir su ja sudarys Naują sandorą bei įkurs jiems amžiną karalystę žemėje. Sekminės – tai šventė, kurios turėjo laikytis žydai, gyvenantys pagal Įstatymą. Kristaus kūnas tuo tarpu gyvena ne pagal Įstatymą, bet pagal Malonę (Rom 6:14). Be to, Šventąją Dvasią per Sekmines gavo Izraelio apaštalai ir kiti su Jėzumi vaikščioję galilėjiečiai – apie šimtas dvidešimt tikinčiųjų (Apd 1:15, 2:7). Tai buvo Jėzaus pažadas Izraelio tikintiesiems. Jėzus Kristus buvo atėjęs vien pas Izraelio tautą ir tik jiems davė pažadus. Jiems Jis žadėjo atsiųsti Šventąją Dvasią, kurią jie gavo per Sekmines. Be to, Joelis, Izraelio pranašas, pranašavo Izraelio tautai apie Dievo išgelbėjimą Jeruzalėje. Tokie aiškūs faktai neduoda nei menkiausios prielaidos, kad Sekminės turi ką nors bendra su Kristaus Kūno atsiradimu.

Kitas labai svarbus dalykas, kurį reikėtų įsisavinti, yra tas, kad Petras visa laiką – tiek per Sekmines, tiek po Sekminių – kreipėsi tik į Izraelio tautą (Apd 2:14,22,36; 3:12,22,26; 5:30-31). Nedaugelis krikščionių, Apaštalų darbų knygoje skaitydami Petro žodžius, atkreipia į tai dėmesį ir į tai rimtai žiūri. O vertėtų. Įsivaizduokite: jūs sėdite didelėje salėje, kurioje pilna žmonių, ir klausotės pranešėjo, kuris klausytojams skaito paskaitą ir sako: „Visi salėje esantys estai, klausykite manęs, aš norėčiau, kad po paskaitos pasiliktumėte, nes jums noriu kai ką labai svarbaus pasakyti“. Ar tai išgirdęs pagalvotumėte, kad kalbėtojas kreipiasi į jus, lietuvius, ir po paskaitos pasiliktumėte kartu su estais, nes jums jis turi kažką svarbaus pasakyti? Žinoma, jūs galėtumėte po paskaitos pasilikti ir pasiklausyti, ką kalbėtojas nori pasakyti estams. Tačiau kam būtų skirta jo kalba – jums ar

estams? Manau, tai neturėtų nieko bendra su jumis, ar ne taip? Juk mes puikiai suprantame, kai žmonės kreipiasi ne į mus, o į kitus. Tokie patys principai galioja ir skaitant Raštą. Juk ir Rašte daug kur rašoma, kad žmogus ar Dievas kreipiasi ne į visus, bet į konkrečią žmonių grupę. Taip pat ir Petro kreipimasis į Izraelio tautą parodo, kad jis kalba konkrečiai Izraelio tautai. Tad jei Petras kreipėsi tik į Izraelio tautą, ar jo kalba buvo skirta Kristaus Kūnui ir jums? Jūs, žinoma, laisvai galite skaityti jo kalbą užrašytą Apaštalų darbų knygoje ir studijuoti, tačiau dėl to ji vis tiek netaps adresuota Kristaus Kūnui ir asmeniškai jums.

IZRAELIO NUODĖMIŲ ATLEIDIMAS ATEITYJE

Apaštalų darbų trečiame skyriuje Petras kreipiasi į Izraelio tautą, norėdamas jiems pasakyti kai ką labai svarbaus, kas susiję su Izraelio karalystės atkūrimu, apie ką kalbėjo Senojo Testamento pranašai:

„Todėl atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės tada, kai nuo Viešpaties veido ateis atgavos laikai; ir jis atsiųs Jėzų Kristų, kuris anksčiau jums buvo paskelbtas, kurį turi priimti dangus iki visų dalykų atkūrimo laikų, ką Dievas kalbėjo visu savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio pradžios“. (Apd 3:19-21)

Šios eilutės labai dažnai cituojamos krikščionių, deja, dažniausiai net neišgilinus į jas. Skelbdami šias eilutes neišgelbėtiems žmonėms, kad jie atgailautų ir būtų išgelbėti, jie net nepasidomi, į ką Petras kreipiasi ir kam jis liepia atgailauti: „Ir tai pamatęs Petras atsakė tautai: ‘Izraelio vyrai... [...] Ir dabar, broliai, žinau, kad tai padarėte iš nežinojimo... [...] Todėl atgailaukite...’“ (Apd 3:12,17,19). Ar sunku suprasti, kad Petras kreipiasi į Izraelio vyrus, kuriems liepia atgailauti? Jei skaitysite pažodžiui, taip, kaip yra parašyta, tikrai nesunkiai tai suprasite.

Petras kreipiasi į Izraelio žmones ir liepia jiems atgailauti, kad būtų „išdildytos jų nuodėmės“. Tolimesni Petro žodžiai yra ypatingai svarbūs. Daugelyje biblijų šie Petro žodžiai skamba kitaip. Taip yra todėl, kad daugumoje jų rasite iškraipytus teksto žodžius. Vertėjai, išvertę ne originalų, o iškraipytą graikišką tekstą, tokiose Biblijose išvertė Rašto eilutes, kurios nebeatspindi Dievo pasakytos tiesos. Taigi pažiūrėkime, ką toliau pasakė Petras: „...kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės tada, kai nuo Viešpaties

veido ateis atgaivos laikai; ir jis atsiųs Jėzų Kristų“. Atkreipkite dėmesį į tai, kad šioje eilutėje nurodomas laikas, kada bus atleistos Izraelio žmonių nuodėmės (būtent to nėra iškraipytose biblijose). Rašoma, kad nuodėmės bus atleistos „tada, kai nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai; ir jis atsiųs Jėzų Kristų“. Tai – Izraelio nuodėmių atleidimas ateityje, kai ateis atgaivos laikai, kai Dievas su jais sudarys Naują sandorą ir atsiųs jiems Jėzų Kristų. Apie tai rašė Senojo Testamento pranašai. Tai rašoma ir apaštalo Pauliaus Laiške romiečiams:

„...Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnuma. Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: „Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievybę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai nuimsiu jų nuodėmes“. (Rom 11:25-27)

Šiuo metu, kol Dievas renka pagonių pilnumą, Izraelis yra aklas. Dievas dabar pildo Kristaus Kūną tikinčiaisiais. Kai Kristaus Kūnas bus užbaigtas, Dievas jį pasiims pas save į dangų (1Tes 4:13-18). Na, o po šio įvykio Dievas vėl suteiks Izraeliui regėjimą ir juos išgelbės: „Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievybę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai nuimsiu jų nuodėmes“. Tai Dievas padarys sudarydamas su Izraeliu Naują sandorą, tą pačią, apie kurią Dievas pranašavo Senojo Testamento pranašuose: Dievas surinks Izraelio žmones iš pagonių ir parves į jiems pažadėtą šalį. Tada Jis atleis jų nuodėmes, įrašys Savo įstatymą į jų širdis, įdės į juos Savo dvasią, kad jie gyventų pagal Įstatymą, idant visi pažintų Viešpatį ir nebebūtų akli. Tada Dievas gyvens su Izraelio tauta amžinoje karalystėje, o jie bus kunigų karalija žemėje (Jer 31:31-34; Ez 36:22-28, 37:19-28; Iz 2:1-4, 60 sk., 61:6; Zch 8:20-23).

Taigi Apaštalų darbų trečiame skyriuje Petras skelbia Izraelio tautai apie tą pačią Naują sandorą, kuri buvo žydams pranašauta Senajame Testamente, ir apie nuodėmių atleidimą. Todėl, paskelbęs ateinantį Izraelio tautos nuodėmių atleidimą ir antrąjį Kristaus atėjimą, Petras užbaigia, sakydamas, kad apie tuos dalykus „Dievas kalbėjo visų savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio pradžios“. Ar matote, kokia kvailystė sakyti žmonėms atgailauti, skelbiant šią eilutę, kurioje kalbama apie Izraelio tautos nuodėmių atleidimą ateityje, kai Dievas sudarys su ja Naują sandorą? Juk ši eilutė neturi nieko bendra nei su Kristaus Kūnu, nei su pagonimis.

KRISTUS PRIKELTAS PIRMIAUSIA IZRAELIUI

Paskelbęs Izraelio vyrams atgailą ir būsimąjį nuodėmių atleidimą, Petras toliau tęsia savo kalbą:

„Taip, ir visi pranašai nuo Samuelio ir tų, kurie sekė vėliau, kiek tik jų yra kalbėje, taip pat išpranašavo apie šitas dienas. Jūs esate vaikai pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su mūsų tėvais, sakydamas Abraomui: ‘Ir tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės giminės’. Jums pirmiems Dievas, prikėlęs savo Sūnų Jėzų, pasiuntė jį palaiminti jus, nukreipdamas kiekvieną iš jūsų nuo jūsų neteisybių“. (Apd 3:24-26)

Iš šių eilučių akivaizdu, kad jis toliau kalba Izraelio tautai, kuri yra „vaikai pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su mūsų tėvais“. Izraelitams buvo pažadėta, kad juose „bus palaimintos visos žemės giminės“. Tačiau tam, kad pagonys būtų palaiminti Izraelyje, pirmiausia reikėjo palaiminti pačią Izraelio tautą, ar ne? Juk pranašuose rašoma, kad iš pradžių Dievas sudarys su Izraelio tauta Naują sandorą ir juos visokeriopai palaimins, o tada pagonys pulkais kelias pas Izraelio tautą, kad per ją irgi būtų palaiminti. Todėl Petras pratęsias savo kalbą ir sako: „Jums pirmiems Dievas, prikėlęs savo Sūnų Jėzų, pasiuntė jį palaiminti jus, nukreipdamas kiekvieną iš jūsų nuo jūsų neteisybių“. Jėzus Kristus prisikėlė iš numirusiųjų, kad pirmiau palaimintų Izraelio tautą. Manau, tokio aiškinimo neišgirsite daugelyje bažnyčių. Nes daug kur yra skelbiama, kad Izraelio tauta, nukryžiuavusi Jėzų Kristų, nupuolė, ir Dievas juos atmetė, todėl tai, kas vyksta Apaštalų darbų knygoje, pradedant Sekminių diena, yra naujas dalykas – prasideda Kristaus Kūnas. Tačiau, kaip matėme, Apaštalų darbų knygos pradžia labai aiškiai moko, kad Izraelio tauta tuomet dar nebuvo nupuolusi, nes per Sekmines ir po jų vyko tai, kas buvo pranašauta ir žadėta Izraelio tautai Senajame Testamente. Jėzus Kristus prisikėlė, kad pirmiausia palaimintų Izraelio tautą. Tai atitinka Senojo Testamento raštus – pirmiausia reikėjo palaiminti Izraelio tautą. Tai kalbėjo ir Jėzus, kai buvo atėjęs pas Izraelio tautą, o ne pas pagonis, pas „vaikus“, o ne pas „šunis“ (Mk 7:27; Mt 15:24,26). Pagonys teisingai suprato ir tikėjo, kad Jėzus buvo atėjęs tik pas Izraelio tautą ir kad tik per ją jie susilauks palaiminimų. Todėl Jėzus įvertino jų tikėjimą (Mt 15:26-28; Mk 7:27-29). Anuo metu neišgelbėti pagonys pasitikėjo Dievo žodžiu labiau nei šių dienų krikščionių bažnyčios.

Po Kristaus prisikėlimo ir pakilimo į dangų, Izraelio apaštalai ir kiti Jėzaus mokiniai galilėjiečiai toliau tebegyveno pagal Įstatymą, pagal tai, kas buvo mokoma ir pranašaujama Senajame Testamente. Tuo metu vis dar buvo dvi žmonių grupės – Apipjaustymas ir Neapipjaustymas. Dievas tebebuvo Izraelio tautos Dievas, o pagonys vis dar buvo be Dievo ir be Kristaus (Ef 2:11-12). Dievas pirmiausia siekė palaiminti Savo tautą, ir jiems prikėlė Jėzų Kristų. Dievas tebebendravo su žmonija, atskirdamas Izraelio tautą nuo pagonių.

Ar apaštalai klydo? Jokiu būdu! Juk tiek apaštalai, tiek kiti Jėzaus mokiniai per Sekmines gavo Šventąją Dvasią, kuri kalbėjo jų lūpomis. Juk Petras, kreipdamasis į Izraelio tautą ir skelbdamas jiems duotus Senojo Testamento pažadus, kalbėjo ne savo, bet Šventosios Dvasios žodžiais. Tai Šventoji Dvasia kalbėjo Petro lūpomis. Apaštalų darbų knygoje užrašyti įvykiai ir Petro kalba – tai paties Dievo žodžių liudijimas, kad per Sekmines ir po jų atsitiko tai, ką Dievas Senajame Testamente žadėjo Izraelio tautai apie Naują sandorą, nuodėmių atleidimą ir būsimą karalystę žemėje. Izraelio tikintieji kalbėjo ir darė tai, ko mokė Šventoji Dvasia (Jn 14:26, 15:26-27).

Neabejoju, kad jūs, skaitydami šią knygą, jau pastebite, jog Rašte skelbiami dalykai prieštarauja daugelio bažnyčių mokymui. Liūdina tai, kad krikščionys elgiasi su Biblija taip, tarsi tai būtų jų pačių parašyta knyga, taip, tarsi jie turėtų laisvę daryti tai, ką nori, ir ją interpretuoti taip, kaip patys sugalvoja.

PETRAS SKELBIA KRYŽIŲ

Daugelyje bažnyčių mokoma, kad per Sekmines ir po jų Petras skelbė kryžių kaip Kristaus auką už žmogaus nuodėmes, kaip tai vėliau skelbė ir apaštalas Paulius. Bet ar taip iš tikrųjų buvo, ar tai yra dar viena tradicija, kurios stipriai įsikibę laikosi krikščionys? Štai keletas ištraukų iš Petro kalbėtų žodžių apie kryžius:

„Todėl tegul tvirtai žino visi Izraelio namai, kad Dievas tą patį Jėzų, kurį jūs nukryžiovote, padarė Viešpačiu ir Kristumi“. (Apd 2:36)

„Abraomo ir Izaoko, ir Jokūbo Dievas, mūsų tėvų Dievas, pašlovino savo Sūnų Jėzų, kurį jūs atidavėte ir jo išsigynėte Piloto akivaizdoje, kai tas buvo nusprendęs jį paleisti. Bet jūs išsigynėte

Šventojo ir Teisiojo ir norėjote, kad jums būtų dovanotas žmogžudys; ir nužudėte gyvybės Kunigaikštį, kurį Dievas prikėlė iš numirusiųjų; mes esame to liudytojai“. (Apd 3:13-15)

„Tebūna žinoma jums visiems ir visai Izraelio tautai, kad per vardą Jėzaus Kristaus iš Nazareto, kurį jūs nukryžiovote, kurį Dievas prikėlė iš numirusių...“ (Apd 4:10)

„Mūsų tėvų Dievas prikėlė Jėzų, kurį jūs užmušėte ir pakabinote ant medžio“. (Apd 5:30)

Ar iš šių eilučių suprastumėte, kad Petras skelbė: „Jėzus Kristus buvo nukryžiuotas, Jis mirė už jūsų nuodėmes ir prisikėlė jūsų išteisinimui“? Ar tai buvo gera naujiena Izraelio tautai? Deja... Petras skelbė kryžių kaip ypatingai blogą naujieną. Jis kaltino ir priekaištavo Izraelio tautai, kad jie nužudė pas juos atėjusį Jėzų Kristų. Rašoma, kad Petro besiklausantiems žydams „vėrė širdį“ dėl tų žodžių, nes jie suprato esą dėl to kalti, kadangi tai jie nužudė „gyvybės Kunigaikštį“. Todėl vieni žydai klausė Petro: „Ką mums daryti?“ Kiti griežė dantimis ir norėjo jį užmušti, kaip jie tai padarė ir pačiam Jėzui.

Tiems, kurie klausė Petro, ką daryti, pastarasis atsakė: „Atgailaukite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu nuodėmių atleidimui, ir gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2:38). Tai – ta pati Karalystės evangelija, kurią Jėzus ir Dvylika skelbė prieš Kristaus nukryžiovimą. Žydams reikėjo išpažinti savo kaltę prieš Izraelio Dievą ir tikėti Jėzaus Kristaus vardu, kad patektų į jiems žadėtą karalystę žemėje. Nepaisant to, kad Kristus buvo prisikėlęs ir užžengęs į dangų, po Sekminių žinia nepasikeitė – ir toliau buvo skelbiama ta pati Karalystės evangelija Izraelio tautai.

SKELBIAMA TA PATI KARALYSTĖS EVANGELIJA

Apaštalų darbų aštuntame skyriuje rašoma, kaip Izraelio tikintysis Pilypas aiškino iš Etiopijos atvykusiam eunuchui tai, kas parašyta Izaijo knygos penkiasdešimt trečiame skyriuje. Šis Izaijo knygos skyrius plačiai žinomas tikinčiųjų. Jame rašoma apie Jėzaus Kristaus auką ant kryžiaus.

Ši Izaijo knygos skyrių aiškino pati Šventoji Dvasia, kalbėjusi Pilypo lūpomis, kai šis dėstė eunuchui šios Rašto ištraukos reikšmę.

Rašoma, kad Pilypas pradėjo nuo tos vietos Izaijo knygoje ir „paskelbė jam Jėzu“. Atsitiko tai, kad eunuchas įtikėjo Pilypo paskelbtu Jėzumi. Štai trumpa ištrauka apie eunucho tikėjimo išpažinimą, kaip jis suprato Pilypo paskelbtą Jėzu:

„Ir jiems bekeliaujant keliu, jie atvyko prie kažkokio vandens, ir eunuchas tarė: ‘Žiūrėk, vanduo; kas man trukdo būti pakrikštytam?’ Ir Pilypas tarė: ‘Jei tiki visa širdimi, gali’. Ir jis atsakydamas tarė: ‘Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus’.“ (Apd 8:26-38)

Eunuchas įtikėjo tuo, ką jam paskelbė Pilypas. Sprendžiant iš to, ką eunuchas išpažino, galima daryti išvadą, kad jam buvo paskelbta, jog reikia tikėti, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, ir pasikrikštyti vandeniu. Eunuchui buvo paskelbta ta pati Karalystės evangelija, kuri buvo skelbiama Mato-Jono knygoje (Mk 1:4; Jn 1:49-51, 20:31). Tokią Evangeliją skelbė dvylika Izraelio apaštalų ir kiti mokiniai po Sekminių šventės, nes tai buvo jiems patikėta Evangelija (1Jn 4:15, 5:13). Tai buvo Evangelija, susijusi su Dievo pažadėta karalyste Izraelio tautai ir Izraelio karaliumi Jėzumi Kristumi, ką detaliam nagrinėjome ankstesniuose skyriuose.

Beje, o kodėl Pilypas paskelbė Karalystės evangeliją pagoniui etiopui? Juk Petras ir kiti skelbė Evangeliją Izraelio tautai... Kaip žinia, šis etiopas buvo atėjęs į Jeruzalę pagarbinti Izraelio Dievo (Apd 8:27). Jis tai darė kaip ir kiti Izraelio žmonės, gyvenantys pagal Įstatymą. Šis etiopas greičiausiai buvo prozelitas, priėmęs žydų tikėjimą, todėl jis buvo kaip vienas iš žydų.

Dauguma krikščionių, skaitydami apie eunucho atsivertimą, turbūt galvoja, kad jis turėjo sakyti: „Tikiu, kad Kristus mirė už mano nuodėmes ir prisikėlė mano išteisinimui“. Bet jis to nepasakė. Kodėl? Todėl, kad tuo metu to niekas dar neskelbė. Apie Kristaus mirtį už mūsų nuodėmes ir Jo prisikėlimą pradėjo skelbti apaštalas Paulius, kurio apaštalytę ir jo paskelbtą žinią panagrinėsime kituose skyriuose.

BAŽNYČIA

Man, o galbūt ir jums, teko girdėti, kad gyvename bažnyčios amžiuje, o tai yra, kad anksčiau bažnyčios nebuvo. Daugumos krikščionių nuomone, bažnyčia atsirado per Sekmines, ir ta pati Sekminių bažnyčia tebegyvuoja ir dabar. Pažiūrėkime, ar taip ir yra, ar vis tik toks supratimas neatitinka Biblijos mokymo..?

Pats žodis „bažnyčia“ apibūdina Dievo pašauktų žmonių grupę. Senajame Testamente Dievo pašaukta žmonių grupė buvo Izraelio tauta, ir ji buvo vadinama „susirinkimu“, „sueiga“. Naujajame Testamente Dievo pašauktiems žmonėms įvardinti vartojamas žodis „bažnyčia“, o kai kurios biblijos vartoja tą patį žodį, kaip ir Senajame Testamente – „susirinkimas“ arba „surinkimas“. Dievas visais laikais turėjo Savo žmonių grupę, Savo bažnyčia, Savo susirinkimą (surinkimą). Štai vienas pavyzdys, kad Senajame Testamente tie patys žmonės vadinami „susirinkimu“, o Naujajame – „bažnyčia“:

„...Aš paskelbsiu tavo vardą savo broliams, bažnyčios viduryje tau giedosiu“. (Hbr 2:12)

Tuos pačius žodžius kalbėjo ir Jėzus Kristus dvidešimt antroje psalmėje:

„Aš paskelbsiu tavo vardą savo broliams; susirinkimo viduryje tave girsiu“. (Ps 22:22)

Ar pastebite skirtumą? Laiške hebrajams rašoma „bažnyčios viduryje“, o psalmėje – „susirinkimo viduryje“. Kodėl „susirinkimas“ Laiške hebrajams pavirsta į žodį „bažnyčia“? Todėl, kad tai – sinoniminiai žodžiai, ir šiame kontekste kalba eina apie tą pačią žmonių grupę – apie Jėzaus Kristaus brolius. Tame skyriuje rašoma apie tuos pačius Jėzaus Kristaus brolius, kad jie pagal kūną gimę iš Abraomo sėklos (Hbr 2:16-17). Tai Izraelio tauta. Taigi tas „susirinkimas“ ir „bažnyčia“, apie kurią kalba psalmė ir Laiškas hebrajams, yra Izraelio tauta. Tai Dievo pašaukta tauta, kurią Jis atskyrė nuo kitų tautų, kad ji būtų Jo nuosava tauta.

Dar vienas pavyzdys, kad Izraelio tauta yra Dievo bažnyčia: Apaštalų darbų knygos septintame skyriuje Steponas trumpai apžvelgia Izraelio istoriją. Štai ištrauka iš jo kalbos, kur kalbama apie Moze:

„Jis [Moze] yra tas, kuris buvo bažnyčioje, dykumoje su angelu,

kuris jam kalbėjo Sinajaus kalne, ir su mūsų tėvais; jis gavo gyvus ištartus žodžius, kad mums duotų“. (Apd 7:38)

Čia rašoma apie Senojo Testamento laikus, kai Mozė Sinajaus kalne gavo iš Dievo žodžius, kad juos perduotų Izraelio tautai. Tuo metu Izraelio tauta gyveno dykumoje. Pastebėkite – parašyta, kad Mozė buvo „bažnyčioje“. Tuo metu Dievas turėjo Savo bažnyčią, kuri Senajame Testamente vadinama „susirinkimu“. Tai buvo Izraelio tauta. „Bažnyčia“ ir „susirinkimas“ – tą pačią prasmę turintys žodžiai, apibūdinantys Dievo pašauktų žmonių grupę.

Dauguma tiki, kad Kristaus Kūnas kaip bažnyčia atsirado per Sekmines, nes tuo metu irgi buvo bažnyčia, prie kurios prisijungė kiti, itikėję Evangelijos skelbimu (Apd 2:47). Tačiau tuoj pamatysite, kad per Sekmines neatsirado nauja bažnyčia. Per Sekmines buvo susirinkę tie patys galilėjiečiai, kurie gavo Jėzaus pažadėtą Šventąją Dvasią (Apd 2:7). Rašoma, kad prieš Sekmines jų buvo apie šimtą dvidešimt (Apd 1:15). Po Sekminių Petras skelbė Izraelio tautai, skatindamas juos atgailauti ir pasikrikštyti. Tada tie izraelitai, kurie patikėjo Petro žodžiais ir pasikrikštijo, „prisidėjo prie jų“, tai yra, prie tų pačių šimto dvidešimties galilėjiečių (Apd 2:41), o po to Viešpats kasdien pridėdavo prie tos bažnyčios dar naujai itikėjusių (Apd 2:47). Ta bažnyčia, prie kurios Viešpats vis pridėdavo žmonių, buvo tas pats šimtas dvidešimt galilėjiečių, per Sekmines gavusių Šventąją Dvasią.

Taigi per Sekmines neatsirado nauja bažnyčia, o juo labiau Kristaus Kūnas. Per Sekmines buvo susirinkę tie patys izraelitai iš Galilėjos, kurie prieš tai sekė Jėzumi, kai Jis vaikščiojo tarp Izraelio žmonių. Kol Jėzus dar buvo gyvas ir mokė Savo mokinius, Izraelio tautoje jau buvo bažnyčia (Mt 18:15-17). Tai buvo, kaip vadinama Senajame Testamente, Izraelio tautos „susirinkimas“.

Todėl yra klaidinga sakyti, kad mes gyvename bažnyčios amžiuje, nes Dievo bažnyčia buvo ir Senajame Testamente. Dievas visais laikais turi Savo bažnyčią. Senojo Testamento laikais, Jėzaus žemiškos tarnystės metu ir po Sekminių Dievas turėjo vieną ir tą pačią – Izraelio tautos bažnyčią. Tik kiek vėliau, kai Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių ir apreiškė jam paslaptį, atsirado nauja bažnyčia – Kristaus Kūnas, apie kurią, kaip netrukus pamatysite, niekas anksčiau neskelbė, nes Dievas šią paslaptį laikė Savyje (Ef 3:1-5,9). Vienintelis Paulius savo laiškuose rašo apie šią naują sutvėrimą – Kristaus Kūną, apie šią naują bažnyčią, kurioje nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies. Izraelio bažnyčioje gi visi buvo izraelitai – tuo metu buvo didžiulis skirtumas tarp žydo ir pagonies. Tuo metu Dievas buvo vien Izraelio tautos Dievas, vien ši tauta buvo Dievo bažnyčia žemėje.

IZRAELIO TAUTOS NUOPOLIS

Apaštalų darbų septintame skyriuje aprašomas labai svarbus, o tuo pačiu ir labai liūdnas įvykis Izraelio tautos istorijoje – ši tauta atmetė Dvylikos ir kitų Jėzaus mokinių skelbiamą Karalystės evangeliją, ir tai nutiko labai ypatingu šios Evangelijos skelbimo laikotarpiu. Itin svarbu buvo tai, kad po Sekminių mokiniai Evangeliją skelbė pripildyti Šventosios Dvasios. Ne jie patys kalbėjo, bet tai jų lūpomis darė Dvasia (Mt 10:20; Jn 14:26; Apd 2:4; 4:8,31). Todėl, atmetusi Dvylikos ir kitų Jėzaus mokinių skelbimą, Izraelio tauta atmetė pačios Šventosios Dvasios skelbimą. Jie piktžodžiavo ir priešinosi Šventajai Dvasiai, kai tuo tarpu Jėzus dar būdamas žemėje perspėjo Izraelio tautą, kad už piktžodžiavimą Šventajai Dvasiai nebus atleista (Mt 12:31).

Apaštalų darbų knygos šeštame skyriuje rašoma, kaip Steponas buvo atvestas į tarybą, kurioje sėdėjo Izraelio religijos elites, pasiruošę jį nuteisti. Rašoma, kad sėdintys taryboje žiūrėjo į Stepono veidą, kuris buvo tarsi angelo. Žinodami, kad angelai Biblijoje yra aprašomi kaip Dievo pasiuntiniai, dažniausiai siunčiami perduoti iš Dievo svarbią žinią, nesunkiai galime suprasti, kad Steponas šioje situacijoje irgi buvo Dievo pasiuntinys, siustas perduoti Izraeliui svarbią Dievo žinią. Ir iš tikrųjų jo žinia buvo labai svarbi. Žiūrėkite, kokiais žodžiais jis užbaigė savo pasisakymą:

„Jūs, kietasprandžiai ir neapipjaustytomis širdimis bei ausimis, jūs visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai: kaip jūsų tėvai darė, taip ir jūs“. (Apd 7:51)

Jis apkaltino Izraelio tautą prieštaravimu Šventajai Dvasiai – Izraelio tautos nuodėmė pasiekė pačią viršūnę. Jiems nebebuvo atleidimo. Toliau skaitome:

„Bet jis, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, idėmiai žiūrėjo į dangų ir pamatė Dievo šlovę bei Jėzų, stovintį Dievo dešinėje, ir tarė: ‘Štai aš matau atsivėrusius dangus ir žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje’.“ (Apd 7:55-56)

Steponas pamatė, kad Jėzus Kristus atsistojo Tėvo dešinėje. Ar žinote, kad Kristus prieš tai sėdėjo? Jei skaitydami Apaštalų darbų knygos antrąjį skyrių kažką praleidote, tai priminsiu, kad Jėzus Kristus pakilo į dangų ir atsistojo Tėvo dešinėje. Tai Izraelio tautai skelbė Petras, cituodamas jiems psalmę (Apd 2:34-35; Ps 110:1). Tačiau Kristus atsisėdo ne ilgam. Jis atsi-

sėdo ir sėdėjo iki tol, kol Jo priešai buvo padėti po Jo kojomis, ir Steponas tai davė suprasti netikintiems Izraelio lyderiams. Kristaus priešai – netikintys žydai – jau buvo patiesti po Jo kojomis, todėl buvo atėjęs laikas atsistoti ir TEISTI savo priešus. Štai čia ir įvyko Izraelio tautos nuopolis.

VIEŠPATS ATSISTOJO TEISTI

Jėzus Kristus atsistojo teisti Izraelio tautos ir viso pasaulio. Apie šį svarbų įvykį, kuris Rašte vadinamas „Viešpaties diena“, labai daug buvo pranašauta Senojo Testamento pranašų. Nes tai – diena, kai Viešpats bus padėties šeimininkas ir visiems atlygins pagal jų darbus. Pažvelkime į ketletą Rašto vietų, kur rašoma apie tai:

„VIEŠPATS stojasi bylinėtis ir stojasi teisti tautą. VIEŠPATS įeis į teismą su savo tautos senoliais ir jos kunigaikščiais: nes jūs suvalgėte vynuogyną; iš beturčių grobis jūsų namuose“. (Iz 3:13-14)

„Įeik į uolą ir pasislėpk dulkėse dėl VIEŠPATIES baimės ir dėl jo didybės šlovės. Išdidūs žmonių žvilgsniai bus nužeminti, ir žmonių puikybė bus palenkta, ir tik vienas VIEŠPATS bus išaukštintas tą dieną. Nes kariuomenių VIEŠPATIES diena bus ant kiekvieno, kuris išdidus ir išpuikęs, ir ant kiekvieno išsiaukštinusio; ir jis bus pažemintas; ir ant visų Libano kedrų, aukštų ir išsiaukštintusių, ir ant visų Bašano ažuolų, ir ant visų aukštųjų kalnų, ir ant visų išsiaukštintusių kalvų, ir ant kiekvieno aukšto bokšto, ir ant kiekvienos aptvertos sienos, ir ant visų Taršišo laivų, ir ant visų geistinių paveikslų. Ir žmogaus išpuikimas bus palenkta, ir žmonių išdidumas bus pažemintas; ir tik vienas VIEŠPATS bus išaukštintas tą dieną. Ir stabus jis visiškai panaikins. Ir jie eis į uolų angas ir į žemės urvus dėl VIEŠPATIES baimės ir dėl jo didybės šlovės, kai jis pakils baisingai sudrebinti žemės. Tą dieną žmogus numes savo sidabro stabus ir savo aukso stabus, kurių kiekvieną jis buvo pasidaręs garbinimui, kurmiams ir šikšnosparniams; kad eitų į uolų plyšius ir ant suplyšusių uolų viršūnių dėl VIEŠPATIES baimės ir dėl jo didybės šlovės, kai jis pakils baisingai sudrebinti žemės“. (Iz 2:10-21)

„Štai ateina VIEŠPATIES diena, žiauri, su rūstybe ir dideliu pykčiu, kad suniokotų šalį; ir jis iš jos išnaikins jos nusidėjėlius. Nes dangaus

žvaigždės ir jo žvaigždynai neduos savo šviesos; saulė užtams savo patekėjime, ir mėnulis nebespindės savo šviesos. Ir aš bausiu pasaulį už jų piktybę ir nedorėlius už jų neteisybę; ir padarysiu galą išdidžiuju puikybei ir pažeminsiu baisių išdidumą. Padarysiu žmogų brangesnį už grynąjį auksą; būtent žmogų – už Ofyro aukso gabalą. Todėl aš sudrebinsiu dangus, ir žemė pajudės iš savo vietos kariuomenių VIEŠPATIES rūstybėje ir jo didelio pykčio dieną“. (Iz 13:9-13)

„Ir tuo metu įvyks, kad aš apieškosiu Jeruzalę žvakėmis ir nubausiu žmones, sėdinčius ant savo nuosėdų, sakančius savo širdyje: ‘VIEŠPATS nedarys nei gera, nei pikta’. Todėl jų turtai taps grobiu ir jų namai tuštuma; jie statys namus, bet negyvens juose; jie sodins vynuogynus, bet negers jų vyno. Arti didžioji VIEŠPATIES diena, ji arti ir labai skuba, – VIEŠPATIES dienos balsas; ten karčiai šauks galiūnas. Ta diena – rūstybės diena, Suspaudimo ir sielvarto diena, niokojimo ir nusiaubimo diena, tamsos ir niūrumo diena, debesų ir tirštos tamsos diena, trimito ir pavojaus signalo diena prieš aptvertus miestus ir prieš aukštuosius bokštus. Aš atnešiu žmonėms sielvartą, kad jie vaikščios kaip akli, nes nusidėjo prieš VIEŠPATĮ; jų kraujas bus išlietas kaip dulkės, o jų kūnas – kaip mėšlas. Nei jų sidabras, nei jų auksas negalės jų išgelbėti VIEŠPATIES rūstybės dieną; bet visa šalis bus praryta jo pavydo ugnimi; nes jis greitai atsikratys visais gyvenančiais šalyje“. (Sof 1:12-18)

„Priartėkite, tautybės, klausytis; ir klausykite jūs, tautos; teisgirsta žemė ir visa, kas joje; pasaulis ir visa, kas gimsta iš jo. Nes VIEŠPATIES pasipiktinimas yra ant visų tautų ir jo įtūžis ant visų jų kariuomenių; jis jas visiškai sunaikino, jis jas atidavė paskerdimui. Jų užmuštieji bus išmesti, ir nuo jų lavonų pakils smarvė, ir kalnai sutirps nuo jų kraujo. Ir visa dangaus kariuomenė sutirps, ir dangūs bus suvynioti kaip ritinys; ir visa jų kariuomenė nukris žemyn, kaip lapas krinta nuo vynmedžio, ir kaip figa krentanti nuo figmedžio. Nes mano kalavijas bus nuplautas danguje; štai jis nusileis ant Idumėjos, ant mano prakeiktos tautos, teismui. (Iz 34:1-5)

„Aš pažvelgiau į žemę, ir štai ji buvo beformė ir tuščia, į dangus, ir juose nebuvo šviesos. Pažvelgiau į kalnus, ir štai jie drebėjo, ir visos kalvos siūbavo. Aš pažvelgiau, ir štai nebuvo jokio žmogaus, ir visi dangų paukščiai buvo nuskridę. Pažvelgiau, ir štai vaisinga vieta

buvo dykuma, ir visi jos miestai buvo sugriauti nuo VIEŠPATIES akivaizdos, nuo jo smarkaus pykčio. Nes taip tarė VIEŠPATS: 'Visa šalis bus tuščia; tačiau aš nepadarysiu visiško galo. Dėl to gedės žemė ir pajuoduos aukštai dangūs; nes aš tai pasakiau, aš tai nutariau ir nesigailėsiu nei nuo to nenusigrėšiu.' (Jer 4:23:28)

Ar dabar matote, ką reiškia Jėzaus Kristaus atsistojimas, paminėtas Apaštalų darbų knygos septintame skyriuje? Jo atsistojimas paženklino „Viešpaties dienos“ prasidėjimą. Viešpaties diena bus baisi diena, Dievo teismo ir rūstybės diena, kurios metu Jis baus Izraelio tautą, Jis baus pagonis, Jis išstiks saulę, mėnulį, žvaigždes ir žemę. Žmonės bėgs slėptis nuo Viešpaties veido, bet nepasislėps. Apie tą pačią Viešpaties dieną rašė ir Jonas, iš Jėzaus Kristaus gavęs tų įvykių apreiškimą:

„Aš buvau Dvasioje Viešpaties dieną ir išgirdau sau už nugaros didį balsą, kaip trimito, sakantį: 'Aš esu Alfa ir Omega, pirmasis ir paskutinis' ir: 'Ką matai, užrašyk į knygą ir nusiųsk tai septynioms bažnyčioms, kurios yra Azijoje: į Efezą ir į Smirną, ir į Pergamą, ir į Tiatyrus, ir į Sardus, ir į Filadelfiją, ir į Laodikėją.'“ (Apr 1:10-11)

Apreiškimo knygoje smulkiai aprašomi ateities įvykiai, kai žemėje bus Suspaudimas, ir Izraelio šalyje viešpataus Antikristas. Štai viena ištrauka iš Apreiškimo knygos, atkartojanti tuos pačius Viešpaties dienos įvykius, pranašautus Senajame Testamente:

„Ir kai jis atvėrė šeštąjį antspaudą, pamačiau, ir štai buvo didelis žemės drebėjimas; ir saulė tapo juoda kaip maišas iš šerių, ir mėnulis tapo kaip kraujas; ir dangaus žvaigždės krito ant žemės, kaip ir figmedis, galingo vėjo purtomas, numeta savo neprinokusias figas. Ir dangus pasitraukė kaip suvyniojamas ritinys; ir kiekvienas kalnas bei sala buvo išjudinti iš savo vietų. Ir žemės karaliai ir didžiūnai, ir turtuoliai, ir vyriausieji vadai, ir galiūnai, ir kiekvienas vergas, ir kiekvienas laisvasis pasislėpė urvuose ir kalnų uolose; ir tarė kalnams ir uoloms: 'Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo sėdinčiojo sosto veido ir nuo Avinėlio rūstybės, nes atėjo didi jo rūstybės diena; ir kas pajėgs išstovėti?'“ (Apr 6:12-17)

Apie Viešpaties dieną rašo ir Petras:

„Bet Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį; kurioje dangūs praeis su dideliu triukšmu, ir elementai sutirps iš didelio karščio, taipogi žemė ir joje esantys darbai bus sudeginti“. (2Pt 3:10)

Nuo tos dienos, kai Steponas pamatė atsivėrusius dangus ir Jėzų Kristų, stovintį Tėvo dešinėje ir pasiruošusį pradėti Savo dieną bei išlieti Savo rūstybę, jau praėjo beveik du tūkstančiai metų. Per visą tą ilgą laikotarpį Dievas taip ir neišliejo Savo rūstybės. Jonas Apreiškimo knygoje rašo, kad Suspaudimo laikotarpis užtruks septynis metus. Tie septyni metai bus Viešpaties rūstybės metai, tai bus Viešpaties diena. Argi nekeista, kad Viešpaties diena taip ir neprasidėjo, kad Jis taip ir neišliejo rūstybės ant Savo priešų? Juk nuo tos dienos, kai Jėzus Kristus atsistojė teisti, praėjo ne septyni metai, o net du tūkstančiai. Akivaizdu, jog čia kažkas ne taip. Neįvyko tai, kas turėjo įvykti. Kodėl Viešpats atsistojęs neteisė Izraelio tautos ir pagonių? Ar Dievas kažko nepasako, ar Jis kažką nutyli?

TAIP! Dievas nepradėjo Viešpaties dienos ir neišliejo Savo rūstybės, nes Jis turėjo slaptą planą, kurį turi įgyvendinti prieš išliedamas Savo rūstybę ir prieš teisdamas pasaulį.

2 SKYRIUS

PASLAPTIS – DIEVO DANGIŠKASIS PLANAS

Nei Senajame Testamente, nei Mato-Jono knygoje, nei Apaštalų darbų knygoje nėra rašoma apie Dievo planą dangui. Danguje gyvena Dievas ir angelai, bet niekur nėra rašoma, kad ten ateityje gyvens ir žmonės. Iki šiol, kaip matėme, Dievo tikslas buvo atkurti Savo karalystę žemėje per Izraelio tautą, kuriai niekuomet nebuvo žadėtas amžinas gyvenimas danguje, nes jiems buvo pažadėta Kanaano šalis žemėje. Niekas anksčiau nežinojo, kad Dievas laikė paslapyje tam tikrą žinią, kurios tikslas buvo, kaip tuoj pamatysime, Dievo plano įgyvendinimas danguje. Tai buvo Dievo paslaptis! Dangui Dievas turėjo visai kitą planą, kurį Jis labai ilgai nuo visų slėpė, ir niekas apie jį nežinojo.

Tą naują, Dievo nutylėtą planą apie dangų ir su juo susijusią žinią apie dangiškąsias žmones Jėzus Kristus apreiškė Pauliui. Jis tą paslapties žinią užrašė savo laiškuose, todėl nenuostabu, kad būtent šiuose laiškuose mes ir užtinkame tokius išsireiškimus, kaip „Kristaus skelbimas pagal paslaptį“, „mes ne įstatymo, o malonės valdžioje“, „naujas sutvėrimas“, „Kristaus Kūnas“, „nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies“, „per Izraelio griuvimą pagonims atėjo išgelbėjimas“, „Dievas sutaikė su savimi pasaulį“, „mes prikelti ir pasodinti dangaus vietose Kristuje Jėzuje“, kurie Senojo Testamento, Mato-Jono ir Apaštalų darbų knygoje buvo ne tik nežinomi, bet ir visiškai svetimi. Nei Senajame Testamente, nei Mato-Jono knygoje nerastite parašyta, kad „mes ne įstatymo, o malonės valdžioje“ ar kad „nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies“, ar kad „per Izraelio griuvimą pagonims atėjo išgelbėjimas“, ar kad „mes prikelti ir pasodinti dangaus vietose Kristuje Jėzuje“, ar apie „naują sutvėrimą“ – Kristaus Kūną, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies. Tiek Senajame Testamente, tiek Mato-Jono knygoje rašoma, kad Izraelio tauta gyvena pagal Įstatymą, kad Dievas yra Izraelio Dievas ir kad yra didžiulis skirtumas tarp žydo ir pagonies, pastarojo nenaudai. Taip pat tose knygoje rašoma, kad pirmiausia Izraelis turi būti palaimintas, idant per jį vėliau būtų palaiminti ir pagonys, bet jokiū būdu ne per Izraelio griuvimą išgelbėjimas ateina pagonims. Be to, tose knygoje nėra naujo sutvėrimo – Kristaus Kūno, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies, bet yra Izraelio tauta – dvylika genčių, o pagonys yra be Dievo ir be Kristaus. Tose knygoje nerašoma ir apie žmones, kurie yra prikelti ir sėdi danguje Kristuje Jėzuje, nes Izraeliui yra pažadėta amžina

karalystė žemėje, ir per juos pagonys bus palaiminti toje pačioje karalystėje. Taigi apaštalo Pauliaus ir jam duotos Evangelijos atsiradimas atnešė naujų ir anksčiau negirdėtų dalyku.

PASAULIO SUTAIKYMAS

Kai Jėzus Kristus atsistojo Tėvo dešinėje, kad teistų, Jis neišliejo Savo rūstybės. Dievas nepadarė to, kas buvo pranašauta Senajame Testamente – ką matė Steponas įvyksiant. Dievas padarė tai, kas nuo pasaulio pradžios nebuvo pranašauta, bet buvo laikoma paslapyje – Jis sutaikė su Savimi pasaulį, nepriskaitydamas jiems nuodėmių (2Kor 5:19). Tai Dievas padarė tada, kai Izraelio tauta atmetė Karalystės evangeliją, kurią skelbė Šventoji Dvasia, ir nupuolė (Rom 11:11,15). Apie pasaulio sutaikinimą Senajame Testamente ne tik kad nepranašaujama, bet tai yra ir visiškai svetima Senojo Testamento mokymui. Niekur Senajame Testamente nebuvo kalbama, kad pagonys bus išgelbėti per Izraelio griuvimą ir atskirai nuo Izraelio tautos – tiek Senajame Testamente, tiek Mato-Jono ir Apaštalų darbų knygoje rašoma, kad pirmiausia Izraelio tauta turi būti Dievo palaiminta ir paveldėti visus Jo duotus pažadus bei amžiną karalystę žemėje, o tik tada pagonys bus palaiminti per Izraelio tautą. Toks Dievo elgesys buvo didžiulis netikėtumas, nes Raštas to nepranašavo. Ir nenuostabu, nes pasaulio sutaikinimas buvo paslaptis! Dievas dabar yra taikiai nusiteikęs visam pasauliui, Jis yra ilgai pakantus ir sulaiko Savo rūstybę. „Kur pagausėjo nuodėmė, dar daugiau pagausėjo malonė“ (Rom 5:20), rašo Paulius. Pasaulio sutaikymas – tai Dievo malonė, kurios pasaulis visiškai nenusipelnė.

Sutaičius pasaulį, visi žmonės igijo naują padėtį prieš Dievą. Visi: tiek pagonys, tiek žydai, tame tarpe ir piktžodžiaujantys Šventajai Dvasiai, – turi galimybę būti išteisinti, nes Dievo „teisumas yra visiems“ (Rom 3:22-24). Pasauliui atsivėrė negirdėtos galimybės: vietoje Dievo rūstybės ir teismo gauti sutaikinimą ir malonę.

Pats pirmasis Dievo sutaikinimu ir išteisinimu džiaugėsi Paulius. Jėzus Kristus pasirodė iš dangaus ir išgelbėjo didžiausią piktžodžiautoją ir Dievo bažnyčios persekiotoją Paulių, kuriam jau nebebuvo jokių galimybių būti išgelbėtam pagal Karalystės evangeliją, kurią jis atmetė kartu su likusiu Izraeliu:

„Ir aš dėkoju Kristui Jėzui, mūsų Viešpačiui, kuris įgalino mane, nes palaikė mane ištikimu, įstatydamas mane į tarnystę; kuris anksčiau buvau piktžodžiautojas ir persekiotojas, ir kenkiantis; bet manęs buvo pasigailėta, nes tai dariau nežinodamas, per netikėjimą. Ir mūsų Viešpaties malonė buvo labai gausi, su tikėjimu ir meile, kuri yra Kristuje Jėzuje. Šitas yra ištikimas pasakymas ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių; iš kurių aš esu pirmas. Tačiau dėl šios priežasties manęs buvo pasigailėta, kad manyje pirmajame Jėzus Kristus parodytų visą ilgą kantrybę kaip pavyzdį tiems, kurie po to įtikės į jį amžinajam gyvenimui“. (1Tim 1:12-16)

Paulius buvo pats pirmasis nusidėjėlis, po kurio ir kiti yra išgelbėjami tokiu pat būdu. Jis buvo išgelbėtas Dievo malone! Be to, Paulius buvo ne tik išgelbėtas malone, bet jam dar buvo patikėta ir anksčiau neskelbta Evangelija apie tą naują išgelbėjimą, kad šis ją skelbtų visam pasauliui. Tai buvo nauja Evangelija – Malonės evangelija, Dievo malonės išdavimas.

„Bet niekas iš šitų dalykų manęs neišjudina, ir nebranginu savo gyvybės, idant užbaigčiau savo bėgimą su džiaugsmu ir tarnystę, kurią gavau iš Viešpaties Jėzaus, kad liudyčiau Dievo malonės evangeliją. [...] O dabar, broliai, aš pavedu jus Dievui ir jo malonės žodžiui, kuris yra pajėgus jus pastatyti ir duoti jums paveldą tarp visų tų, kurie yra pašvęsti“. (Apd 20:24,32)

„...jei girdėjote apie tą Dievo malonės išdavimą, kuris duotas man dėl jūsų...“ (Ef 3:2)

Paulius tapo pagonių apaštalas: „Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą. [...] Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių“... (Rom 11:13; Ef 3:1). Tai buvo vienintelis atvejis visoje istorijoje, kai Dievas paskyrė pagonių apaštala, nes iki tol visi dvylika apaštalų buvo Izraelio apaštalai. Taip nutiko todėl, kad Dievas niekada anksčiau nebuvo sutaikęs su Savimi pasaulio ir tapęs pagonių Dievu. Jis visuomet buvo Izraelio tautos Dievas ir tik šiai tautai davė Savo įstatymą ir pažadus. Tačiau griuvus Izraeliui, išgelbėjimas atėjo pagonims! Įvertinant tai, kad anksčiau Dievas buvo Izraelio Dievas, o pagonys buvo be Kristaus ir be Dievo pasaulyje, tai yra nepaprastai džiugi žinia visam pasauliui:

„Todėl atsiminkite, kad jūs, praeityje būdami kūnu pagonys, kuriuos Neapipjaustymu vadino tie, kurie vadinosi Apipjaustymu,

rankomis atliktu kūne; kad anuo laiku jūs buvote be Kristaus, atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pažado sandoroms, neturintys vilties ir be Dievo pasaulyje; bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, per Kristaus kraują tapote artimi“. (Ef 2:11-13)

NAUJAS SUTVĖRIMAS – DANGAUS ŽMONĖS

Susipažinkime su nauja žmonių grupe – Kristaus Kūnu. Tai – naujas Dievo sutvėrimas, kokio anksčiau nebuvo. Jį Dievas pristatė pasauliui per apaštala Paulių, kuris vienintelis užrašė Dievo tiesą apie Kristaus Kūną, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies. Anksčiau buvo Izraelio tauta, kuri buvo Dievo išrinkta tauta žemėje ir pas kurią buvo atėjęs Jėzus, per Sekmines ant jos išliejęs Šventąją Dvasią.

Išrinktoji Dievo tauta skiriasi nuo Kristaus Kūno dviem pagrindiniais dalykais. Visų pirma, ją, skirtingai nuo Kristaus Kūno, sudarė dvylika Izraelio genčių. Kai tuo tarpu Kristaus Kūną sudaro ir žydai, ir pagonys – jame tautybė nevaizduoja jokio vaidmens. Antras svarbus skirtumas yra tas, kad Izraelio tauta paveldės amžiną gyvenimą žemėje, pažadėtoje Senajame Testamente. Tuo tarpu Kristaus Kūnas praleis amžinybę danguje:

„Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais dangaus vietose Kristuje“. (Ef 1:3)

„...ir prikėlė mus kartu, ir pasodino mus kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuje“. (Ef 2:6)

„Nes mūsų gyvensena yra danguje; iš kur mes ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus; kuris pakeis mūsų niekingą kūną, kad jis taptų panašus į jo šlovingą kūną...“ (Fil 3:20-21)

„Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu; ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi; tuomet mes, gyvieji ir pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesyse, sutikti Viešpatį ore; ir taip visada būsime su Viešpačiu“. (1Tes 4:16-17)

Amžinasis gyvenimas danguje – tai Kristaus Kūno viltis. Jei Izraelio tautai pasakytumėte, kad jie turi tą pačią viltį, liktumėte nesuprastas. Jiems Dievas nežadėjo amžino gyvenimo danguje. Taip, žinoma, jiems yra pažadėta Jeruzalė iš dangaus, bet ji bus nuleista į žemę. Taip, jiems buvo pasakyta, kad „Tėvo namuose“ yra daug buveinių (Jn 14:2), bet „Tėvo namai“ – tai ne dangus, o Jo šventykla (Jn 2:14-16). Tuo tarpu Savo planą danguje Dievas įgyvendins per naują sutvėrimą – Kristaus kūną.

KUNIGAİKŠTYSTĖS IR VALDŽIOS AUKŠTYBĖS VIETOSE

Laiške efeziečiams skaitome:

„Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine piktybe aukštųjų vietose“. (Ef 6:12)

Šiuo metu danguje sėdi Šėtonas ir jo angelai, o Kristaus Kūnas kovoja prieš juos dvasinėje kovoje. Tai – nematomas karas tarp Šėtono melo ir Kristaus Kūno tiesos. Ar niekada nepagalvojote, kad Šėtonas ir jo angelai dabar sėdi ten, kur ateityje sėdės Kristaus Kūnas? Juk Kristaus Kūnas bus prikeltas ir taip pat sėdės danguje, aukštųjų vietose. Todėl Šėtonas, nenorėdamas užleisti savo vietos, deda visas pastangas, kad tik Kristaus Kūnas būtų suklaidintas ir atkristų nuo dangiškos tiesos, kurią skelbė apaštalas Paulius.

Galime pripažinti, kad kol kas Šėtonas atlieka puikų darbą, klaidindamas šių dienų Kristaus Kūno narius. Didžioji krikščionių dalis neskiria, kad vienintelis apaštalas Paulius skelbia žinią apie Kristaus Kūną ir kad jo Evangelija skiriasi nuo Dvylikos skelbiamos Evangelijos. Dauguma krikščionių Karalystės evangelija, kurią Izraeliui skelbė Jėzus ir Dvylika, sujungia su Pauliaus skelbiama Evangelija ir traktuoja tai kaip vieną Evangeliją. Krikščionys nemato, kad Paulius skelbė „Neapipjaustymo evangelija“, o Petras ir kiti vienuolika Izraelio apaštalų – „Apipjaustymo evangelija“. Štai, ką užrašė apaštalas Paulius Laiške galatams:

„...bet priešingai, kai jie pamatė, kad man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija, kaip Petru apipjaustymo evangelija (nes tas, kuris veiksmingai veikė Petre apipjaustymo apaštalytei, tas pats

buvo galingas manyje pagonims); ir kai Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie atrodė esą stulpai, suprato tą man duotą malonę, jie padavė man ir Barnabui dešines draugystės rankas; kad mes eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustymą“. (Gal 2:7-9)

Kai kuriuos krikščionis šokiruoja žinia, kad Paulius skelbė ne tą Evangeliją, kurią skelbė Petras, Jonas, Jokūbas ir kiti Izraelio apaštalai. Tačiau tai skaitome Šv. Rašte.

Daugelis krikščionių neskiria Pauliaus skelbiamos Malonės evangelijos nuo Dvylikos skelbiamos Karalystės evangelijos. Dauguma krikščionių nepastebi, kad Paulius jam patikėtą Evangeliją vadina „mano evangelija“, ko nei vienas iš dvylikos Izraelio apaštalų negalėtų pasakyti apie save ir jų skelbiamą Evangeliją. Tris kartus savo laiškuose Paulius įvardina jam duotą Evangeliją „savąją“:

„Na, o tam, kuris gali jus sutvirtinti pagal mano evangeliją... [...] ...tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų pagal mano evangeliją... [...] Prisimink, kad Jėzus Kristus, iš Dovydo sėklos, buvo prikeltas iš numirusių pagal mano evangeliją“. (Rom 16:25; 2:16; 2Tim 2:8).

Tai buvo išskirtinė Pauliaus evangelija – neveltui Dievas atskyrė Paulių nuo dvylikos Izraelio apaštalų ir jam patikėtą Evangeliją nuo Dvylikos skelbiamos Evangelijos.

Daugumai tai yra negirdėti dalykai ir netgi, sakyčiau, svetimybė. Krikščionys nemato, kad Pauliui apreiškta Evangelija buvo paslaptis, kurią Dievas nutylėjo, neskelbta prieš Pauliaus apaštalytės atsiradimą:

„Na, o tam, kuris gali jus sutvirtinti pagal mano evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios, bet dabar atskleista... [...] Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, jei girdėjote apie tą Dievo malonės išdavimą, kuris duotas man dėl jūsų; kad apreiškimu jis davė man žinoti paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą tos Kristaus paslapties), kuri kitais amžiais nebuvo duota žinoti žmonių sūnums, kaip ji dabar atskleista jo šventiems apaštalams ir pranašams per Dvasią... [...] ...kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, kuris visa sukūrė per Jėzų Kristų... [...] ...kurios tarnautoju aš tapau pagal Dievo išdavimą, kuris man yra duotas dėl jūsų, kad išpildyčiau Dievo žodį, tai yra, tą paslaptį, kuri buvo paslėpta nuo amžių ir kartu, bet dabar yra atskleista jo šventiesiems; kuriems Dievas nori

atskleisti, kokie yra šlovės turtai tos paslapties tarp pagonių; kuri yra Kristus jumyse, šlovės viltis“. (Rom 16:25-26; Ef 3:1-5,9; Kol 1:25-27).

Taip pat krikščionys nemato, kad Paulius skelbia Kristų pagal jam apreikštą paslaptį, tai yra, anksčiau neskelbtą Kristų. Dvylika skelbė Jėzų Kristų, kuris buvo pranašautas nuo pasaulio pradžios Senojo Testamento raštuose, o Paulius skelbė Jėzų Kristų, kuris nebuvo pranašautas nuo pasaulio pradžios. Kad tuo įsitikintumėte, sugretinkime štai šias dvi Rašto ištraukas:

„Todėl atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės tada, kai nuo Viešpaties veido ateis atgailos laikai; ir jis atsiųs Jėzų Kristų, kuris anksčiau jums buvo paskelbtas, kurį turi priimti dangus iki visų dalykų atkūrimo laiku, ką Dievas kalbėjo visu savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio pradžios“. (Apd 3:19-21)
 „Na, o tam, kuris gali jus sutvirtinti pagal mano evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios“. (Rom 16:25)

Dvylika skelbė Jėzų Kristų kaip būsimąjį Izraelio karalių, įkursiantį karalystę žemėje, o Paulius skelbė Kristų kaip Galvą Kūno, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies. Krikščionys neskiria, kad Kristaus Kūnas gyvena pagal malonę, o ne pagal Izraeliui duotą Įstatymą (Rom 6:14). Krikščionys neskiria, kad Izraelio tauta bus kunigų karalystė, o Kristaus Kūnas yra pasiuntiniai Kristui. Krikščionys nemato, kad Kristaus Kūno nariai išteisinti vien tikėjimu, be jokių Įstatymo darbų, o Izraelio tikintieji išteisinti ne vien tikėjimu, bet ir Įstatymo darbais (Rom 3:28; Jok 2:24). Daugelis nemato, kad vandens krikštas buvo duotas Izraelio tautai, o ne Kristaus Kūnui.

Dauguma krikščionių Pauliaus evangelijos tiesas ir Dvylikos skelbiamą Evangeliją suveda į vieną bendrą visumą ir kažkoku būdu išgauna vieną bendrą Evangeliją. Todėl yra manančių, kad griuvus Izraelio tautai, Kristaus Kūnui perėjo visi Izraeliui duoti pažadai ir sandoros. Jų žodžiais tariant, Kristaus Kūnas – tai „dvasinis Izraelis“. Krikščionys šitaip teigia ne todėl, kad to mokoma Šv. Rašte, bet todėl, kad taip sako jų pastoriai. Vis daugiau krikščionių pasitiki savo pastoriumi labiau nei Šv. Raštu. Šitaip žmogus tampa aukštesniu autoritetu už Dievo žodį ir atitraukia tikinčiuosius nuo Biblijos tiesos. Su tokia pačia situacija susidūrė ir apaštalas Paulius:

„Aš stebiuosi, kad nuo to, kuris pašaukė jus į Kristaus malonę, taip greitai persimetėte į kitą evangeliją, kuri nėra kita; bet yra tie,

kurie trikdo jus ir nori iškreipti Kristaus evangeliją. Bet nors ir mes ar angelas iš dangaus skelbtų jums kokią kitą evangeliją negu tą, kurią jums paskelbėme, tebūna prakeiktas. Kaip sakėme anksčiau, taip aš vėl dabar sakau: jei kas jums skelbia kokią kitą evangeliją negu tą, kurią priėmėte, tebūna prakeiktas. [...] ...man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija, kaip Petruo apipjaustymo evangelija... [...] Truputis raugo iraugina visą minkalą. Aš pasitikiu jumis per Viešpatį, kad nebūsate kitaip nusiteikę; bet tas, kuris jus trikdo, kas jis bebūtų, nešios savąjį teismą. O aš, broliai, jei vis dar skelbiu apipjaustymą, kodėl dar kenčiu persekiojimą? Tuomet kryžiaus papiktinimas yra liovėsis. Norėčiau, kad tie, kurie jus trikdo, būtų iškirsti. [...] Bet bijau, kad kaip gyvatė savo klasingumu apgavo Ievą, taip ir jūsų mintys nebūtų sugadintos atitraukiant nuo paprastumo, kuris yra Kristuje. Nes jei kas atėjęs skelbia kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei jūs priimate kitą dvasią, kurios nesate priėmę, arba kitą evangeliją, kurios nesate pripažinę, jūs gerai ji pakenčiate. [...] Nes tokie yra netikri apaštalai, apgaulingi darbininkai, pasivertę Kristaus apaštalais. Ir nenuostabu; nes pats Šėtonas yra pasivertęs šviesos angelu. Todėl nieko ypatingo, jeigu ir jo tarnautojai yra pasivertę būti kaip teisumo tarnautojai; kurių galas bus pagal jų darbus. [...] Ar jie hebrajai? Taip pat ir aš. Ar jie izraelitai? Taip pat ir aš. Ar jie Abraomo sėkla? Taip pat ir aš. Ar jie Kristaus tarnautojai? Kalbu kaip kvailys: aš labiau“. (Gal 1:6-9; 2:7; 5:9-12; 2Kor 11:3-4,13-15,22-23).

Pauliaus dienomis Šėtono tarnautojų gretas užpildė žydai, o šiandien jų pilna pamokslaujančių beveik visose krikščionių bažnyčiose. Kas jie? Tai tie, kurie neatskiria Pauliaus skelbiamos Evangelijos nuo Dvylikos skelbiamos Evangelijos. Tai tie, kurie teisingai nepadalija tiesos žodžio (2Tim 2:15), neatskiria, kad Rašte yra skirtingi mokslai ir skirtingos Evangelijos. Šėtonas puikiai atlieka savo darbą, jis puikiai laiko paslėpęs Pauliui atskleistą paslaptį. Jis apakino krikščionis, kad jie nematytų tos paslapties apie Kristaus Kūną, idant ta paslaptis išliktų paslaptimi, daugelio nepažinta ir negirdėta. Šėtonas turi begales savo tarnautojų, kurie Kristaus Kūnui skelbia Izraeliui skirtas Rašto tiesas: „Kalno pamokslą“, Įstatymą, „dešimtinę“, sabato laikymąsi, išteisinimą ne vien tikėjimu, bet ir darbais, atgailą ir vandens krikštą, nuodėmių išpažinimą ir t.t. Šėtonui nesvarbu, kokios Rašto tiesos yra skelbiamos bažnyčiose – svarbiausia tai, kad nebūtų skelbiama Pauliaus Evangelija ir Kristaus skelbimas pagal paslaptį. Vėlgi, jam tai puikiai sekasi. Kaip apaštalų dienomis Šėtonas atitraukė gausybę tikinčiųjų nuo Pauliaus, taip jis tai daro ir šiandien per

savo darbininkus (2Tim 1:15). Šiandien bažnyčia gyvena atkritime, todėl nekeista, kad ji tik vaidina bažnyčia, bet joje nėra tikro dievotumo ir dvasinės brandos. Bažnyčiose belikęs tik išorinis dievotumas, neturintis Dievo galios (2Tim 3:4-5).

Kodėl Šetonui taip svarbu klaidinti tikinčiuosius? Todėl, kad jei tikintieji nestatys savo tarnystės ant Pauliaus evangelijoje padėto pamato, jie praras savo atlygį. Apie tai Paulius užrašė mus perspėjančius žodžius:

„Pagal Dievo man duotą malonę aš, kaip išmintingas vadovaujantis statytojas, padėjau pamatą, o kitas ant jo stato. Bet tegul kiekvienas žiūrisi, kaip ant jo stato. Nes niekas negali dėti kito pamato, kaip tą, kuris padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. Na, o jei kas ant šito pamato stato auksą, sidabrą, brangius akmenis, medį, šieną, šiaudus; kiekvieno darbas išaiškės, nes diena ji paskelbs, kadangi jis bus atskleistas ugnimi; ir ugnis ištirs kiekvieno darbą, koks jis yra. Jei kurio darbas išliks, kurį jis statė ant jo, tas gaus atlygį. Jei kurio darbas sudegs, tas patirs praradimą; bet jis pats bus išgelbėtas; tačiau taip, kaip per ugnį“. (1Kor 3:10-15).

Danguje ir žemėje yra sutverti sostai, viešpatystės, kunigaikštystės ir valdžios: „...nes per jį sutverta visa, kas danguje ir kas žemėje, regima ir neregima, ar tai būtų sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios: visa yra per jį ir dėl jo sutverta“ (Kol 1:16). Tai – valdymo struktūros nuo aukščiausios iki žemiausios, apimančios tam tikrą valdymo sritį. Žemėje tas valdžias užims Izraelio tauta (Mt 19:28; Lk 19:16-19; Apr 20:4-6). O danguje jas užims Kristus Kūnas (1Kor 6:3; 2Tim 2:11-13; Rom 8:17). Nuo to, kaip mes statome ant Pauliaus padėto pamato, priklausys mūsų valdymo sfera arba jos praradimas. Ką mes užsitarnausime, toks bus ir mūsų amžinas paveldas. Jei kas iš mūsų užsitarnaus, tarkime, prižiūrėti ugninius arklius, tai jis darys tą darbą visą amžinybę. Tai, ką jūs šiuo metu darote, gyvendami savo žemiškame kūne, turės amžinas pasekmes. Tad paklauskite savęs: ant kokio pamato jūs statote savo tarnystę – ant pagonių apaštalo Pauliaus ar ant dvylikos Izraelio apaštalu?

KRISTAUS SKELBIMAS PAGAL PASLAPTĮ

Pauliaus laiškuose skaitome tokias eilutes:

„Na, o tam, kuris gali jus sutvirtinti pagal mano evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios...“ (Rom 16:25)

„Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, jei girdėjote apie tą Dievo malonės išdavimą, kuris duotas man dėl jūsų; kad apreiškimu jis davė man žinoti paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą tos Kristaus paslapties), kuri kitais amžiais nebuvo duota žinoti žmonių sūnams“. (Ef 3:1-5)

Jei atkreipsite dėmesį, pamatysite, kad Paulius skelbė Kristų pagal jam duotą paslaptį. Tokio Kristaus niekas anksčiau neskelbė. Dvylika Izraelio apaštalu skelbė Kristų pagal Senąjį Testamentą. Jėzus Kristus, atėjęs pas Izraelio tautą, irgi jai skelbė, kad Jis atėjo išpildyti to, ką apie Jį pranašavo Senasis Testamentas. Tačiau nei Jėzus, nei Dvylika neskelbė tokio Kristaus, kokį skelbė apaštalas Paulius, nes to Dievas dar nebuvo atskleidęs.

„Todėl nuo šiol mes nei vieno nebepažįstame pagal kūną; taip, nors mes esame pažinę Kristų pagal kūną, tačiau nuo šiol jau nebepažįstame. Todėl jei kas yra Kristuje, tas yra naujas sutvėrimas: kas sena, yra praėję; štai visa tapo nauja“. (2Kor 5:16-17)

Senajame Testamente ir Mato-Jono knygoje Jėzus Kristus buvo atpažįstamas kaip pagal kūną gimęs, Mozės įstatymo besilaikantis hebrajas iš Judos genties, prisiėmęs Abraomo sėklą, kad būtų panašus į Savo brolius žydus (Hbr 2:16-17; Mt 5:17-19). Tai – toks Jėzus, kuris atsisės savo tėvo Dovydo soste ir įkurs Izraeliui pažadėtą karalystę žemėje. Paulius gi skelbia kitokią Kristų – ne tokią, apie kurią buvo pranašauta ir kuris buvo atėjęs pas Izraelio tautą, bet tokią, kuris yra naujo sutvėrimo Galva – čia nebėra svarbu, ar tu kūnu gimęs iš Izraelio, ar tu tiesiog pagonis. Tai naujas, niekieno anksčiau neskelbtas Kristus, kurio Kūnas – bažnyčia bus apgyvendinta ne žemėje, bet danguje.

Svarbu taip pat pastebėti, kad Paulius skelbė ne apie Kristų, bet patį Kristų. Pauliaus užrašyta Evangelija formuoja tikinčiajame Kristų. Dievas nesiekia sukurti religijos, bet nori mummyse suformuoti Kristaus savybes. Štai ką apie tai mums rašo Paulius:

„Mano vaikeliai, dėl kurių vėl kenčiu gimdymo skausmus, kol Kristus susiformuos jumoje“. (Gal 4:19)

„...šventiesiems, kuriems Dievas nori atskleisti, kokie yra šlovės turtais tos paslapties tarp pagonių; kuri yra Kristus jumoje, šlovės viltis; kuri mes skelbiame, perspėdami kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų visa išmintimi; kad pristatytume kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jėzuje“. (Kol 1:26-27)

Žinoma, Kristus savaime nesusiformuoja tikinčiajame. Tam reikia įdėti nemažai pastangų – reikia skaityti tą Kristų, užrašytą Pauliaus laiškuose. Tokiu būdu, skaitydamas Pauliaus laiškus, tikintysis atnaujina savo protą Kristumi, taip įgydamas Kristaus protą. Ne veltui esame raginami atnaujinti savo protą Dievo tiesos pažinimu, kad įgytume Kristaus mąstymą:

„Ir neprisitaikykite prie šito pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad jūs išmėgintumėte, kas yra ta gera ir priimtina, ir tobula Dievo valia. [...] ir apsilvirkote nauju žmogumi, kuris yra atnaujintas pažinimu pagal atvaizdą to, kuris jį sutvėrė“. (Rom 12:2; Kol 3:10)

„Bet Dievas mums tai [paslėptą išmintį] apreiškė savo Dvasia, nes Dvasia ištiria visa, taip, Dievo gelmes. [...] Tai mes ir kalbame. [...] Nes kas gi pažino Viešpaties protą, kad galėtų jį pamokyti? Bet mes turime Kristaus protą“. (1Kor 2:10,13,16)

Tačiau pats pažinimas dar nieko neduoda – reikia paklusti tam skaitomam žodžiui, kad jis taptų veiksmingas mumyse ir kad Kristus tikrai gyventų.

„Dėl to mes be paliovos ir dėkojame Dievui, kadangi priėmę Dievo žodį, kurį išgirdote iš mūsų, jūs priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet kaip jis iš tiesų yra – Dievo žodį, kuris veiksmingai ir veikia jumoje, kurie tikite“. (1Tes 2:13)

„... (nes mūsų kovos ginklai nėra kūniški, bet galingi per Dievą tvirtovėms griauti); nuversdami sumanymus ir visa, kas aukšta, kas išsikelia prieš Dievo pažinimą, ir atveddami nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui“. (2Kor 10:4-5)

Kaip matome, tam, kad Kristus būtų suformuotas tikinčiajame ir jame veiktu, reikia, kad tikintysis paklustų Dievo žodžiui, o tai yra, kad juo tikėtų.

NAUJAS KRIKŠTAS

Pirmame laiške korintiečiams skaitome:

„Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną, ar tai būtume žydai, ar pagonys, ar tai būtume vergai, ar laisvi; ir visi buvome pagirdyti į vieną Dvasią“. (1Kor 12:13)

Kiekvienas, įtikėjęs Kristaus mirtimi ant kryžiaus už nuodėmes ir Jo prisikėlimu, tampa to naujo sutvėrimo, Kristaus Kūno, nariu. Dievo Dvasia mus suvienija, pakrikštija į vieną Kristaus Kūną. Šventoji Dvasia yra mūsų krikštytoja ir tai yra labai unikalus krikštas, kurio niekas anksčiau nebuvo krikštijamas. Juk tai – krikštas į naują sutvėrimą – Kristaus Kūną, kurio anksčiau nebuvo. Kai Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių ir jam apreiškė paslaptį apie šį naują sutvėrimą – Kristaus kūną, tada visus po Pauliaus įtikėjusius Dvasia krikštijo į Kristaus kūną. Taip ir mes esame pakrikštyti į Kristaus kūną šiuo vieninteliu mums skirtu Dvasios krikštu.

Dauguma ši Kristaus Kūno krikštą painioja su Izraelio tikinčiųjų krikštu per Sekmines. Nors per Sekmines taip pat buvo dvasinis krikštas, bet juo krikštijo ne pati Dvasia, o Jėzus Kristus. Per Sekmines nei vienas nebuvo krikštijamas į Kristaus Kūną, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies. Ten buvo krikštijama Izraelio tauta, kurioje visi yra žydai, o kaip mes žinome, tuo metu buvo didžiulis skirtumas tarp žydo ir pagonies, pastarųjų nenaudai. Per Sekmines ant jų buvo išlieta Dvasia, kad Ji juos įgalintų drąsiai skelbti Dievo žodį ir, jei reikia, skelbti kitų tautų kalbomis. Tuo tarpu į Kristaus Kūną Dvasia krikštijo ne tam, kad tikintieji drąsiai skelbtų žodį, bet tam, kad įtikėjusieji būtų suvienyti su Kristumi Jo Kūne. Tai – ne įgalinimo, o sutapatinimo krikštas. Taigi dvasinis krikštas per Sekmines buvo visai ne tas krikštas, kokiu Dvasia krikštija mus šiandien į Kristaus Kūną. Dvasios krikštas Kristaus Kūnui skiriasi nuo visų kitų krikštų ir tai yra vienintelis krikštas: „...vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas“... (Ef 4:5)

MALONĖ, O NE ĮSTATYMAS

„Nes nuodėmė jums neviešpataus, nes jūs esate ne įstatymo, bet malonės valdžioje“. (Rom 6:14)

Nei Mozė, nei Jėzus Kristus, atėjęs pas Izraelio tautą, nei dvylika apaštalų nebūtų galėję pasakyti to, kas rašoma Kristaus Kūnui šioje Laiško romiečiams eilutėje. Vienintelis apaštalas Paulius savo laiškuose rašo, kad Kristaus Kūnas yra ne Įstatymo, bet Malonės valdžioje. Jėzus Izraelio tautai kalbėjo, kad jie privalo laikytis Įstatymo ir kitus to mokyti, jei nori būti didūs dangaus karalystėje (Mt 5:17-19). Jokūbas irgi rašė Izraelio tautai, kad jie yra išteisinami ne vien tikėjimu, bet ir Įstatymo darbais (Jok 1:1,22-25; 2:8-12,24). Kitaip ir negalėjo būti, nes Įstatymas yra neatskiriama nuo Izraelio tautos. Netgi tada, kai Dievas sudarys su Izraelio tauta Naują sandorą, atleis jų nuodėmes ir įkurs amžiną karalystę žemėje, Jis išrašys Įstatymą į jų širdis ir padarys, kad jie laikytųsi Įstatymo bei skelbtų jį visoms tautoms (Jer 31:31-34; Iz 2:1-4; Zch 8:22-23).

Malonė ir Įstatymas – tai dvi skirtingos Dievo sukurtos santvarkos. Malonės santvarkoje viešpatauja malonės tvarka, o Įstatymo santvarkoje – Įstatymo tvarka. Tačiau tai nereiškia, kad Įstatymo santvarkoje Dievas nebūna maloningas. Nors Izraelio tauta ir gyveno pagal Įstatymą, Dievas ir jai parodys malonę – sudarys su ja Naują sandorą, atleis jos nuodėmes ir į jų širdis išrašys Įstatymą.

Kai Dievas įkurs Izraeliui pažadėtą karalystę žemėje, visa žemė gyvens pagal Dievo įstatymą, kuri skelbs išgelbėta Izraelio tauta. Tuo tarpu amžinoje karalystėje danguje bus gvenama pagal tą Malonės evangeliją, kurią Paulius užrašė Kristaus Kūnui.

IZRAELIS AKLAS, KOL ĮEIS PAGONIŲ PILNUMA

Dauguma krikščionių yra pasidavę klaidingam mokslui, neva Izraelio tautai nupuolus Dievas ją visam laikui atmetė, ir dabar jos vietą bei jai duotus pažadus perėmė Kristaus Kūnas, kuris, jų žodžiais tariant, yra

„dvasinis Izraelis“. Taip jie greičiausiai kalba todėl, kad nėra atkreipę dėmesio į šią Laiško romiečiams vietą:

„Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, idant nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; kad Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnuma. Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: 'Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievybę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai nuimsiu jų nuodėmes'. Evangelijos atžvilgiu jie yra priešai jūsų dėlei, bet išrinkimo atžvilgiu jie yra mylimieji tėvų dėlei. Nes Dievo dovanos ir pašaukimas yra neatšaukiami“. (Rom 11:25-29)

Kaip matome, čia aiškiai rašoma, kad „bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: 'Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievybę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai nuimsiu jų nuodėmes'“. Dievas neatmetė Savo tautos visam laikui ir jos nepakeitė Kristaus Kūnu. Izraelio tauta ateityje pavaldės viską, ką Dievas jiems pažadėjo Senajame Testamente, todėl savo „pačių išmintimi pasipūtusiams“ krikščionims derėtų paskaityti šiuos Dievo įkvėptus žodžius, kad „išrinkimo atžvilgiu jie [Izraelis] yra mylimieji tėvų dėlei. Nes Dievo dovanos ir pašaukimas yra neatšaukiami“. Dievas niekada neatšauks to, ką yra pažadėjęs Izraelio tautai.

Šiuo metu Izraelio tauta yra akla, bet tai nereiškia, kad ji yra atmesta visam laikui. Ji yra akla tik tam tikram laikotarpiui – „kol įeis pagonių pilnuma“. Dabar Dievas renka pagonių pilnumą, kad būtų pripildytas Kristaus Kūnas. Paulius yra pagonių apaštalas, užrašęs mums iš Kristaus gautą paslaptį – Malonės evangeliją, kad ja įtikėję žmonės būtų pakrikštyti į Kristaus Kūną ir taptų šio Kūno nariais. Niekas nežino, kada pagonys pripildys Kristaus Kūną, tačiau žinome tai, kad vieną dieną Kristaus Kūnas bus pripildytas ir paimtas į dangų pas Viešpatį:

„Nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad mes, gyvieji ir pasilikusieji iki Viešpaties atėjimo, nepralengsime užmigusiųjų. Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu; ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi; tuomet mes, gyvieji ir pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesyse, sutikti Viešpatį ore; ir taip visada būsime su Viešpačiu. Todėl guoskite vienas kitą šiais žodžiais“. (1Tes 4:15-18)

Kristaus Kūno paėmimas į dangų bus ypatinga diena ne tik patiems tikintiesiems. Mūsų paėmimas į dangų užbaigs Dievo malonės išdavimą, ir Malonės evangelijos skelbimas bus užbaigtas. Pauliaus laiškuose užrašytas Kristaus skelbimas bus atlikęs savo paskirtį – suformavęs Kristaus

Kūną. Dangaus piliečiai bus paimti į savo namus pas Viešpatį ir pripildys visas jiems paruoštas dangaus vietas. Todėl žemėje nebebus žmonių, kuriuos dar reikėtų išgelbėti per Pauliaus skelbiamą Evangeliją ir paimti į dangų. Kai Kristus Kūnas bus paimtas pas Viešpatį į dangų, bus įvykdytas Dievo planas dangui. Štai tada Dievas vėl sugrįš prie Savo ankstesniojo plano žemei, kad užbaigtų tai, ką pažadėjo Izraelio tautai, kad įkurtų žemėje karalystę per Savo tautą Izraelį ir per ją palaimintų kitas pasaulio tautas.

Šis knygos skirsnis apie Dievo planą dangui nėra skirtas detaliai Pauliaus skelbiamos Evangelijos mokslo išaiškinimui, o tik tam, kad jūs pamatytumėte, jog šis Dievo planas skiriasi nuo Jo plano žemei. Jėzaus Kristus žodžiai yra užrašyti ne vien Mato-Jono knygoje, bet ir Pauliaus laiškuose. Iš dangaus pasirodęs Jėzus Kristus apreiškė Pauliui išskirtinį mokslą, visai netoki, nei Jis prieš tai vaikščiodamas žemiškame kūne skelbė žydams. Raginu jus pačius gilintis į Pauliaus laiškus ir iš jų semtis Kristaus mokslo turtų.

3 SKYRIUS PASKUTINĖS DIENOS – ŽEMIŠKOJO DIEVO PLANO UŽBAIGIMAS

Po Pauliaus laiškų Rašte randame Laišką hebrajams. Tai – pats pirmasis Laiškas, skirtas Izraelio tautai ir kalbantis apie grįžimą prie Dievo žemiškojo plano ir apie jo užbaigimą.

„Dievas, kuris daug kartų ir įvairiais būdais praeityje kalbėjo tėvams per pranašus, šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums per savo Sūnų, kurį paskyrė visa ko paveldėtoju, per kurį taipogi padarė pasaulius... [...] Nes ne angelams jis pajungė ateinančią pasaulį, apie kurį mes kalbame“. (Hbr 1:1; 2:5)

Dievas, anksčiau Izraelio tautai kalbėjęs per pranašus, vėl prakalbs Savo tautai. Ilgą laiką nekalbėjęs Izraelio tautai, Dievas jai kalbės „paskutinėmis dienomis“, „ateinančiame pasaulyje“. Šiuo metu Dievas yra užsiėmęs Savo dangiškojo plano reikalais – Jis renka pagonių pilnumą ir formuoja Kristaus Kūną, ir tai vyksta jau beveik du tūkstančius metų. Visą šį laiką Dievas nieko nekalba Izraelio tautai, ir nežinia, kiek ši tyla dar užtruks. Panašu į tai, kad Izraelio tauta išgirs iš savo Dievo žinią po labai ilgos tylos, o Laiškas hebrajams bus pats pirmasis Dievo kreipimasis į Savo tautą.

Daugelis krikščionių tyrinėja ir niekaip negali išsiaiškinti, kas parašė Laišką hebrajams. Paprastai laiškuose autoriai prisistato, ir iš to mes žinome, ar tai rašo Paulius, Petras, Jokūbas, Judas ar Jonas. Tačiau šis laiškas yra anonimiškas, nes žmogus, plunksna užrašęs šį laišką, neprisistatė. Manau, tai parodo šio laiško svarbą – tai pats Dievas, tiek laiko tylėjęs, vėl prakalbės Savo tautai. Tai – reikalas tarp Dievo ir Izraelio tautos. Todėl laiško Autorius neužleido vietos žmogui, o pats prisistatė ir prabilo Savo tautai: „Dievas...“

Kita vertus, ne tiek svarbu, kas parašė šį laišką, nes daug svarbiau yra žinoti, kam šis laiškas parašytas. Juk svarbu, kad laiškas pasiektų būtent tą skaitytoją, kuriam jis yra skirtas, tiesa? Na, o laiško gavėją nustatyti tikrai nesunku – tai mums padiktuoja pats pavadinimas. Tai laiškas HEBRAJAMS, t. y., Izraelio tautai.

Apžvelgę laišką hebrajams bendrais bruožais, pamatysime, kad šio laiško turinys atspindi ir patį jo pavadinimą. Be to, pamatysime, kad ir tolimesni laišškai, rašyti Petro, Jokūbo ir Jono, kreipiasi taip pat į Izraelio tautą, kuri turės pergyventi sunkius „paskutinių dienų“ Suspaudimo laikus.

KARALYSTĖS EVANGELIJA PRADĖTA SKELBTI VIEŠPATIES

Paskutinėmis dienomis Dievas vėl prakalbs Izraelio tautai ir kalbės tą patį, ką kadaise jiems kalbėjo Viešpats Jėzus Kristus.

„Nes jei per angelus kalbėtas žodis buvo tvirtas, ir kiekvienas nusižengimas bei neklusnumas gaudavo teisingą atlygio užmokestį; tai kaip mes pabėgsime, jei nepaisysime tokio didžio išgelbėjimo; kuris pirma buvo pradėtas kalbėti Viešpaties ir mums patvirtintas jį girdėjusiųjų; ir Dievui jiems liudijant ženklais ir nuostabomis, ir įvairiais stebuklais, ir Šventosios DVASIOS dovanomis, pagal jo valią?“ (Hbr 2:2-4)

Atkreipkite dėmesį į tai, kad šio laiško skaitytojai turi paisyti „išgelbėjimo, kuris pirma buvo pradėtas kalbėti Viešpaties“. Paskutinėmis dienomis hebrajams bus vėl kalbamas tas pats išgelbėjimas ir vėl ta pati Karalystės evangelija. Ką skelbė Jėzus, o vėliau per Sekmines gavę Dvasios dovanas dvylika Izraelio apaštalų, tas pats bus skelbiama ir paskutinių dienų hebrajams – vėl bus skelbiama Izraeliui žadėta karalystė ir visi Izraelio palaiminimai, susiję su ja. Norėčiau pasikartoti, kad hebrajams nebus skelbiama ta Malonės evangelija, kurią Paulius skelbė Kristaus Kūnui.

„Nes iš tiesų jis neprisiėmė angelų prigimties, bet prisiėmė Abraomo sėklą. Todėl viskuo jam priderėjo tapti panašiu į savo brolius, kad jis būtų gailėstingas ir ištikimas aukščiausiasis kunigas tame, kas priklauso Dievui, kad atliktų sutaikinimą už tautos nuodėmes“. (Hbr 2:16-17)

Izraelio tautai bus primenama tai, ką jiems prieš kelis tūkstantmečius kalbėjo Jėzus. Jėzus kūnu gimė iš Abraomo, iš Judos genties, kad susitapatintų su Izraelio tauta, pas kurią Jis buvo atėjęs. Jis, kaip Izraelio aukščiausiasis kunigas, dėl Savo tautos atliko sutaikinimą už jų nuodėmes. Koks tai sutaikinimas? Tai toks pat sutaikinimas, kurį Izraelio aukščiau-

siasis kunigas kartą metuose atlikdavo už Izraelio tautą. Tai aukščiausieji kunigai darydavo kiekvienais metais, kaip to reikalavo Dievo įstatymas. Jėzus Kristus taip pat tapo Izraelio aukščiausiuoju kunigu, kad atliktų sutaikinimą už Izraelį. Tik Jis tai padarė kartą, visiems laikams, ir ne su jaučių krauju, kaip tai darydavo kunigai, bet su Savuoju. Todėl šiame Laiške ir mokoma, kad Jėzus Kristus tapo amžinuoju aukščiausiuoju Izraelio kunigu.

KRISTUS ATNEŠĖ IZRAELIO TAUTAI GERESNIŲ IR AMŽINŲ DALYKŲ

Savo auka Jėzus Kristus atnešė Izraelio tautai amžinus ir jais pakeitė laikinus Mozės įstatymo dalykus. Jėzus Kristus pakeitė žemiškus ir mirtingus aukščiausiosius kunigus ir tapo amžinuoju Izraelio aukščiausiuoju kunigu, atlikusiu tobulą ir užbaigtą auką.

„Ir iš tiesų jų buvo daug kunigų, nes jiems nebūdavo leista pasilikti dėl mirties; bet šitas, kadangi jis pasilieka amžiams, turi nekintamą kunigystę. Todėl jis yra pajėgus ir išgelbėti iki galo tuos, kurie per jį ateina prie Dievo, kadangi jis visada gyvena, kad juos užtartų. Nes mums tiko toks aukščiausiasis kunigas: šventas, nekaltas, nesuterštas, atskirtas nuo nusidėjėlių ir tapęs aukštesniu nei dangūs; kuriam nereikia, kaip tiems aukščiausiems kunigams, kasdien aukoti aukos pirma už savo nuodėmes, o paskui už tautos; nes jis tai padarė vieną kartą, kai paaukojo save. Nes įstatymas paskiria aukščiausiasis kunigais žmones, turinčius silpnybes; bet priesaikos žodis, kuris buvo nuo pat įstatymo, paskiria Sūnų, kuris yra amžinai pašvęstas“. (Hbr 7:23-28)

Jis atnešė tobuliausią ir užbaigtą auką kartą ir visiems laikams, kuri pašalina Izraelio tautos nuodėmes.

„Nes Kristus įėjo ne į rankomis padarytas šventas vietas, kurios yra tikrųjų atvaizdai; bet į patį dangų, idant dabar pasirodytų Dievo akivaizdoje už mus; ir ne tam, kad jis dažnai save aukotų, kaip aukščiausiasis kunigas kasmet įeina į šventąją vietą su kitų krauju; nes tuomet jam būtų reikėję daug kartų kentėti nuo pasaulio ikūrimo; bet dabar vieną kartą pasaulio pabaigoje jis pasirodė, kad savo auka

pašalintų nuodėmę. Ir kaip žmonėms yra skirta vieną kartą mirti, bet po to – teismas, taip ir Kristus buvo vieną kartą paaukotas, kad neštu daugelio nuodėmes; ir tiems, kurie jo laukia, jis pasirodys antrą kartą be nuodėmės – išgelbėjimui“. (Hbr 9:24-28)

„Ir kiekvienas kunigas kasdien stovi tarnaudamas ir daug kartų aukodamas tas pačias aukas, kurios niekada negali pašalinti nuodėmių; bet šis, paaukojęs vieną auką už nuodėmes amžiams, atsisėdo Dievo dešinėje; nuo šiol laukdamas, kol jo priešai bus padaryti jo pakoju. Nes viena auka jis amžiams išstobulino pašvęstuosius“. (Hbr 10:11-14)

Kristus Izraelio tautai atvėrė duris į šventų švenčiausiąją, į kurią anksčiau galėdavo įeiti tik aukščiausieji Izraelio kunigai.

„Todėl, broliai, turėdami drąsą įeiti į švenčiausiąją per Jėzaus kraują, nauju ir gyvu keliu, kurį jis mums pašventė, per uždangą, tai yra, savo kūną; ir turėdami aukščiausiąjį kunigą, vadovaujantį Dievo namams; artinkimės su tikra širdimi, pilnu tikėjimo užtikrintumu, turėdami savo širdis apšlakstytas nuo piktos sąžinės ir mūsų kūnus nuplautus švairiu vandeniu“. (Hbr 10:19-22)

Taip pat Jis tapo tarpininkas Naujosios sandoros, kurią Dievas sudarys su Izraelio tauta. Tai – ta pati sandora, apie kurią Izraelio tautai buvo pranašauta Senajame Testamente.

„Bet dabar jis gavo tiek prakilnesnę tarnystę, kiek jis yra ir tarpininkas geresnės sandoros, kuri buvo įtvirtinta remiantis geresniais pažadais. Nes jei ana pirmoji sandora būtų buvusi nepriekaištinga, tuomet nebūtų ieškoma vietos antrajai. Nes juos kaltindamas jis sako: ‘Štai ateina dienos, – sako Viešpats, – kai aš sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir su Judos namais: ne pagal sandorą, kurią sudariau su jų tėvais tą dieną, kai aš paėmiau juos už rankos, kad išvesčiau juos iš Egipto šalies; kadangi jie nepasiliko mano sandoroje, ir aš jų nepaisiau, – sako Viešpats. – Nes šita yra sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais po tų dienų, – sako Viešpats; – aš įdėsiu savo įstatymus į jų protą ir įrašysiu juos jų širdyse, ir būsiu jiems Dievas, o jie bus man tauta; ir jie nei vienas nemokys savo artimo ir nei vienas savo brolio, sakydami: ‘Pažink Viešpatį’, nes visi pažins mane, nuo mažiausio iki didžiausio. Nes aš būsiu gailėstingas jų neteisumui, ir jų nuodėmių bei jų neteisybų daugiau neprisiminsiu““. (Hbr 8:6-12)

IZRAELIO TIKĖJIMAS

Paskutinėmis dienomis gyvensiantiems izraelitams bus vėl skelbiama Karalystės evangelija, kurios centras bus Jėzus Kristus. Nei vienas žmogus nebus išgelbėtas niekaip kitaip, o tik per Jėzų Kristų. Štai mums, pagonims, gyvenantiems Dievo malonės amžiuje, yra skelbiama Pauliaus evangelijoje, kad Jėzus Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir trečią dieną prisikėlė (1Kor 15:1-4). Kiekvieną, pasitikintį Kristaus išlieto kraujo auka ir tikintį, kad tai – vienintelis būdas būti išgelbėtam iš baismės už nuodėmes, ir pasitikintį, kad Kristus prisikėlė žmogaus išteisinimui, Dievas išgelbėja, išteisina ir dovanoja amžiną gyvenimą. Tačiau, kaip jau matėme anksčiau, Izraelio tautai buvo skelbiamas kitoks tikėjimas į Kristų. Štai, ką jiems laiške rašo Jonas:

„Kas išpažins, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, tame gyvena Dievas, ir jis Dieve. [...] Tai parašiau jums, kurie tikite į Dievo Sūnaus vardą; kad žinotumėte, jog turite amžinąjį gyvenimą ir kad tikėtumėte į Dievo Sūnaus vardą“. (1Jn 4:15; 5:13)

Izraelio žmonėms reikėjo pasitikėti Jėzaus Kristaus vardu, kad Jis yra Dievo Sūnus. Tuo tikėdami, jie yra išgelbėjami ir gauna amžiną gyvenimą. Šis tikėjimo išpažinimas skiriasi nuo to, kurį išpažįsta Kristaus Kūno tikintieji. Mes gi tikime, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir prisikėlė mūsų išteisinimui. Taip yra todėl, kad mums per apaštalą Paulių skelbiama kitokia Evangelija, nei dvylika apaštalų skelbė Izraelio tautai. Po Kristaus Kūno paėmimo į dangų, Dievas užbaigs Pauliaus Evangelijos skelbimą, nes ji bus atlikusi savo darbą – surinkusi pagonių pilnumą į Kristaus Kūną. Tuomet bus įgyvendintas Dievo planas dangui. Tada Dievas vėl sugrįš prie Savo dar neužbaigto plano žemei, kad įgyvendintų Izraeliui žadėtą karalystę. Tuo metu prasidės „paskutinės dienos“, Suspaudimo laikotarpis, kurio metu Dievas vėl skelbs Izraelio tautai Karalystės evangeliją, kurią praeityje Izraelio tautai skelbė Jėzus ir dvylika Jo apaštalų.

Pažiūrėkime, ką rašo Jonas:

„Natanaelis atsakydamas taria jam: ‘Rabi, tu esi Dievo Sūnus; tu esi Izraelio Karalius’. [...] Ir jis sako jam: ‘Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: nuo šiol jūs matysite atvirą dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant žmogaus Sūnaus’. [...] ...bet šitie yra užrašyti, idant jūs itikėtumėte, kad Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus; ir kad tikėdami turėtumėte gyvenimą per jo vardą“. (Jn 1:49,51; 20:31)

Kodėl Izraelio tautai, besiruošiančiai įeiti į „čia pat“ esančią karalystę, buvo labai svarbu tikėti Jėzaus vardu? Todėl, kad tai Jis yra būsima Izraelio Karalius, tai Jis yra tas Dievas, kuris Senajame Testamente žadėjo Izraelio tautai įkurti karalystę žemėje. Tik tie žydai, kurie tikės, kad šis Jėzus Kristus, atėjęs pas Izraelio tautą žmogaus kūnu, yra Dievo Sūnus, Izraelio Karalius, įeis į amžiną gyvenimą karalystėje. Būtent todėl Suspaudimo laikais bus labai svarbu atpažinti, kas yra tikrasis Jėzus Kristus – ar tai tas, kuris buvo atėjęs kūne, ar tas, kuris sėdi Jeruzalės šventykloje ir skelbiasi esąs Dievas.

ANTIKRISTAS ŽEMĖJE – SAUGOKITĖS!

„Nemylėkite pasaulio nei to, kas pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės. Nes visa, kas pasaulyje – kūno geismas ir akių geismas, ir gyvenimo išdidumas – nėra iš Tėvo, bet yra iš pasaulio. O pasaulis ir jo geismas praeina; bet kas vykdo Dievo valią, pasilieka per amžius. Vaikeliai, tai paskutinis laikas; ir kaip girdėjote, kad ateis Antikristas, tai jau dabar yra daug antikristų; tuo žinome, kad yra paskutinis laikas. Jie išėjo iš mūsų, bet jie nebuvo iš mūsų; nes jeigu jie būtų buvę iš mūsų, jie be abejo būtų pasilikę su mumis; bet jie išėjo, kad išaiškėtų, jog jie ne visi buvo iš mūsų. Bet jūs turite patepimą nuo Šventojo ir viską žinote. Parašiau jums ne todėl, kad nežinote tiesos, bet todėl, kad ją žinote, ir kad iš tiesos nėra melo. Kas yra melagis, jei ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra Kristus? Tas yra Antikristas, kuris neigia Tėvą ir Sūnų. Kas neigia Sūnų, tas neturi Tėvo; (bet) kas pripažįsta Sūnų, turi ir Tėvą. [...] Mylimieji, netikėkite kiekviena dvasia, bet ištikite dvasias, ar jos iš Dievo, nes daug netikrų pranašų yra išėjusių į pasaulį. Tuo pažinkite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų, atėjusį kūne, yra iš Dievo, o kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta Jėzaus Kristaus, atėjusio kūne, nėra iš Dievo; ir šita yra ta Antikristo dvasia, apie kurią jūs girdėjote, kad ji turi ateiti; ir jau dabar ji yra pasaulyje. Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos; nes tas, kuris yra jumyse, didesnis už tą, kuris yra pasaulyje. Jie yra iš pasaulio, todėl kalba iš pasaulio, ir pasaulis jų klausosi. Mes esame iš Dievo; kas pažiūrės Dievą, klausosi mūsų; kas nėra iš Dievo, mūsų nesiklauso. Tuo pažįstame tiesos dvasią ir klaidos dvasią. [...] Nes daug klaidintojų įėjo į pasaulį, kurie neišpažįsta, kad Jėzus

Kristus atėjo kūne. Šitas yra klaidintojas ir Antikristas“. (1Jn 2:15-23; 1Jn 4:1-6; 2Jn 1:7)

„Paskutinėmis dienomis“ Izraelio tauta turės atpažinti tikrąjį Jėzų Kristų. Apie tai Izraelio tikinčiuosius buvo perspėjęs ir pats Viešpats (Mt 24:4-5,11,22-26). Jėzus perspėjo dvylika apaštalų ir kitus savo mokinius, kad jie saugotųsi netikrų pranašų, kurie sakys, kad Jėzus Kristus nebuvo atėjęs kūne, bet kad yra kitas Kristus. Dvylika apaštalų ir kiti mokiniai turėjo sulaukti Suspaudimo laikų ir susidurti su Antikristo melo skelbėjais bei pačiu Antikristu. Tačiau jie to nesulaukė, nes, Izraelio tautai nupuolus, Dievas sulaukė jiems žadėtą karalystę ir tuo pačiu Suspaudimo laikotarpiu prasidėjimą. Tada, kaip žinome, Dievas sulaukė Savo rūstybę ir išgelbėjo Paulių bei jam patikėjo kitą Evangeliją, kad įgyvendintų Savo planą dangui. Kai bus suformuotas Kristaus Kūnas ir bus paimtas į dangų, tada prasidės „paskutinės dienos“, Suspaudimo laikotarpis, kuris turėjo prasidėti tuo metu, kai dar buvo gyvi dvylika apaštalų. „Paskutinių dienų“ izraelitai yra perspėjami, kad saugotųsi Antikristo melo ir tikėtų tuo Jėzumi Kristumi, kuris anksčiau buvo atėjęs kūne – apie kurį yra parašyta Mato-Jono knygoje. Nes „paskutinėmis dienomis“ bus daug netikrų Izraelio pranašų, kurie skelbs, kad Jėzus nebuvo atėjęs kūne, bet yra kitas, pasak jų, tikrasis Kristus. Tas kitas Kristus ir bus Antikristas, kuris sėdės Jeruzalės šventykloje ir skelbės esąs tikrasis Dievas, tikrasis Kristus (2Tes 2:3-12). Štai kodėl bus svarbu Izraelio žmonėms tikėti tikrojo Jėzaus Kristaus vardu, o tai yra, kad tai Jis yra Dievo Sūnus, „atėjęs kūne“, o ne tas Antikristas, sėdintis Jeruzalės šventykloje ir vadinantis save Dievu ir Jėzumi Kristumi. Nuo tikėjimo priklausys, kas įeis į amžinąjį gyvenimą karalystėje.

NUODĖMĖ IKI MIRČIAI

„Jei kas mato savo brolių nusidedant nuodėme, kuri nėra iki mirčiai, tas prašys, ir jis duos jam gyvenimą, tiems, kurie nenusideda iki mirčiai. Yra nuodėmė iki mirčiai; aš nesakau, kad jis melstųsi už ją. Visas neteisumas yra nuodėmė; bet yra nuodėmė ne iki mirčiai. Mes žinome, kad kiekvienas, gimęs iš Dievo, nenusideda; bet iš Dievo pagimdytasis save saugo, ir tas piktasis jo nepaliečia. Mes žinome, kad esame iš Dievo, o visas pasaulis guli piktybėje. Ir žinome, kad Dievo Sūnus yra atėjęs ir davęs mums supratimą, kad pažintume tą

tikrąjį, ir esame tame tikrajame – jo Sūnuje Jėzuje Kristuje. Šis yra tikrasis Dievas ir amžinasis gyvenimas. Vaikeliai, saugokitės stabų. Amen“. (1Jn 5:16-21)

Atkreipkite dėmesį: čia rašoma, kad kiekvienas, gimęs iš Dievo, nenusideda nuodėme iki mirčiai, bet save saugo, kad tas piktasis jo nepalies-tų. Toliau rašoma, kad gimusieji iš Dievo – tai tie, kurie yra Dievo Sūnuje, kurie yra pažinę tikrąjį Jėzų Kristų, tai yra tą, kuris anksčiau buvo atėjęs kūne. Jie pažins Jėzų Kristų iš Rašto – juk jie nėra Jo matę. Tai – tie, kurie tikės Raštu, kad Jėzus Kristus yra tikrasis Dievo Sūnus, būsimasis Izraelio karalius. Tik pažinusieji tikrąjį Dievo Sūnų nenusidės nuodėme iki mir-čiai, bet saugosis, ir tas „piktasis jų nepalies“.

Kas tai per nuodėmė iki mirčiai, kurios reikia saugotis? Ir kodėl ta nuodėmė yra susijusi su „piktuoju“? „Piktasis“ – tai Antikristas, kuris sakys, kad jis yra tikrasis Jėzus Kristus, ir darys įvairius stebuklus, kad parodytų savo „dieviškąją“ galią. Juo tikės tie, kurie netikės Rašto tiesa, jog Jėzus Kristus buvo anksčiau atėjęs kūne pas Izraelio tautą. Netikintys žydai stebės Antikristą, jo daromus stebuklus ir tikės, kad tai jis yra tikra-sis Jėzus Kristus. Tačiau bus dar kai kas labai pražūtingo, ko nesisaugos netikintys žydai. Jie garbins Antikristą kaip patį Dievą ir dėsis jo ženklą. Tai bus nuodėmė iki mirčiai, už kurią nebus atleidimo, nes visi Antikristo garbintojai bus įmesti į ugnies ežerą (Apr 14:9-11).

BROLIŲ NEAPYKANTA

Izraelio tauta bus pasidalinusi į dvi stovyklas – vieni tikės tikruoju Jė-zumi Kristumi, atėjusiu kūne, o kiti tikės Antikristu, kad tai jis yra tikrasis. Todėl Antikristo pasekėjai nekės Jėzaus Kristaus pasekėjų. Izraelitai nekės izraelitų, broliai nekės brolių. Šiame kontekste Jėzus kalbėjo ir savo moki-niams, kad „daugelis išdavinės vieni kitus, ir vieni kitų nekės“ ir kad „dau-gelio meilė atšals“. Apie tą pačią brolių izraelitų meilę arba neapykantą rašo ir Jonas:

„Kas gimęs iš Dievo, tas nedaro nuodėmės, nes jo sėkla pasilieka jame; ir jis negali nusidėti, nes yra gimęs iš Dievo. Tame išaiškėja Dievo vaikai ir velnio vaikai: kas nedaro teisumo, tas nėra iš Dievo, nei tas, kuris nemyli savo brolio. Nes šita yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios, kad mylėtume vienas kitą. Ne kaip Kainas, kuris

buvo iš to piktojo ir nužudė savo brolių. Ir kodėl jį nužudė? Kadangi jo darbai buvo pikti, o jo brolio – teisūs. Nesistebėkite, mano broliai, jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli savo brolio, tas pasilieka mirtyje. Kiekvienas, nekenčiantis savo brolio, yra žmogžudys; o jūs žinote, kad žmogžudys neturi jame pasiliekančio amžinojo gyvenimo. Tuo mes pažįstame Dievo meilę, nes jis už mus paguldė savo gyvybę; ir mes turime guldyti savo gyvybes už brolius. Bet kas turi šio pasaulio gėrybių ir mato savo brolių stokojantį, ir jam užrakina savo užuojautos vidurius, kaipgi jame gyvena Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu nei liežuviu, bet darbu ir tiesa. Ir šitas yra jo įsakymas: kad mes tikėtume į jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtume vienas kitą, kaip jis davė mums įsakymą“. (1Jn 3:9-18,23)

Kiekvienas žydas, kuris tiki Dievo Sūnaus vardu, yra gimęs iš Die-vo ir turi amžiną gyvenimą. Todėl jis myli savo brolių izraelitą, taip pat įtikėjusį Jėzaus Kristaus vardu. Tačiau tas, kuris netiki Jėzumi Kristumi, o tiki Antikristu, tas yra velnio vaikas ir nekenčia tikinčiojo izraelito. Bro-lių meilė Suspaudimo metu bus labai svarbi. Tikintys žydai turės padėti vienas kitam, netgi „guldyti gyvybę už savo brolių“. Be to, jų meilė turės pasireikšti vienas kito šelpimu. Jie turės pasirūpinti vienas kitu, kadangi tuo metu jie negalės nei pirkti, nei parduoti, nes tik Antikristo garbintojai turės teisę tai daryti. Taip pat Jokūbas rašė turtingiems žydams, kad jie pražus, nes nesidalino savo turtais su nuskurdusiais broliais žydais, nega-linčiais nei pirkti, nei parduoti, o tik užsiiminėjo „pirkimu, pardavimu ir pasipelnymu“ (Jok 4:13; 5:1).

TURTUOLIAI NEPAVELDĖS KARALYSTĖS

„Žemos padėties brolis tesidžiaugia savo išaukštinimu, bet turtuolis – savo nužeminimu, nes jis pranyks kaip žolės žiedas. Nes saulė nepakyla greičiau su deginančia kaitra, bet išdžiovina žolę, ir jos žiedas nukrenta, ir jos išvaizdos grožis žūsta: taip ir turtuolis sunyks savo keliuose. [...] Tyra ir nesuteršta religija prieš Dievą ir Tėvą yra ši: lankyti našlaičius ir našles jų varge ir laikyti save nesuteptą pasauliu. [...] Kokia nauda, mano broliai, jei kuris sako turįs tikėjimą, o neturi

darbų? Ar tikėjimas gali jį išgelbėti? Jei brolis ar sesuo būtų nuogi ir neturėtų kasdienio maisto, o vienas iš jūsų jiems sakytumėte: 'Eikite ramybėje, susišildykite ir pasisotinkite', tačiau neduotumėte jiems to, kas būtina kūnui, kokia iš to nauda? Taip ir tikėjimas, jei neturi darbų, būdamas pats vienas yra miręs. [...] Tad matote, kad žmogus išteisinamas darbais, o ne vien tikėjimu? [...] Nagi dabar jūs, kurie sakote: 'Šiandien arba rytoj eisime į tą miestą ir pasiliksim ten metus, ir pirkšime bei parduosime, ir pasipelnysime'; jūs tuo tarpu nežinote, kas bus rytoj. Nes kas yra jūsų gyvybė? Ji yra garas, kuris pasirodo trumpam laikui ir paskui išnyksta. Vietoje to turėtumėte sakyti: 'Jeigu Viešpats panorės, mes gyvensime ir darysime tą arba aną'. Bet dabar jūs džiaugiatės savo pasigyrimais; visas toks džiaugsmas yra piktas. Todėl kas moka daryti gera, bet nedaro, tam yra nuodėmė. Nagi dabar jūs, turtuoliai, verkite ir kaukite dėl jūsų nelaimių, kurios ateis ant jūsų. Jūsų turtai supuvę, ir jūsų drabužiai kandžiu suėsti. Jūsų auksas ir sidabras surūdiję; ir jų rūdys bus liudijimas prieš jus, ir es jūsų kūnus tarsi ugnis. Jūs susikrovėte lobį paskutinėms dienoms. Štai šaukia jūsų laukus nupjovusių darbininkų užmokestis, sulaičytas jūsų per sukčiavimą; ir nupjovusiųjų šauksmai atėjo į Sabaoto Viešpaties ausis. Jūs gyvenote žemėje malonumais ir prabangiai; nupenėjote savo širdis kaip skerdimo dieną. Jūs pasmerkėte ir nužudėte teisųjį; ir jis jums nesipriešina". (Jok 1:9-11,27; 2:14-17,26; 4:13-17; 5:1-6)

Pastebėkite, kaip Jokūbas savo laiške smerkia turtuolius. Argi ne tą patį kalbėjo ir Jėzus savo mokiniams? Įtikėjusieji Jėzumi Kristumi žydai turėjo viską parduoti ir išdalinti vargšams. Būtent tai darė įtikėję Jėzumi žydai po Sekminių (Apd 2:44-47; 4:34-37). To paties Izraelio tautą moko ir Jokūbas. Nepamirškime, kad jis savo laišką adresuoja dvylikai Izraelio genčių (Jok 1:1). Jei žydas yra turtuolis, vadinasi jis nevykdo to, ką jam liepė daryti Jėzus – jis nepardavė savo turtų ir neišdalino vargšams. Jokūbo laiškas, Jono laiškas, Petro laiškas, lygiai taip pat, kaip ir Laiškas hebrajams, yra parašyti Izraelio tautos žmonėms, kurie gyvens „paskutinėmis dienomis“, Suspaudimo laikotarpiu. Tuo laikotarpiu žemėje bus Suspaudimas ir aršus Izraelio tikinčiųjų persekiojimas. Antikristas vers visus žmones dėtis žvėries ženklą ir jį garbinti. Nei vienas, neturintis žvėries ženklo, negalės nieko nei pirkti, nei parduoti. Tuo metu turtingų žydų pagalba bus labai reikalinga jų nuskurdusiems broliams, našlėms ir našlaičiams, netekusiems savo vyrų ir tėvų dėl smarkaus Antikristo persekiojimo. Todėl tie turtuoliai, kurie neparduos savo turtų ir jais neparems savo brolių žydų, nepaveldės jiems žadėtos karalystės žemėje. Be turtingų žydų dar bus ir kitataučiu, ku-

rie pagelbės nuskurdusiems žydams Suspaudimo metu. Šitaip kitataučiai bus palaiminti ir paveldės amžiną karalystę žemėje (Mt 25:31-40).

REIKIA LAIKYTIŠ ĮSTATYMO

„Bet būkite žodžio vykdytojai, o ne tik klausytojai, apgaudinėjantys save. Nes jei kuris yra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, jis yra panašus į žmogų, žiūrintį į savo gimtąjį veidą veidrodyje, nes jis pasižiūri į save ir nueina, ir bematant pamiršta, koks buvo. Bet kas žiūri į tobulą laisvės įstatymą ir jame pasilieka, būdamas ne užmaršus klausytojas, bet darbo vykdytojas, tas bus palaimintas savo darbe. [...] ...bet jei atsižvelgiate į asmenis, darote nuodėmę ir esate įstatymo įtikinti kaip nusižengėliai. Nes kas laikosi viso įstatymo, tačiau nusižengia vienu dalyku, tas kaltas dėl visų. Nes tas, kuris sakė: 'Nesvetimauk', taip pat sakė: 'Nežudyk'. Na, o jei nesvetimauji, tačiau žudai, tampi įstatymo pažeidėju. Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie bus teisiami pagal laisvės įstatymą". (Jok 1:22-25; 2:9-12)

Jokūbas moko Izraelio tautą laikytis Įstatymo. Nepakanka vien klausyti Įstatymo, – reikia jį ir vykdyti. Izraelio tauta visada turės gyventi pagal Įstatymą, nes jiems jis duotas. Senojo Testamento laikais žydai savo kūno pajėgumu bandė laikytis Įstatymo, bet žinome, kad jiems dėl nuodėmingos prigimties to padaryti visiškai nepavyko. Tačiau Dievas sudarys su Izraeliu Naują sandorą ir išrašys Įstatymą į jų širdis, kad žydai būtų pajėgūs laikytis Dievo įstatymo. Tai, žinoma, bus ne žmogaus, o Dievo darbas. Dievas padarys dėl Izraelio tai, ko jie patys negalėjo padaryti.

IZRAELIO TAUTOS LAUKIA POILSIS PAŽADO ŽEMĖJE

„Todėl (kaip sako Šventoji DVASIA: 'Šiandien, jei išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių kaip per kurstymą gundymo dieną dykumoje, kai jūsų tėvai mane gundė, mane mėgino ir matė mano darbus per keturiasdešimt metų. Todėl aš liūdėjau dėl šios kartos

ir tariau: „Jie visados klysta savo širdyje; ir jie nėra pažinę mano kelių“. Tai aš prisiekiu savo rūstybėje: „Jie neįeis į mano poilsį“. Žiūrėkitės, broliai, kad kuriame iš jūsų nebūtų pikta netikėjimo širdis, atsitraukiant nuo gyvojo Dievo. Bet raginkite vienas kitą kas dieną, kol dar yra vadinama Šiandien; kad kuris iš jūsų nebūtų užkietintas per nuodėmės apgaulę. Nes mes esame tapę Kristaus dalininkais, jei išlaikome mūsų pasitikėjimo pradžia tvirtą iki galo; kol yra sakoma: ‘Šiandien, jei išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių, kaip per kurstymą’. Nes kai kurie išgirdę kurstė; tačiau ne visi išėjusieji iš Egipto per Mozę. Bet dėl kurių jis liūdėjo keturiasdešimt metų? Argi ne dėl tų, kurie nusidėjo, kurių lavonai krito dykumoje? O kuriems jis prisiekė, kad neįeis į jo poilsį, jei ne tiems, kurie netikėjo? Taigi matome, kad jie negalėjo įeiti dėl netikėjimo. Todėl bijokime, kad kuris iš jūsų neatrodytų atsilikęs nuo mums palikto pažado įeiti į jo poilsį. Nes mums buvo paskelbta evangelija kaip ir jiems, bet paskelbtas žodis jiems nedavė naudos, nebuvęs sujungtas su tikėjimu tuose, kurie jį girdėjo. Nes mes, kurie įtikėjome, įeiname į poilsį, kaip jis sakė: ‘Kaip aš prisiekiu savo rūstybėje, jeigu jie įeis į mano poilsį’; nors darbai buvo užbaigti nuo pasaulio ikūrimo. Nes jis tam tikroje vietoje apie septintąją dieną kalbėjo šitaip: ‘Ir Dievas septintąją dieną ilsėjosi nuo visų savo darbų’. Ir toje vietoje vėl: ‘Jeigu jie įeis į mano poilsį’. Tad kadangi pasilieka, kad kai kurie turi į jį įeiti, o tie, kuriems ji pirma buvo paskelbta, į jį neįėjo dėl netikėjimo; vėlgi, jis apriboja tam tikra diena, sakydamas Dovyde: ‘Šiandien’, – po tokio ilgo laiko; kaip yra pasakyta: ‘Šiandien, jei išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių’. Nes jeigu Jėzus būtų jiems davęs poilsį, tuomet po to jis nebūtų kalbėjęs apie kitą dieną. Todėl Dievo tautai pasilieka poilsis. Nes tas, kuris įėjo į jo poilsį, irgi paliovė savo darbus, kaip Dievas – savus. Todėl stenkimės įeiti į tą poilsį, kad kuris nenupultu, sekdamas tuo pačiu netikėjimo pavyzdžiu“. (Hbr 3:7-19; 4:1-11)

Izraelio tautai yra pažadėtas poilsis – jie turi įeiti į jiems pažadėtą Kanaano žemę, į amžiną karalystę toje pažado šalyje. Prieš tai, Senojo Testamento laikais, Izraelio tauta negalėjo į ją įeiti dėl netikėjimo, todėl „paskutinių dienų“ žydai yra raginami pasilikti tikėjime, kad to paties neatsitiktų ir jiems, ir kad jie galėtų įeiti į jiems pažadėtą poilsį amžinoje karalystėje.

IZRAELIO TAUTA – KUNIGŲ KARALYSTĖ

„Jūs irgi, kaip gyvi akmenys, esate statomi dvasiniai namai, šventa kunigystė, kad aukotumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų. [...] ...jūs esate išrinktoji giminė, karališka kunigystė, šventa tauta, nuosava tauta“. (1Pt 2:5,9)

„Ir padarei mus mūsų Dievui karaliais ir kunigais, ir mes karaliausime žemėje“. (Apr 5:10)

Petras ir Jonas savo laiškuose rašo, kad Izraelio tauta bus karališka kunigystė. Nei Kristaus Kūnui, nei jokiems kitiems žmonėms Dievas tokio pažado nedavė. Petras, Jokūbas ir Jonas buvo siūsti pas Izraelio tautą, kad skelbtų jai skirtą Evangeliją. Štai apaštalas Paulius rašo apie savo ir apie dvylikos Izraelio apaštalų tarnystę:

„...man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija, kaip Petruvi apipjaustymo evangelija... [...] ...Jokūbas, Kefas ir Jonas... [...] ...padavė man ir Barnabui dešines draugystės rankas; kad mes eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustymą“. (Gal 2:7-9)

Pauliui buvo duota skelbti Neapipjaustymo, t. y., išskirtinė pagonims skirta Evangelija. Juk dėl to Paulius buvo pagonių apaštalas (Rom 11:13; Ef 3:1). O Petruvi buvo patikėta skelbti Apipjaustymo evangelija, kuri buvo išskirtinai Izraelio tautos Evangelija. Be abejo, ne vien Petras, bet ir kiti iš dvylikos Izraelio apaštalų skelbė tą pačią Evangeliją. Petras kartu su Jokūbu ir Jonu skelbė Apipjaustymo evangeliją ir savo laiškus rašė Izraelio tautai. Rašydami Izraelio bažnyčios tikintiesiems laiškus, jie juos vadina „šventa kunigystė“, „karališka kunigystė“, „karaliais ir kunigais“.

Tuo tarpu apaštalas Paulius niekur nerašo Kristaus Kūnui, kad jo nariai bus kunigai, nes Kristaus Kūno tikintiesiems Dievas to nežadėjo. Deja, dauguma krikščionių netiki, kad Kristaus Kūnas nebus kunigai ir net neprisileidžia tokios minties. Jie užsikemša ausis, kai kas nors jiems bando tai įrodyti Rašto eilutėmis. Taip yra todėl, kad krikščionys daugiau studijuoja knygas apie Bibliją, nei pačią Bibliją. Dauguma krikščionių patys negalvoja, o pasitiki kitais autoritetais, net nestudijuodami Rašto ir nepatikrindami, ar tai, ką jie išgirdo, yra tiesa.

Argi Dievas kada yra pažadėjęs kunigystę Kristaus Kūnui arba pagonims? Prisiminkime Dievo pažadą, duotą Izraelio tautai:

„Taigi dabar, jei tikrai paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, tuomet man būsite nuosava brangenybė viršum visų tautų; nes visa žemė yra mano. Ir man būsite kunigų karalystė ir šventa tauta'. Šitie yra žodžiai, kuriuos kalbėk Izraelio vaikams“. (Iš 19:5-6)

Manau, nereikalingi jokie komentarai – Raštas labai aiškiai sako, kad Dievas pažadėjo kunigystę vien Izraelio tautai.

IŠGELBĖJIMAS PAČIOJE PABAIGOJE

Pirmame Petro laiške randame tokias eilutes:

„...kurie esate saugomi Dievo jėga per tikėjimą išgelbėjimui, paruoštam apreikšti paskutiniu laiku... [...] ...kurį mylite nematę; nors dabar jo nematote, tačiau juo tikėdami džiaugiatės neapsakomu ir pilnu šlovės džiaugsmu, gaudami jūsų tikėjimo pabaigą – jūsų sielų išgelbėjimą. Apie tą išgelbėjimą teiravosi ir uoliai tyrinėjo pranašai, kurie pranašavo apie jums ateisiančią malonę; tyrinėdami, kuri arba koki laiką nurodė juose buvusi Kristaus Dvasia, kai ji iš anksto paliudijo Kristaus kentėjimus ir po jų seksiančią šlovę. Jiems buvo apreikšta, kad ne sau, bet mums jie patarnavo tai, kas dabar jums pranešta per tuos, kurie paskelbė jums evangeliją Šventąja DVASIA, pasiūsta iš dangaus; į tai trokšta pažvelgti angelai. Todėl susijuoskite savo proto strėnas, būkite blaivūs ir iki galo tikėkitės malonės, kuri bus jums atnešta Jėzui Kristui apsireiškiant“. (1Pt 1:5,8-13)

Petras rašo Izraelio žmonėms, kad jų išgelbėjimas bus apreikštas „paskutiniu laiku“, kad jiems bus atnešta malonė „Jėzui Kristui apsireiškiant“. Izraelio tauta gaus Dievo malonę ir išgelbėjimą ne tuoj pat, ne taip, kaip mes, Kristaus Kūnas, bet tik pačioje pabaigoje, kai antrą kartą į žemę ateis Jėzus Kristus. Mums tuo tarpu yra rašoma, kad mes, Kristaus Kūnas, jau turime nuodėmių atleidimą, sutaikinimą, mes jau stovime Dievo malonėje, mes jau esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais Kristuje ir esame pripildyti Jame (Rom 5:1-2,11; Ef 1:3; Kol 2:10,13). Mes iš Dievo viską gavome dar tada, kai pasitikėjome Kristaus auka už mūsų nuodėmes ir Jo prisikėlimu. Tačiau Izraelio tauta, pasak Petro, savo palaiminimų sulauks tik pačioje pabaigoje, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę joje įkurti amžinos karalystės. Tai, be abejo, atitinka ir Senojo Testamento

pranašystes, nes pranašai pirmi kalbėjo Izraelio tautai apie tuos dalykus. Tai, ką Petras rašė savo laiške, jis kalbėjo dar anksčiau, kai per Sekmines ant Izraelio tikinčiųjų buvo išlieta Šventosios Dvasios:

„Todėl atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės tada, kai nuo Viešpaties veido ateis atgailos laikai; ir jis atsiųs Jėzų Kristų, kuris anksčiau jums buvo paskelbtas, kurį turi priimti dangus iki visų dalykų atkūrimo laiku, ką Dievas kalbėjo visu savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio pradžios. (Apd 3:19-21)

Izraelio žmonių nuodėmės bus atleistos tada, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir išpildys tai, kas buvo kalbėta Senojo Testamento pranašų.

Apžvelgus „paskutinių dienų“ mokymą, aprašytą Laiške hebrajams, Jokūbo, Petro ir Jono laiškuose, matyti, kad juose mokoma Izraelio tauta. Šiuose laiškuose pratęsiama tai, kas buvo pranašauta Senajame Testamente ir kalbėta Viešpaties, kai Jis buvo atėjęs pas Izraelio tautą. Šis Izraelio tautai skirtas mokslas tikrai skiriasi nuo to, kurį apaštalas Paulius dėsto savo laiškuose pagonims ir Kristaus Kūnui. Akivaizdu, kad Izraelio tauta ir Kristaus Kūnas yra skirtingos žmonių grupės, Dievo išrinktos skirtingiems tikslams, atskirų Dievo planų įgyvendinimui.

PABAIGA

Tikiuosi, ši knyga padėjo jums geriau pažinti Šventąjį Raštą ir tokias tiesas, kurių nemokoma tradiciniame bažnyčios mokyme. Vienas pastorius kažkada yra labai taikliai pasakęs: „Kas nepažįsta Izraelio tautos ir jai Dievo duotų pažadų, tam neįmanoma pažinti Biblijos“. Jei krikščionys nežino, ką Dievas veikė su Izraelio tauta, kokius jai davė pažadus ir kaip juos įgyvendins, tuomet jie, nepažinę žemiškojo Dievo plano, painios Izraelio tautą su Kristaus Kūnu ir pastarajam bandys taikyti Izraeliui duotus pažadus bei mokymus. Tačiau Kristaus Kūnas niekada negalės gyventi pagal Izraelio tautai skirtą mokslą, nes jis nėra jam pritaikytas. Nepaisant to, daugelis bažnyčių bando tai daryti, laikydamiesi Mato-Jono mokymų ir paliepiamų, bandydami grįžti į Sekminių dienos įvykių epochą, bet viskas gaunasi dirbtinai, nenatūraliai. Žmonės, neturėdami dvasinio supratimo, dirbtinai „kalba kalbomis“, dirbtinai stengiasi pakartoti Sekminių šventės scenarijų ir susikurti panašią atmosferą įvairiais šūkaliuojimais ir „aleliujomis“. Visi tokie dalykai yra tušti, nes tai yra tik išorinis ir laikinas dalykas, kurį savo kūno pajėgumu susikuria pats žmogus. Kai per Sekmines Izraelio tikintieji gavo Dvasią, jie kalbėjo konkrečiomis kitų tautų kalbomis. Dvasia davė jiems kalbėti kitataučių kalbomis jų net nesimokius. Ir jie kalbėjo ne bet ką, o „nuostabius Dievo darbus“, tai yra Dievo žodžius. To joks žmogus negali pakartoti. Be to, kai jie pasimeldė, sudrebėjo visas namas. Ar taip šiandien viskas vyksta bažnyčiose? Ar bažnyčiose tikintieji Dievo žodį kalba užsienio kalba, jos nesimokę? Ar pasimeldus sudreba visas pastatas? Ne, tokie dalykai šiandien nevyksta, nes tai Dievas darė su Izraelio tauta, kai buvo šios tautos Dievas ir per juos siekė įgyvendinti Savo planą žemėje. Šiandien bažnyčiose chaosas, o ne Dievo tvarka; neišmanymas, o ne Rašto supratimas; kūniškumas, o ne Dievo jėga; išorinis, o ne tikrasis dievotumas. Tokia situacija yra todėl, kad „ganytojai“ neduoda tikintiesiems dvasinio peno, skirto Kristaus Kūnui. O neduoda todėl, kad patys nežino, kokį dvasinį maistą reikia duoti, nes neskiria Kristaus Kūno mokslo nuo Izraelio mokslo. Galiu tai kalbėti iš savo praktikos ir kitų žmonių gyvenimo pavyzdžiais.

Tačiau taip neturėtų būti, nes Dievas nori, kad tikintysis pažintų tiesą (1Tim 2:3-4). Yra nemažai pavyzdžių, kaip tikintieji, prieš tai gyvenę nežinioje ir sumaištyje, bet vėliau pažinę Dievo planą žemei ir Jo planą dangui, pradėjo stiprėti ir augti Kristaus Kūnui skirtoje tiesoje. Jų gyvenimai pasikeitė, jų bendravimas su šeima ir aplinkiniais taip pat, jų tarnavimas Dievui tapo vaisingas, nes jie pradėjo suprasti savo paskirtį Dievo plane. To paties norisi palinkėti ir jums!

MĀLONĒS ŽINIA

www.maloneszinia.lt

© 2013, Vilnius

Darius Kundrotas

DIEVO PLANAS
DANGUI ir ŽEMEI

2013
Vilnius

